VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 1

Esenţa vieţii: *destinul, karma, spiritul*

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2014

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Prefaţă

Karma reprezintă sinteza imensei suferinţe umane, veche de mii şi mii de ani, suferinţă considerată de majoritatea oamenilor ca venind nu se ştie de unde, nu se ştie pentru ce, într-un cuvânt, nemeritată. Atunci când mânia lui Dumnezeu ne ajunge în mod dureros, ne întrebăm cu groază: ale cui păcate le ispăşim? Ce vină avem noi pentru greşelile altora? Răspunsul este stupefiant: suferim pentru greşelile acestei vieţi, pentru păcatele părinţilor şi ale rudelor noastre, dar patimile ce le suportăm nu ne sunt de ajuns spre a ieşi, într-un târziu, curaţi ca lacrima în faţa Celui de Sus.

Scânteia de viaţă ce o purtăm în noi, de când ne-am cuibărit în pântecul mamei şi până în clipa trecerii spre veşnicie, a avut multe înfăţişări trupeşti de-a lungul istoriei omenirii. Acestora le-am putea spune pe nume: sunt **încarnările spiritului nostru**. Predecesorii noştri spirituali reprezintă zecile, sutele, miile de fiinţe umane ce au adăpostit în trupurile lor aceeaşi scânteie de viaţă, acelaşi spirit. Dacă a greşi este omenesc, atunci câte greşeli nepedepsite au avut strămoşii noştri spirituali? Câte recompense neprimite în timpul fiecărei vieţi zac în seiful memoriei astrale? Multe, extrem de multe, nici nu ne imaginăm cât de multe sunt! Ele trec peste veacuri de la o fiinţă la alta, lăsându-şi amprenta pe fiecare dintre noi, dar şi pe mulţi alţii ce vor intra în focul vieţii pământene...

Multe persoane afirmă că ar fi de acord cu **reîncarnarea**, dar nu îşi dau prea bine seama ce sunt vieţile anterioare ale spiritului. Dacă li se dezvăluie povestea unei vieţi anterioare, au impresia că se află în faţa celei mai abile născociri. Numeroşi cercetători din întreaga lume se străduiesc să descopere crâmpeie din istoricul fiinţei umane. Metodele sunt diverse, iar rezultatele corespund cu talentul şi nivelul de pregătire al celor care se încumetă să pătrundă cu mintea în intimitatea lumii spiritelor.

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe binecunoscutele capacităţi parapsihice – clarviziunea şi telepatia –, pe care le-am cizelat lucrând cu mii de spirite şi clienţi, timp de 20 ani. Veţi găsi în această lucrare o parte dintre rezultatele muncii mele de cercetare, completate cu reacţiile celor care au beneficiat de studiul karmic realizat de mine. Am întâlnit o mulţime de situaţii în care acţiunea legilor karmei a fost mai mult decât evidentă: unora le-a adus noroc, fericire, putere financiară, respectul celor din jur; altora, tristeţe, boli grave, familii destrămate, sărăcie, însingurare...

Se poate observa cu uşurinţă puternica legătură spirituală dintre omul de astăzi şi încarnările anterioare ale spiritului său. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare

individ ar putea să afle aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil pentru el. În felul acesta, prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

Karma reprezintă totalitatea consecinţelor faptelor săvârşite de către **antecesorii spirituali**, înţelegând prin aceştia **încarnările anterioare ale spiritului**. Consecinţele karmice, bune sau rele, sunt suportate de urmaşii spirituali ai antecesorilor care au trăit în alte epoci istorice.

Problema karmei îi aparţine spiritului, nu omului în care este întrupat. Mai clar, treburile karmice intră în atribuţiile fiecărui spirit. Numai el ştie tot ce s-a întâmplat de-a lungul secolelor şi poate lua măsuri de pedeapsă ori de recompensă după bunul plac.

Karma spirituală a fiecărui om este infinit de mare, dar numai o parte din ea îi afectează viaţa, acolo unde găseşte locul potrivit de acţiune.

Încarnările succesive ale spiritului sunt nişte fiinţe umane obligate să îşi trăiască viaţa după cum se pricep şi după cum le permite societatea. Zestrea lor karmică este mai uşoară sau mai grea, decisivă fiind influenţa spiritului, conformă cu interesele lui de evoluţie.

Toţi oamenii au bucurii şi necazuri, dar cei care privesc greutăţile vieţii ca pe nişte obstacole inerente ce trebuie depăşite sunt mai puţin afectaţi de supărări şi stări depresive.

Pedeapsa **divină** cade acolo unde este cazul, nu unde se aşteaptă oamenii.

Karma spirituală se aseamănă cu apa care se scurge printre pietrele de pe albia unui râu. Omul merge prin apă, se udă mai mult sau mai puţin, iar dacă nu este atent la pietre, se poate tăia la tălpi sau îşi rupe degetele de la picioare. Mai rău chiar, dacă nu îşi păstrează echilibrul în mers, se prăbuşeşte, iar căderea în apă îi poate provoca multe necazuri. Rănile de pe trup se pot infecta în apă. Oamenii au datoria de a-şi vindeca rănile acestei vieţi, altfel karma rea le poate agrava.

Există oameni care au impresia că trişează cu propria conştiinţă dacă se interesează de karma şi destinul lor. Lăsând la o parte orice fel de prejudecăţi şi temeri de pedeapsa Nu-Ştiu-Cui, fiecare om dornic de a obţine cât mai multe informaţii despre propria persoană dovedeşte o atitudine responsabilă faţă de viaţa ce i-a fost dată să o trăiască. Cei care nu posedă suficiente informaţii pot să comită greşeli grave, mai mult din neştiinţă decât din rea intenţie.

Se întâmplă ca oamenii să mai afle câte ceva despre karma lor de la persoane competente în cercetarea vieţilor anterioare. Dar ceea ce se

poate obţine pe această cale reprezintă doar un atom dintr-o moleculă aflată într-o picătură de apă dintr-un pahar mare cât Universul Cosmic.

Trecutul, prezentul şi viitorul formează o entitate indestructibilă. Cine vrea să cunoască bine prezentul, să îşi analizeze trecutul. Cine vrea să îşi prevadă viitorul, să fie atent la ceea ce i se întâmplă în prezent.

Istoria omenirii se scrie pe hârtie. **Istoria omului o ţine minte spiritul său**.

Rolul clarvăzătorului nu este de a scrie romane întregi, ci de a găsi elementele de karmă bune sau rele aflate în relaţie directă cu viaţa actuală.

Prin karmă nu trebuie să înţelegem doar pedepsele venite de aiurea asupra noastră, ca potopul sau cutremurele. Karma înseamnă şi **perspectiva evoluţiei** noastre din toate punctele de vedere: fizic, psihic, intelectual, profesional. Karma umană fiind infinit de mare şi în permanentă transformare, cine reuşeşte să afle măcar o parte infimă din ea are datoria spirituală de a folosi informaţiile primite în vederea evoluţiei sale.

Fără a se lăsa copleşit de o karmă dificilă, omul trebuie să lupte pentru îmbunătăţirea vieţii sale, asigurându-le astfel urmaşilor săi un destin frumos şi mai puţine pedepse de natură karmică. Dacă uneori apar în vieţile anterioare ocupaţii înspăimântătoare, cum ar fi cea de călău, de luptător ucigaş sau negustor de sclavi, omul zilelor noastre să nu cadă în depresie, ci să treacă la fapte nobile, puse în slujba binelui atât de necesar omenirii!

Nu trebuie să te identifici cu încarnările anterioare ale spiritului tău!

Unii au tendinţa greşită de a crede că au mai trăit şi în alte vieţi. Dar fiinţa umană este unică, ea neputând fi „clonată” nici în trecut şi nici în prezent. Nici măcar două clone biologice nu sunt identice, ele având suflete şi spirite diferite. Relaţia dintre omul actual şi încarnările anterioare ale spiritului este cea de **înrudire spirituală**, aşa cum relaţia cu strămoşii săi genetici este aceea de a avea în comun ADN-ul şi toate asemănările purtate de el.

Atât prin ADN, cât şi prin **spirit** se transmit de la o generaţie la alta numeroase trăsături comune în privinţa aspectului fizic, a temperamentului, a caracterului, a unor aptitudini etc. Toate acestea sunt purtătoare de elemente karmice. Apare astfel karma de neam, de ţară, de familie, dar şi **karma spirituală**. Toate acestea se pot grupa în **karma personală** a fiinţei umane.

Odată ce ai aflat poveştile de viaţă ale unora dintre antecesorii tăi spirituali, trebuie să eviţi a te transpune în pielea acelor oameni. Este necesar să îi priveşti ca pe nişte rude îndepărtate de la care ţi s-au transmis pe cale karmică unele asemănări, deosebiri sau obiceiuri de viaţă. Nu trebuie să suferi din cauza antecesorilor spirituali, ci să îi

priveşti cu înţelepciune, străduindu-te să eviţi sau să corectezi faptele lor rele şi să încerci a continua faptele bune.

Fiecare **spirit** îşi are ideile şi speranţele lui, toate puse în slujba nevoii de evoluţie pe scara valorilor foarte bine conturate în lumea de dincolo.

Spiritul îşi alege familia în care se va încarna. Dar, de multe ori, se simte dezamăgit şi revoltat de independenţa omului care s-a născut prin voinţa lui, om care nu îşi va urma întocmai destinul dăruit de el. Prin încarnările sale, spiritul îşi urmăreşte propriile interese de evoluţie continuă, iar oamenii sunt nişte cobai care îi scapă mereu de sub control. Câtă vreme omul se află în viaţă, spiritul său nu îl poate influenţa în mod decisiv, dar elementele karmice preluate din vieţile anterioare pot să devină copleşitoare pentru fiecare fiinţă umană.

Când omul ajunge să trăiască în armonie cu propriul spirit, nu se mai teme de momentul morţii şi nici de ceea ce se va putea întâmpla cu sufletul său pe lumea cealaltă.

Evoluţia spirituală este un atribut al spiritului, nu al omului. Dacă omul este bun, generos, cinstit, curajos, harnic şi săritor la nevoie, îşi ajută spiritul să se înalţe în rang, adică să evolueze după cum are nevoie în lumea lui.

Îţi poţi ajuta semenii indiferent ce profesie ai. Dacă îţi faci datoria la locul de muncă, înseamnă că ajuţi societatea prin roadele sacrificiului tău. Pe lângă obligaţiile de serviciu, există numeroase modalităţi de a-ţi ajuta semenii. Poţi să ţii conferinţe, să scrii articole, să practici diverse terapii, să faci acţiuni caritabile şi multe altele.

Misiunea încredinţată de Dumnezeu poate fi recunoscută în idealurile de viaţă.

Omul are datoria de a-şi trăi viaţa într-un mod cât mai eficient şi onorabil pentru societate. Aceasta implică apropierea de destinul său, corectarea problemelor karmice (dacă reuşeşte să afle măcar o parte dintre ele), evoluţia profesională, familială şi socială.

Spiritele evoluate, cum sunt cele încarnate în oamenii secolului nostru, au avut sute şi chiar mii de încarnări umane, începând cu sarcinile pierdute de femei, copiii decedaţi prematur şi terminând cu oamenii ajunşi în stadiul de adulţi.

Am întâlnit şi reîncarnări la un interval de 7 ani. Încarnările la intervale mici de timp sunt o dovadă a faptului că spiritul se află în evoluţie accentuată, dorind să devină din ce în ce mai rafinat şi mai înţelept.

Teoria conform căreia spiritele s-au întrupat mai întâi în animale şi apoi în oameni este corectă, ea corespunzând cu stadiile de evoluţie a fiinţei umane.

Noi, ca oameni, ne-am născut pe Pământ, dar spiritele noastre au circulat şi pe alte planete, fiindcă între încarnările terestre sau neterestre au fost libere să zboare oriunde în Univers.

În general, spiritele, fiind foarte independente de voinţa oamenilor, fac totul după cum vor, fără a le da mediumilor prea multe explicaţii. Orice medium care lucrează în stare conştientă este obişnuit cu limbajul laconic şi misterios al spiritelor. Am găsit câteva **spirite migratoare**, atunci când s-au suprapus parţial perioadele de viaţă ale antecesorilor. De exemplu, un antecesor s-a născut înainte de a muri cel dinaintea lui. Aceasta înseamnă că, în ultima parte a vieţii, antecesorul precedent a fost „preluat" de alt spirit.

Destinul seamănă cu harta străzilor unui mare oraş. Există drumuri mari, luminoase, pe care se poate merge uşor. Din ele pornesc altele mai mici, infinit de multe, neputând fi toate cunoscute într-o viaţă de om. Unii merg toată viaţa pe acelaşi drum. Alţii încearcă mai multe variante, sperând mereu într-un viitor mai bun.

Căutarea idealului de viaţă este o chestiune subiectivă. Dacă omul este mulţumit de ceea ce a realizat până acum, consideră că şi-a găsit fericirea. Dacă va fi mereu nemulţumit de viaţa lui, chiar şi în clipa morţii poate să creadă că a trăit degeaba.

Unii se întreabă ce rost au în această viaţă. Din moment ce s-au născut, prin voinţa spiritului şi a părinţilor, au datoria de a-şi duce zilele, cu bucurii şi necazuri, în mijlocul societăţii căreia îi aparţin. Fiecare trebuie să îşi stabilească scopul şi direcţiile de urmat în viitor, conform concepţiilor şi idealurilor sale.

Nimeni nu are dreptul să decidă în locul altuia ce trebuie şi ce nu trebuie să facă în organizarea vieţii personale. Atitudinea despotică a unor părinţi care le impun propriilor copii anumite profesii sau un anumit mod de viaţă, fără a ţine seamă de preferinţele şi aptitudinile acestora, este cât se poate de dăunătoare. Au fost numeroase cazuri când copiii şi-au blestemat părinţii din cauza educaţiei prea severe şi obtuze pe care au primit-o de la ei.

Karma şi **destinul** nu aparţin fatalităţii. Ambele pot suferi modificări, prin voinţa spiritului care menţine omul în viaţă. Oricât s-ar strădui un om să trăiască aşa cum scrie în destinul său, mai mult chiar, să îşi modifice zestrea karmică, nu ajunge la niciun rezultat fără deciziile luate de către spiritul său.

Am descoperit la unii un mod de exprimare confuz: „*Vreau să îmi schimb destinul!*". Din păcate pentru astfel de entuziaşti, aflaţi că omul nu îşi poate schimba destinul. Cel mult, poate contribui la această schimbare prin modul în care îşi trăieşte viaţa. Instanţa superioară care decide modificarea karmei sau a destinului este spiritul. În consecinţă, karma şi destinul se extind în permanenţă, îmbogăţindu-se cu urmările faptelor din această viaţă.

Omul trebuie să se ajute singur în situaţiile-limită, atunci când cei din preajmă devin neputincioşi, oricât de bine intenţionaţi ar fi. În fiecare fiinţă umană există resurse nebănuite, care se mobilizează în condiţii de pericol extrem.

Din cauza modului de trai prea comod şi monoton existent în ţările civilizate, îndepărtarea de natură i-a făcut pe oameni temători, depresivi, nesiguri pe faptele lor. De aici rezultă nenumăratele greşeli pe care le fac popoarele astăzi, aproape fără a-şi da seama că denaturează normalitatea comportamentului uman.

Majoritatea oamenilor nu înţeleg că **Dumnezeu** este de fapt sursa energiei cosmice atotstăpânitoare în universul infinit şi nicidecum un fel de Moş Crăciun care le dă tuturor cadouri în orice moment. Fiecare fiinţă omenească lucidă şi realistă trebuie să se bazeze pe propria inteligenţă, gândire şi creativitate în soluţionarea problemelor de viaţă.

Într-o viaţă de om nu se petrec doar evenimente frumoase şi plăcute. Toate fiinţele umane trec prin succese şi eşecuri, în mod inevitabil. Depinde totuşi de fiecare cum vede şi cum suportă eşecurile. Pe unii îi afectează mai mult, pe alţii mai puţin.

O parte dintre necazuri pot fi evitate sau diminuate dacă fiinţa umană este înzestrată cu o intuiţie puternică. Aceasta îi poate stimula, în situaţii primejdioase, acel simţ al animalului încolţit de pericolul morţii.

Oamenii care o duc bine din toate punctele de vedere (financiar, profesional, familial, fizic şi psihic) nu simt nevoia să îşi stimuleze intuiţia, crezând că lor li se cuvine doar fericirea, nu şi necazul.

„***Care este lecţia mea de viaţă?***” Iată o întrebare dificilă extrem de frecventă în scrisorile pe care le primesc. Răspunsul este strict personalizat. Atunci când vine vorba despre fiinţa umană, orice fel de scenarii stereotipe ar putea aduce prejudicii personalităţii unice a fiecărui om. Lecţiile de viaţă apar la tot pasul, atât în trecut, cât şi în prezent. Trebuie doar să le preiei pe cele care se potrivesc modului tău de gândire şi de acţiune.

Lecţia de viaţă reprezintă:

A.

- Conştientizarea greşelilor săvârşite de rudele genetice, antecesorii spirituali şi rudele acestora, dar şi a greşelilor din viaţa actuală.
- Desprinderea unor învăţăminte din greşelile menţionate mai sus.
- Nerepetarea acestor greşeli şi corectarea lor prin fapte corespunzătoare.

B.

- Conştientizarea frustrărilor, neîmplinirilor din această viaţă şi din vieţile antecesorilor spirituali.
- Lupta pentru a obţine ceea ce nu a fost posibil în viaţa actuală şi în vieţile anterioare ale spiritului.

Karma nu este sabia călăului pregătită să ne taie gâtul dacă ne obrăznicim şi fluierăm în biserică sau cine ştie ce prostii mai facem. Unii spun: *„E karma lui, lasă-l să sufere până se purifică!”*. Alţii afirmă că nu este bine să ajuţi oamenii la necaz, fiindcă le preiei karma şi vei pătimi în locul lor. Dacă vom gândi în felul acesta, ne vom transforma cu toţii în nişte bestii, iar omenirea va deveni o groapă înţesată cu lei, scorpioni, tigri, pantere şi, de ce nu, cu faimoasele căpuşe, care sperie oamenii de cum vine sezonul cald.

Ajutând un om la nevoie nu înseamnă că îi schimbăm destinul sau îi preluăm karma. Fapta de omenie este o manifestare normală a fiinţei umane, care nu ţine cont de religie, orientare politică, naţionalitate, culoarea pielii sau sex.

Numeroşi oameni se simt terorizaţi de ideea karmei negative, dovedind prea puţină preocupare pentru karma pozitivă. **Purificarea karmei** se poate face în primul rând prin fapte bune, printr-o viaţă demnă, cinstită, care să nu provoace prejudicii persoanelor din jur.

Spiritul comunică prin intermediul subconştientului ce trebuie să facă omul spre binele lui. Multe informaţii sosesc de la spirit în timpul somnului. Celelalte căi, cum ar fi meditaţiile, yoga, Reiki şi alte practici spirituale necesită mult timp, pe care omul nu îl are la dispoziţie în fiecare zi.

Prin fapte bune, omul răspândeşte multă energie pozitivă în jur, dar prin fapte rele infestează mediul cu energie întunecată, generatoare de numeroase drame.

Se afirmă prin diverse locuri, cu prea mare uşurinţă, că bolile grave, incurabile sau greu vindecabile ar avea drept cauză **farmecele**. Este foarte simplu pentru unii (preoţi, ghicitoare) sa spună aşa ceva, fără a-şi asuma nicio responsabilitate asupra propriilor cuvinte. Într-adevăr, şi farmecele pot uneori să facă mult rău dacă găsesc teren prielnic pentru nefasta lor acţiune.

Un om cu sănătatea şubredă şi cu mintea slabă poate fi afectat de duşmănia şi invidia altora, nu numai de practicile vrăjitoreşti. Dacă se întâmplă ca oameni aparent sănătoşi să se îmbolnăvească subit de maladii grave, fără ca ele să aibă un suport genetic, atunci este clar că motivaţia se află în altă parte. Farmecele nocive găsesc un teren prielnic de acţiune şi acolo unde există predispoziţii karmice.

Expresia **suflet pereche** intră în limbajul altora, nu al meu. Eu cred în iubire, înţelegere, armonie şi, de ce nu, în prietenia adevărată care poate exista între doi parteneri fericiţi. Poţi să cauţi toată viaţa un „suflet pereche”, iar dacă nu ai dovada că l-ai găsit, începe un sentiment de insatisfacţie generală, care poate duce la o depresie periculoasă.

M-a întrebat cineva ce se întâmplă dacă ai înscrise în destin două mariaje şi faci trei sau patru. În acest caz, omul şi-a depăşit prevederile de bază ale destinului şi, în mod firesc, a intrat pe direcţii secundare ale acestuia. Destinul poate avea oricât de multe variante. Prin intermediul lor, spiritul se străduieşte să se adapteze la viaţa omului. Dacă reuşeşte sau nu, se va vedea în destinul şi karma următoarei întrupări.

Omul este liber să se căsătorească de câte ori doreşte, dar pe măsură ce avansează în vârstă, îi va fi din ce în ce mai greu să se adapteze la o nouă viaţă de cuplu. Exigenţa în dragoste creşte odată cu vârsta.

Influenţa karmei nu ţine cont de timp şi nici de gradele de rudenie din alte vieţi. Pot să existe în prezentul sau viitorul tău persoane care sunt urmaşii unor antecesori spirituali, dar aceasta nu este o lege, ci o manifestare a voinţei spiritelor care te înconjoară. Rudele din alte vieţi apar în această viaţă şi ca prieteni sau simpli colaboratori. Apropierea sufletească se simte puternic atunci când ea izvorăşte din trecutul spiritual.

Extrem de frecvente sunt cazurile unor oameni cărora li s-a spus că se află la ultima încarnare. În acest sens, o primă confuzie ar fi aceea că nu omul se reîncarnează, ci spiritul său. O altă confuzie constă în aprecierea actualei încarnări ca fiind ultima. Lucrul acesta nu îl cunoaşte nici măcar spiritul întrupat în omul de astăzi. După moartea pământeanului, spiritul său află abia pe lumea cealaltă dacă se va mai încarna sau nu.

NINA PETRE
4 iulie 2014
Bucureşti

Mărturii despre karmă, destin, reîncarnare

În degringolada vieţii sociale româneşti din zilele noastre, se afirmă la tot pasul că poporul nostru este format din proşti, escroci, bolnavi mintal, hoţi, drogaţi etc. Parcă ne-am săturat cu toţii să fim vânaţi de peste hotare, ca după aceea să fim împroşcaţi cu noroi, fiindcă, pur şi simplu, ne-am născut **români**! Chiar dacă în ţara aceasta vieţuiesc numeroşi cetăţeni certaţi cu legea şi cu bunele maniere, nu ar fi corect să dăm vina pe întregul popor pentru faptele lor reprobabile. Totuşi, trebuie să înţelegem că, vrând-nevrând, împărtăşim cu toţii o karmă colectivă de neam.

Lucrez de 20 de ani, neîntrerupt, cu publicul dornic de evoluţie spirituală. În cadrul **Studiului karmei şi al destinului** am colaborat, şi încă mai colaborez, cu numeroşi cetăţeni români şi străini care doresc să se cunoască mai bine ca fiinţe evoluate ale globului pământesc. Pentru ei, este deosebit de important să ştie de unde au venit în această lume, ce datorii omeneşti au de îndeplinit şi ce au de făcut în fiecare zi pentru ca fiinţa generatoare de viaţă - **spiritul** - să evolueze cu ajutorul lor.

Voi prezenta mărturiile sincere, înălţătoare, educative pentru toată lumea ale unor oameni deosebiţi, de mare valoare morală, socială şi spirituală.

NINA PETRE

Lista studiilor de caz

- ANCA, Franţa (episoadele 1, 2, 3) - pag. 10
- ANDREEA, Braşov (episoadele 1, 2) - pag. 15
- CLARA, Germania (episodul 1) - pag. 19
- DANIEL, Suedia (episoadele 1, 2, 3, 4) - pag. 23
- DORINA, Grecia (episoadele 1, 2, 3) - pag. 36
- ELENA, Bucureşti (episoadele 1 – 13) - pag. 48
- ELY, Canada (episoadele 1, 2, 3) - pag. 94
- ERIKA, Australia (episoadele 1, 2, 3, 4) - pag. 104
- GIULIA, Italia (episoadele 1 – 6) - pag. 118
- ILINCA, Bucureşti (episoadele 1, 2) - pag. 136
- MAGDA, Bucureşti (episoadele 1, 2, 3) - pag. 142
- NICOLETA, Târgu-Mureş (episoadele 1, 2) - pag. 150
- REBEKKA, Sibiu (episodul 1) - pag. 154
- SIMONA, Oradea (episoadele 1, 2) - pag. 157
- SORIN, Bucureşti (episoadele 1 – 9) - pag. 161

ANCA

Prezentare

Anca a urmat facultatea de Medicină în România. După anii de specializare în străinătate, a revenit în ţara natală, dorind să lucreze ca medic într-un mare spital. După angajare, au început regretele. Obişnuită cu atmosfera civilizată din spitalele occidentale, ceea ce a văzut şi a trăit în spitalul românesc a îngrozit-o. Sufletul ei bun şi generos nu a putut suporta multă vreme neglijenţa faţă de bolnavi şi atmosfera de mahala dintre cadrele medicale. Profund revoltată, **Anca** s-a orientat către Franţa, unde munceşte şi astăzi, având colegi care o respectă şi îi apreciază competenţa profesională.

Nina Petre
9 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Alberta Vici (1896-1929)
- Otka Miren (1802-1873)
- Josef Kampodor (1713-1786)

EPISODUL 1 - ALBERTA

ALBERTA VICI a trăit între anii 1896-1929. S-a născut în oraşul Potenza, situat în regiunea Lucania, aparţinând zonei de sud a Italiei. Părinţi săi, Alduro şi Lucia, au avut 10 copii, dintre care 6 au fost fete, iar ceilalţi, băieţi. ALBERTA era cel de-al patrulea născut şi cel mai inteligent copil al soţilor Vici. De la vârsta de 3 ani, fetiţa a început să cânte uimitor de corect şi să compună poezii. La 7 ani, părinţii i-au adus un profesor de muzică şi o profesoară, de la care să primească un minimum de cultură. Veniturile soţilor Vici erau modeste, toată familia trăind din leafa de avocat a lui Alduro. Pe băieţi i-au dat la şcoală, dar fetele au învăţat acasă, pentru a se descurca mai târziu în cercurile cu pretenţii ale intelectualilor oraşului.

La 18 ani, ALBERTA a acceptat cererea în căsătorie a tânărului avocat Vincente Stratuli, proaspăt absolvent al facultăţii de Drept, stagiar în cabinetul privat al lui Alduro. Cei doi tineri căsătoriţi şi-au petrecut luna de miere în Maroc, unde Alduro avea un frate, om de afaceri în Casablanca. Fermecaţi de pitorescul oraşului-port, ALBERTA şi Vincente

au decis să locuiască timp de câţiva ani în miraculosul oraş. Unchiul Minero şi soţia lui, Alessandra, i-au găzduit în vila lor de la marginea oraşului, iar lui Vincente i-au oferit postul de administrator al averii lor. ALBERTA a rămas acasă, spre a-i fi un ajutor de nădejde mătuşii Alessandra. Vincente şi-a început dificila muncă prin călătorii numeroase în ţară, peste tot unde se întindeau afacerile şi proprietăţile unchiului său. Venea acasă doar de câteva ori pe lună, zile care au fost de ajuns să îşi ajute nevasta la procrearea urmaşilor. Primul născut a fost o fetiţă superbă, pe care au botezat-o Augusta. Au urmat încă patru copilaşi: Lucito, Marino, Luisa şi Anella. Medicul ginecolog a sfătuit-o pe ALBERTA să se oprească din naşteri, sănătatea ei fiind grav afectată de malaria contactată la scurtă vreme după stabilirea în Maroc. Femeia l-a ascultat, apelând la diverse localnice pentru întreruperi de sarcină. Avea doar 33 de ani când un avort i-a provocat o infecţie gravă, femeia murind în chinuri mari, care au durat câteva zile.

Nina Petre
27 august 2009

COMENTARIUL ANCĂI

„Am fost atrasă mereu de cultura, stilul de viaţă nord-african. Marocul e o ţară care m-a fascinat mereu, pe care nu am vizitat-o încă. Africa de Sud însă e sau era o opţiune – un loc în care să lucrez măcar pentru o perioadă de timp. E o ţară care m-a fascinat cu câţiva ani în urmă, când am făcut o mini-vacanţă cu mama mea. Şi chiar aveam de gând să plec anul care vine, doar că prietenul meu rămâne în Franţa pentru încă doi ani cel puţin.

Am o relaţie specială cu apa sub toate formele – sunt atrasă de ape curgătoare, de lacuri, mări, oceane – mă liniştesc, mă echilibrează. În acelaşi timp, am foarte des coşmaruri cu apa care mă acoperă, nu mă sufoc şi nu mă înec niciodată, doar vin valuri uriaşe peste mine.

Profesional, nu sunt departe de ceea ce mi-a fost predestinat – fac medicina de urgenţă, specialitate care mă solicită, mă costă enorm din punct de vedere psihic şi fizic – nu ştiu dacă am să pot să o profesez toată viaţa mea. Nu ştiu în ce direcţie să continui în momentul în care termin specialitatea. Pot să rămân în ţară, dar nu îmi doresc. Cu Africa de Sud m-aţi pus pe gânduri. Mi-ar plăcea să lucrez cu Medecins Sans Frontieres – poate în câţiva ani.

Am fost mereu fascinată şi interesată de tot ceea ce înseamnă karmă, destin, iar ceea ce mi-aţi scris mă ajută să mai înţeleg care e rolul meu în viaţa asta.”

Anca
1 septembrie 2009
Franţa

Episodul 2: OTKA

OTKA MIREN s-a născut pe insula numită Akutan, care face parte din arhipelagul insulelor Aleutine. Acestea se află într-un număr foarte mare între Kamceatka şi Alaska, separând Marea Bering de Oceanul Pacific. Viaţa eroinei OTKA s-a desfăşurat între anii 1802-1873. Mica aşezare pescărească în care a văzut lumina zilei frumoasa OTKA a devenit ulterior oraşul-port Akutan. Părinţii OTKĂI, Tonk (tatăl) şi Ivir (mama), au avut zece copii, adică şase fete şi patru băieţi. OTKA a fost penultimul născut, beneficiind de plin de sprijinul fraţilor şi surorilor mai mari. Viaţa acestei familii a fost deosebit de grea cât timp primii copii au fost mici. Pe măsură ce au crescut, au plecat care încotro, pentru a-şi câştiga existenţa. Când OTKA avea zece ani, toţi fraţii ei munceau în Alaska şi aveau casele lor. Patru dintre surori s-au măritat cu marinari, ajungând în Canada, Japonia, Rusia, Anglia.

OTKA şi sora ei mai mică, Nirbak, au rămas lângă părinţii lor, care erau deja bătrâni şi bolnavi. Tonk nu mai putea să pescuiască, fiind grav bolnav de reumatism. Ivir, obosită de viaţa dură din tinereţe, abia dacă mai reuşea să vadă de gospodărie. Coliba lor era veche, nerenovată de zeci de ani. Norocul le-a apărut din direcţia OTKĂI. Fata, având doar 16 ani, a fost cerută în căsătorie de un tânăr negustor de stofe şi blănuri, care lucra împreună cu tatăl său. Se stabiliseră pe insulă cu mulţi ani în urmă, tatăl băiatului dorind să îşi piardă urma, fiindcă făcuse puşcărie în estul Canadei. Urik a fost acceptat drept soţ de către OTKA, spre norocul lui. Fata era foarte arătoasă, deloc răsfăţată şi bună gospodină. În plus, se pricepea la confecţionarea cojoacelor şi a hainelor împletite din lână.

După nuntă, cei doi tineri au hotărât să muncească împreună, deschizându-şi un mic magazin în apropierea portului. OTKA şi-a luat două lucrătoare, pentru a avea ajutoare la confecţionarea hainelor. Afacerea noii familii s-a dovedit a fi bine concepută şi bănoasă. În scurtă vreme, OTKA a renovat coliba părinţilor, iar pe Nirbak a măritat-o cu un văr al soţului ei. Avea un suflet extraordinar: îşi iubea cu patimă părinţii, fraţii, surorile şi toate rudele. Inima ei generoasă a adoptat imediat părinţii şi toate neamurile soţului. OTKA nu suporta să vadă oameni disperaţi în apropierea ei. Atâtea lipsuri avusese de îndurat în copilărie, încât îi devenise recunoscătoare Divinităţii pentru ceea ce îi oferise la vârsta maturităţii.

A adus pe lume doar trei copii: o fată (Niri) şi doi băieţi (Urik şi Olok). Având resurse financiare suficiente, părinţii i-au asigurat fiecăruia câte o mică avere. Niri s-a putut mărita cu un negustor de peşte înstărit, iar fraţii ei au învăţat meserii bănoase: unul a devenit croitor, iar celălalt, măcelar şi negustor de băuturi spirtoase.

OTKA a închis ochii la 71 de ani, mulţumită de viaţa ei şi a familiei sale. A fost o femeie inteligentă, înzestrată cu foarte mult bun simţ. Se pricepea şi la tratarea bolnavilor cu ierburi de leac. Multe dintre plantele

folosite de ea proveneau de pe meleaguri îndepărtate, fiind aduse de marinari. În viaţa de om adult, OTKA s-a tratat singură de toate necazurile trupului. A avut o sănătate puternică, pe care bătrâneţea i-a şubrezit-o în mare măsură. Fata ei, Niri, a simţit o atracţie irezistibilă spre metodele ştiinţifice de tratare a bolilor. Fascinată de activitatea din micul spital aflat în apropierea casei, Niri a cerut să fie primită acolo pentru îngrijirea bolnavilor. A învăţat repede meseria de infirmieră, pe care a practicat-o cu mare pasiune de-a lungul vieţii.

Nina Petre
5 noiembrie 2009

COMENTARIUL ANCĂI

„Cele două protagoniste pe care le-aţi identificat până acum au fost amândouă femei care s-au măritat de tinere şi care s-au axat în principal pe viaţa de familie. Părinţii mei s-au despărţit când eu aveam doi ani, iar mama mea nu s-a recăsătorit după. Cred că am crescut cu această idee în cap, că am să repet istoria lor, aşa că am evitat pe cât posibil relaţiile cu bărbaţii."

ANCA
13 noiembrie 2009
Franţa

Episodul 3: JOSEF

Ungurul JOSEF KAMPODOR a trăit între anii 1713-1786. S-a născut în orăşelul Körmend, situat în vestul Ungariei, aproape de graniţa cu Austria. Părinţii lui se numeau Andras şi Illona. Soţii Kampodor au avut şase copii, dar dintre aceştia numai trei au rămas în viaţă, ceilalţi murind la vârste fragede, din cauza unor boli specifice copilăriei. JOSEF, primul născut, a asistat la drama pierderii fraţilor mai mici, suferind neputincios la stingerea fiecărui trupuşor chinuit de boală. Au ajuns la vârsta maturităţii doar JOSEF, sora lui, Martinka, şi fratele ei, Kantor.

Împlinind şapte ani, JOSEF le-a spus părinţilor că dorea să înveţe carte, pentru a ajunge medic şi a-i salva de la moarte pe copiii altora, dacă pe fraţii săi nu i-a putut ajuta să rămână în viaţă. Andras, din veniturile lui modeste de tâmplar, s-a străduit să îşi crească fata şi băieţii cât mai bine, pentru a-i face oameni de nădejde. L-a dat pe JOSEF la şcoală, iar băiatul s-a ţinut de cuvânt: a învăţat bine şi a urmat Medicina la Viena, locuind la unchiul Toronk şi mătuşa Vanda. Proaspăt absolvent, s-a întors în târguşorul natal, urmând să îşi exercite profesia cu onoare şi omenie.

La 26 de ani s-a căsătorit cu colega lui de spital, tânăra doctoriţă Allena Sidon. Oameni cu suflet ales, nevoiţi să muncească în condiţiile vitrege ale unei societăţi pline de violenţă, tânăra pereche Kampodor s-a dedicat binelui celor bolnavi ajunşi pe patul de suferinţă. Prin eforturile lor imense, JOSEF şi Allena l-au salvat de la moarte pe Andras, care fusese atacat pe stradă de doi soldaţi beţi. Au avut un singur copil, pe fiica lor Dinala, care a îmbrăţişat cariera medicală, ca şi părinţii ei.

JOSEF a trăit 73 de ani, suficient de mult pentru a-şi vedea şi nepoţii realizaţi în viaţă. A fost un om înzestrat cu o minte sclipitoare, o voinţă de fier şi o dorinţă imensă de a-şi ajuta semenii aflaţi în suferinţă. A salvat vieţile multor oameni, victime ale molimelor şi ale nesfârşitelor lupte duse de cei care conduceau ţara. Trupul robust şi sănătos l-a ajutat să îşi dedice puterile unor idealuri nobile. A murit din cauza unei crize cardiace, în spitalul său drag, epuizat de munca intensă din care nu se mai putea opri. JOSEF a trăit în vremuri grele, tulburi, încărcate de războaie, lupte aprige pentru putere şi bani. Având o fire de om paşnic, s-a refugiat în muncă şi în liniştea familiei, nelăsându-se antrenat în viaţa unei societăţi bântuite de corupţie. A refuzat de multe ori oferta unor supuşi ai împăratului, care doreau să îl trimită ca medic de război în diverse focare de conflict. JOSEF şi-a iubit enorm familia, fiind în stare să îşi sacrifice viaţa pentru binele soţiei şi al copilului său.

Nina Petre
7 ianuarie 2010

COMENTARIUL ANCĂI

„Sunt la o răscruce de drum şi vreau să îmi înţeleg menirea pe Pământ în viaţa asta şi să ştiu dacă merg în direcţia corectă. În relaţiile cu oamenii sunt naivă şi îmi dau seama de lucrul ăsta. Pentru pacienţii mei fac tot ce ştiu şi tot ce pot şi sper să îmi lumineze Dumnezeu mintea ca şi până acum."

ANCA
7 ianuarie 2010
Franţa

ANDREEA

Prezentare

Licenţiată în Psihologie, **Andreea** a urmat cursuri de Psihoterapie şi Infoenergetică. Intenţionează ca, în viitorul apropiat, să îşi deschidă un cabinet privat în care să practice terapiile alternative. Având un suflet foarte sensibil, manifestă multă exigenţă în relaţiile cu sexul opus. Încă nu a găsit bărbatul capabil să o facă fericită.

Nina Petre
12 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Vittoria Santelli (1898-1944)
- Martinela Suxeo (1802-1873)

EPISODUL 1 - VITTORIA

Italianca VITTORIA SANTELLI s-a născut în Torino şi a trăit între anii 1898-1944. Părinţii ei, Vincente şi Astrucia, au avut 6 copii: Vittoria, Laura, Isidoro, Pandro, Aleno, Ivaccio. Veniturile lor proveneau din magazinul de antichităţi al lui Vincente şi cofetăria Astruciei. Copiii au crescut cu o bonă şi o servitoare, părinţii fiind plecaţi toată ziua la lucru. Primul născut, Isidoro, şi-a însoţit tatăl la magazin încă de la vârsta de 5 ani. La 10 ani, achiziţiona obiecte vechi de la clienţii care doreau să le vândă. Băiatul a continuat afacerea tatălui său după împlinirea vârstei majoratului. Pandro a devenit navigator, Aleno şi Ivaccio preferând comerţul cu lemne şi mobilă. Laura şi VITTORIA au urmat cursurile unui colegiu de fete, după care şi-au găsit de lucru. Laura a primit un post de guvernantă în familia unui nobil bogat.

VITTORIA s-a angajat ca secretară la casa parohială de care aparţinea familia ei. Avea doar 19 ani când a devenit omul de încredere al episcopului, fiind transferată la palatul episcopal. VITTORIA era o fiinţă profund religioasă, cunoscând toată literatura existentă în biblioteca palatului. După câteva luni, a fost cerută în căsătorie de tânărul Pedro Cvarini, medicul personal al episcopului Lucio Barili. Proaspăta familie Cvarini şi-a stabilit domiciliul în casa părinţilor lui Pedro, urmând să locuiască împreună cu ei. VITTORIA, prin funcţia ei importantă la palat, devenise o persoană extrem de respectată în toate mediile sociale. După căsătorie, Pedro şi-a mărit clientela, marea parte a clerului din oraş preferându-l altor medici. VITTORIA a devenit mamă pentru prima oară la vârsta de 22 de ani, aducându-l pe lume pe fiul lor Claudio. După 3 ani,

a urmat frăţiorul său, Merulio. Din cauza unor complicaţii genitale şi a dorinţei de a-şi păstra serviciul, VITTORIA a renunţat să mai devină mamă. Cei doi băieţi au crescut într-o atmosferă de sobrietate, corectitudine şi studiu intens. Tatăl lor, Pedro, i-a îndemnat să înveţe carte până când vor deveni intelectuali ca şi el. Copiii l-au ascultat, aducându-i cu recunoştinţă două diplome universitare. Claudio devenise avocat, iar Merulio, ofiţer de aviaţie.

Viaţa VITTORIEI a fost scurtă, ea închizând ochii la numai 46 de ani. Vestea prăbuşirii lui Merulio cu avionul militar, pe care îl pilota într-o zonă de război, i-a provocat bietei mame o criză cardiacă fatală. VITTORIA a fost o femeie dăruită familiei şi muncii sale. Credinţa ei puternică în Divinitate s-a transmis ca o binecuvântare cerească tuturor celor din jurul său.

Nina Petre
16 aprilie 2010

COMENTARIUL ANDREEI

„Îmi doresc o familie şi copii personali. Şi chiar nu vreau să fiu mamă singură. Vreau o relaţie de calitate şi un mediu propice pentru un copil. Sunt dispusă să aştept... Mi s-a părut firesc să mă căsătoresc... să am copii...

Cu sufletul tău te afli în contact permanent. Este o colaborare intuitivă, care te sprijină în tot ceea ce faci. Uneori cred că suntem în dezacord... ca acum, spre exemplu... eu vreau familie... şi simt că nu mă ajută deloc... ba din contra. Ieri seară cred că am perceput ceva în camera mea... mobila care a trosnit... sentiment clar că cineva este în cameră... chiar două entităţi... era doar un sentiment că sunt prezenţi... dar au dispărut în câteva secunde. Am avut o durere seacă în zona inimii, ca o strângere de inimă... şi sentimente de tristeţe.”

Andreea, 3 iulie 2010, Braşov

„Au fost perioade de tensiune pe care corpul a ştiu să le regleze, am făcut o gripă serioasă cu febră şi astfel am mai făcut curăţenie. Cu această ocazie, au apărut situaţii, persoane cu care am reaşezat relaţii sau, cel puţin, eu m-am repoziţionat cu ei/ele, în funcţie de ceea ce am simţit că merită sau nu investit în acea relaţie. Legat de faptul de a nu arăta starea mea sufletească, la mine este dificil acest aspect... sunt oarecum transparentă, uşor de citit... şi de aici neajunsurile.

Cred în reîncarnare, însă probabil nu stăpânesc elementele de bază sau cum pot transfera acele informaţii în ceva concret în viaţa actuală. Identific însă dificultăţi legate de a întâlni un bărbat în acord cu mine. Este predestinare sau sunt doar alegeri actuale.”

Andreea, 7 octombrie 2010, Braşov

Episodul 2: MARTINELA

Portugheza MARTINELA SUXEO a trăit între anii 1802-1873. Ea s-a născut în localitatea portuară Gafanha da Nazare, situată pe ţărmul Oceanului Atlantic. Părinţii ei, Lucas şi Armina, au avut patru copii: o fată (Martinela) si trei băieţi (Amedeo, Tiberius, Perido). Lucas muncea ca marinar pe o navă militară aflată în slujba Casei Regale portugheze. Fiind plecat de acasă perioade îndelungate de timp, nevasta lui, Armina, se descurca după cum putea cu gospodăria şi creşterea copiilor. Banii aduşi de Lucas fiind insuficienţi, femeia şi-a făcut propria afacere, fiind ajutată mult de mama ei, Santa. Cele două femei deosebit de harnice preparau zilnic prăjituri la comandă, pe care le vindeau unor doamne din localitate.

Unica fată, MARTINELA, a moştenit îndemânarea şi hărnicia mamei sale. Cel mai mult o bucura pe mica gospodină pofta cu care fraţii ei înfulecau dulciurile preparate de ea. Băieţii fiind cu toţii mai mici decât sora lor, o ascultau ca şi pe mama sau bunica, lăsând obrăzniciile de fiecare dată când li se făcea vreo observaţie. Dorul de tată i-a chinuit pe toţi, până când vârsta le-a permis să se îmbarce alături de Lucas, urmând să execute ani de zile ordinele căpitanului. Nava lor făcea curse între Portugalia şi Brazilia, supraveghind traseul vaselor comerciale. În anul 1822, MARTINELA avea deja 20 de ani când Pedro, fiul ducelui João de Bragança, a fost proclamat împărat al Braziliei, ţara obţinând independenţa deplină faţă de Portugalia. Nava militară pe care activau Lucas şi fiii săi a fost retrasă din circuitul oceanic, fiind prea veche şi periculoasă pentru echipaj. Lucas şi-a schimbat specificul muncii, ocupându-se cu pescuitul şi vânzarea recoltei obţinute. Fiii săi au continuat să activeze în cadrul Marinei Regale.

MARTINELA era măritată atunci când tatăl său a revenit acasă. Soţul ei, negustorul de haine Vincente Todiso, îi asigura o viaţă normală de familie. Căsătoriţi în urmă cu 2 ani, ei aveau deja un băieţel, pe micuţul Tobias. De copii ocupându-se mama lui Vincente, Alija, MARTINELA şi-a putut vedea în continuare de afacerea vieţii ei, cofetăria. Împreună cu Armina, îşi deschisese un mic magazin de dulciuri, care le aducea an de an venituri din ce în ce mai mari. Pasiunea MARTINELEI pentru cofetărie se baza pe bucuria imensă care îi inunda sufletul văzând cât de mult apreciau clienţii produsele muncii sale. Ideea de bază era aceea de a-i face pe oameni fericiţi, fie doar oferindu-le şansa unor satisfacţii digestive. Viaţa tuturor era nesigură, stresantă, iar atmosfera din port era mereu încărcată de teama unor pericole ce puteau veni de pe întinsul oceanului.

MARTINELA şi Todiso au avut trei copii: Tobias şi cele două fete, Alma şi Luceta. Unicul fiu, Tobias, a plecat devreme pe apă, continuând tradiţia neamului Suxeo. Alma şi Luceta s-au asociat cu mama lor,

extinzând comerţul cu dulciuri şi adăugându-i diverse produse de panificaţie.

MARTINELA, a cărei viaţă de adult s-a desfăşurat mai mult în casă şi la magazinul ei, s-a bucurat mereu de respectul şi recunoştinţa celor din preajmă. Femeia avea şi darul vorbirii, fiind mereu pregătită să facă ordine în jurul său. După ce împlinise 60 de ani, iar puterile îi scădeau pe măsură ce trecea vremea, rolul ei în magazin era mai mult de a sta la taclale cu clienţii, care îi povesteau tot ce se mai întâmpla prin oraş. MARTINELA avea o sumedenie de sfaturi la îndemână, pe care le oferea cu mare plăcere celor care aveau nevoie de ele. Pe lângă pasiunea înnăscută de a hrăni oamenii cu dulciuri, femeia se bucura chiar şi atunci când le dădea sfaturi în mod gratuit. Având o intuiţie bine dezvoltată, MARTINELA simţea trăirile sufleteşti ale tuturor celor care se aflau în apropiere. Era suficient pentru ea să le privească feţele, dar mai ales ochii, reuşind să înţeleagă imediat ce se petrecea în sufletul lor. În ziua morţii, survenită din cauza trupului uzat de prea multă muncă, oamenii şopteau peste tot: „A murit înţeleapta!”.

Nina Petre
15 iunie 2012

COMENTARIUL ANDREEI

„MARTINELA a fost o persoană de acţiune şi familistă – se pare că aceste trăsături le-au avut cam toţi antecesorii, dar şi cea de femeie/bărbat întreprinzător/comerciant. Ideea legată de consiliere/sfătuire şi înţelepciune este bine de ştiut, poate mă ajută în ceea ce fac acum. Cred că avea harul ascultării şi reuşea să influenţeze mai mult prin puterea exemplului... O persoană mai în vârstă şi trecută prin greutăţi, dar pe care le-a depăşit... este şi credibilă. Un personaj pozitiv. Probabil că şi eu, cea de acum, aş fi făcut cam aceleaşi lucruri în situaţia ei. Din ce văd, atunci modelul feminin era cam cum este şi în prezent, cea care răzbate şi „duce” familia. Bărbaţii erau şi nu prezenţi... sau rolurile erau foarte clar definite. Parcă la o viaţă grea nu rezista decât cel adaptat şi dinamic.

Cu toţi aceşti antecesori mă întreb totuşi eu de ce sunt şi nu sunt în acest şir de caracteristici. Am realizat nişte studii, pe care nu le valorific la potenţialul maxim, din considerente ce ţin de oportunităţi şi de situaţia socio-economică actuală... poate este o scuză... dar momentan nu prea am cum face altceva decât să aştept o perioadă favorabilă. În legătură cu continuarea studiilor, eventual doctorat... poate fi un plan. Sugestia pentru cercetare – este de luat în calcul.”

ANDREEA
18 iunie 2012
Braşov

CLARA

Prezentare

CLARA este un om înzestrat cu multă sensibilitate şi o intuiţie bine dezvoltată. Preocupată de ideea evoluţiei spirituale, practică diverse forme de meditaţie, la care adaugă lectura unui număr impresionant de cărţi cu profil ezoteric. Nu suportă vulgaritatea şi agresivitatea din comportamentul uman, iar violenţa faţă de fiinţele necuvântătoare o impresionează puternic şi o umple de revoltă. Îşi educă fiul în aşa fel încât să se comporte ca un om paşnic, altruist, pregătit în orice moment să îşi ajute semenii.

Nina Petre
29 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Atena Xauli (1896-1945)

EPISODUL 1 - ATENA

Portugheza ATENA XAULI s-a născut în localitatea portuară Matosinhos, situată pe ţărmul Oceanului Atlantic, şi a trăit între anii 1896-1945. Părinţii Atenei se numeau Sureo şi Lucia. Soţii Xauli au avut trei copii: unica fată, ATENA, şi doi băieţi, Estuno şi Jose. Sureo, născut şi crescut la ţară într-o zonă viticolă, învăţase de la părinţii lui să cultive viţă-de-vie, să prepare vinul destinat consumului familiei şi vânzării la oraş. Mica moşie moştenită după decesul părinţilor i-a asigurat în continuare, anual, recolte bune de struguri şi mulţi bani rezultaţi din comercializarea vinurilor. Lucia, fiică de coafeză, a învăţat uşor meseria mamei sale, lucrând la domiciliul clientelor. Familia Xauli nu era bogată, cu toate că părinţii puneau an de an ceva bani deoparte pentru viitorul copiilor.

După venirea pe lume a ATENEI, primul copil, Sureo s-a simţit atras de ideile republicane promovate de membrii Partidului Republican Portughez, care fusese înfiinţat în urmă cu 20 de ani. Pericolul permanent în care se aflau membrii şi simpatizanţii acestui partid sporea din ce în ce mai mult, pe măsură ce regele Carol I îşi amplifica tendinţele de domnie autoritară. Încurajaţi de veştile sosite sporadic de peste ocean referitoare la perspectivele unei vieţi mai bune pe solul brazilian, soţii Xauli au vândut tot ce aveau şi s-au îmbarcat pe un transatlantic împreună cu ATENA, care tocmai împlinise 10 ani. Au părăsit ţara cu

puţină vreme înainte de începerea unor arestări în masă ale republicanilor.

Sosiţi pe ţărmul brazilian în oraşul-port Salvador, au decis rămânerea pe loc, în oraş găsindu-se mulţi portughezi, unii dintre ei ajutându-i să îşi cumpere o casă şi să îşi găsească de lucru. Lucia s-a făcut repede cunoscută datorită meseriei de coafeză, câştigând mai mulţi bani decât în ţara ei. Sureo, angajat la o fabrică de mobilă, s-a înscris repede în Federaţia Naţională Muncitorească. În următorii 3 ani au venit pe lume cei doi băieţi, Estuno şi Jose.

ATENA, dovedind o inteligenţă deosebită, a urmat şcoala generală şi liceul, dorind să studieze încă 5 ani pentru a deveni doctoriţă. Părinţii, peste măsură de mândri de fiica lor, au trimis-o la facultate în Rio de Janeiro. Anii de studenţie au reprezentat pentru ATENA o adevărată şcoală a vieţii. Banii trimişi de părinţi fiind insuficienţi, fata s-a descurcat cum a putut, noaptea lucrând în restaurante la servirea clienţilor şi ziua dând meditaţii unor elevi dornici să ia note mai bune la liceu. Împlinind 25 de ani, fata s-a reîntors în Salvador cu diploma de medic în geamantan.

Şi-a găsit repede un post la spital, unde l-a cunoscut pe medicul cardiolog Janelo Rivas. Acesta, originar dintr-un orăşel din regiunea Bahia, de care aparţinea şi Salvador, studiase medicina cu mari eforturi, la fel ca şi ATENA. La 27 de ani, Janelo era deja un medic vestit în oraş prin competenţa sa profesională şi devotamentul dovedit în tratarea bolnavilor. După câteva luni de la angajarea ATENEI, cei doi tineri au făcut nunta, stabilindu-şi domiciliul într-o casă veche, cumpărată cu banii puşi laolaltă de părinţii lor. În anul căsătoriei, 1922, s-a înfiinţat Partidul Comunist din Brazilia, în care a fost cât pe ce să se înscrie şi Sureo, tatăl ATENEI. Convingându-l cu toţii să stea departe de politică, omul şi-a ascultat familia, renunţând astfel la viaţa zbuciumată pe care ar fi dus-o în următorii ani.

ATENA şi soţul ei, total lipsiţi de patosul politic, s-au dedicat puternic profesiei şi creşterii celor doi copii. Fiica lor, Aulina, născută de mama ei pe când avea 29 de ani, le-a fost tuturor, părinţi şi bunici, o minunată rază de soare. Fratele ei, cu 3 ani mai mic, a necăjit-o cu năzdrăvăniile lui, dar fata l-a iertat de fiecare dată. Părinţii lor stăteau zile întregi la spital, făcând şi gărzi de noapte în fiecare săptămână. Sub îndrumarea lui Janelo, ATENA s-a specializat şi ea în cardiologie, bucurându-se că, prin competenţa şi sacrificiul ei, putea salva numeroase vieţi omeneşti. Copiii au crescut frumos, fiind inteligenţi şi buni la învăţătură.

Noul preşedinte al ţării, Getulio Dornelles Vargas, a inaugurat o perioadă îndelungată de guvernare dictatorială pe baze populiste. În timpul regimului său poliţienesc s-a înregistrat o dezvoltare economică a Braziliei bazată pe reforme economice şi sociale. Acest fapt îmbucurător s-a simţit şi în domeniul îngrijirii sănătăţii, mai ales prin dotarea spitalelor cu aparatură medicală şi sporirea cantităţilor de medicamente

administrate bolnavilor. ATENA, al cărei soţ ajunsese directorul spitalului, era în culmea fericirii. Dar această fericire nu a durat mult. Intrarea ţării în cel de-al doilea război mondial, alături de trupele americane, a cauzat prejudicii economiei braziliene, fapt ce a condus spre demiterea preşedintelui Vargas, printr-un referendum, în anul 1945.

În acelaşi an s-a stins din viaţă, în urma unui stop cardiac, eroina noastră, ATENA. Epuizată de munca istovitoare din spital, după ce o mare parte dintre medici plecaseră în alte oraşe, doctoriţa Rivas aproape că nu mai ştia ce însemna odihna în locuinţa sa. Băiatul, Sundelo, încă mai învăţa la liceu, iar sora lui, Aulina, era studentă la Medicină în Rio de Janeiro. Ştiind cât de greu i-a fost şi ei în facultate, ATENA îi dusese grija fiicei sale, neputând dormi mai mult de 2-3 ore pe noapte atunci când nu era de gardă. Grijile permanente şi slăbirea accentuată a organismului au adus-o în pragul morţii, pe care l-a şi trecut la doar 49 de ani.

Ar mai fi putut trăi câţiva ani dacă s-ar fi ocupat mai mult de sănătatea ei. Dar având o fire de om generos, săritor la nevoie, ATENA i-a pus întotdeauna pe ceilalţi mai presus de propriile interese. Viaţa, pentru ea, însemna sacrificiu, dăruire, salvarea celor aflaţi în mare necaz. I-a salvat pe mulţi prin sacrificiul său, dar pe ea însăşi nu s-a putut salva de la un sfârşit prematur. Chemată de urgenţă, Aulina abia a mai apucat să îşi vadă mama în sicriu. Plângând cu disperare, fata a jurat lângă trupul fără viaţă al mamei că va avea grijă de propria fiinţă la fel ca şi de cele pe care urma să le ajute.

Nina Petre
24 aprilie 2013

COMENTARIUL CLAREI

„Am să vă scriu ceea ce-am simţit în legătură cu mine şi poate are legătură cu ceea ce mi-aţi împărtăşit .

0. Nu am atracţie către politică, talk show-uri (nici nu am cablu sau satelit), dogmă naţionalistă şi religioasă, de aceea cel pe care l-am ales ca partener mă stresează binişor spre foarte bine cu obsesiile dânsului (are toate condiţionările din lume + paranoia legată de microbi = 100% fiinţă autentic paranoidă).

1. În această viaţă am simţit tot timpul o nevoie de somn şi de repaus, ceea ce am şi făcut cât de des am putut.

2. Nevoia de relaxare psihică, plimbări, ieşit mult în aer liber, am stat la casă cu curte şi dormeam efectiv afară, meditaţii, interiorizări, mult timp singură doar cu mine, îmi place să fiu cu mine.

3. Aplecarea spre îngrijire şi protecţie, dar paradoxal, când mă gândeam să-mi fac un drum din asta, mă oprea un detaliu semnificativ: nu-mi plac oamenii bolnavi, cei negativi care-şi plâng de milă. Am compasiune faţă de mulţi şi, când s-a putut am încercat să ajut, dar eu

am înţeles de mic copil că cel care nu se respectă nu poate fi ajutat şi că omul trebuie să facă întâi el câţiva paşi pe calea vindecării, ca să dea semnal clar că îşi vrea binele.

4. Am simţit din copilărie că sunt inteligentă, prindeam repede informaţia, dar la fel de repede zbura, pentru că nu o fixam.

Nu am pus accent pe studii. Undeva, cumva şi, spun sincer, fără superficialitate, mi-am spus mereu că viaţa trebuie şi poate fi trăită fără chin şi încrâncenare. Întotdeauna le spuneam celor din jur că există o scurtătură şi că nu trebuie să ne zbatem, doar să avem încredere şi să stăm destinşi (la mine în familie şi de asemenea în mediul extern exista obsesia frământării şi a acelui TREBUIE care nu-ţi permitea să ai o viaţă).

5. Îmi place să stau cu copii, să mă joc cu ei, sunt mai mult băieţoi decât fată, de aceea acum am un băiat, cu el pot să joc fotbal. Şi să nu iau aşa-zisa viaţă de „om mare” prea în serios.

Chiar mă gândeam astăzi că eu joc fotbal cu el şi nu tatăl lui, că eu îi explic cum este cu basculanta, norii, albinele, copacii şi râmele şi nu tatăl lui şi că tot eu o să-i explic cum stă treaba cu băieţii şi fetiţele, nu tatăl lui.

6. Într-adevăr, familia eu o văd ca o unitate, un trio formidabil. Iar aici este un punct foarte important: am simţit foarte puternic că tema mea este să-mi fac întâi o familie închegată, unită, puternică şi pe urmă o carieră. Că acesta era sensul corect, dar mi-au ieşit doar firimituri. Mai vedem.

Numai că uneori mă încearcă o senzaţie veninoasă de a-mi declara viaţa şi pe mine însămi un eşec, iar după aceea mă scutur şi îmi spun „Clara, nu-ţi pune etichete, încă nu ai ajuns la final, mai este mult şi depinde de Tine de acum încolo ce alegeri vei face, finalul nu este scris!”. Ceea ce ştiu este că acum voi da atenţie aspectului profesional.

După dispariţia fizică ne rămân emoţiile, împărtăşite sau nu, iar dacă sunt neîmpărtăşite, ele se transformă în doruri, senzaţia că trebuie să realizezi ceva acum.

Cam atât despre viaţa reală, îmi duc crucea mai departe şi o duc binişor (pentru că am început să fiu mai dinamică) şi îmi propun (încă nu-mi iese prea bine) de a nu mă mai plânge.”

Clara
25 aprilie 2013
Germania

DANIEL

Prezentare

DANIEL este student în Suedia, unde se pregăteşte pentru o carieră în domeniul educaţiei. Intuiţia bine dezvoltată, cunoaşterea unor limbi străine şi dorinţa permanentă de a fi bine informat îl ajută să înţeleagă natura umană şi evoluţia omenirii. Îl revoltă nedreptăţile şi sărăcia, care încă mai persistă în lumea pământeană.

Nina Petre
24 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Iannis Makudis (1894-1946)
- John Decken (1821-1869)
- Augusta Richi (1740-1799)
- Tirdec (1612-1702)

EPISODUL 1 - IANNIS

Episodul spiritual nr.1 îl are ca erou pe grecul IANNIS MAKUDIS, care s-a născut în Atena şi a trăit între anii 1894-1946. Părinţii săi, Kardos şi Eleni, au avut doi copii, ambii băieţi: IANNIS şi Leon (mai mare cu 3 ani decât fratele său Iannis). Soţii Makudis aveau suficiente resurse financiare pentru a-şi creşte copiii în cele mai bune condiţii. Kardos, fabricant de obiecte din porţelan, îşi mărea averea an de an, fără a se considera un om foarte bogat. Soţia lui, Eleni, femeie cultă şi bine educată, provenind din părinţi bogaţi, avea studii universitare, datorită cărora lucra ca profesoară de limba greacă la un liceu de fete. Cu toţii, părinţi şi copii, erau foarte mândri de oraşul lor.

Atena, situată în Atica, a fost un oraş-stat protagonist al istoriei Greciei antice, celebru pentru democraţia sa. Devenită „şcoala Greciei", Atena a reprezentat centrul civilizaţiei hellenice, răspândită în toată lumea antică. Cetatea acoperită cu monumente grandioase a adăpostit filosofi şi scriitori foarte productivi. Ea va rămâne multă vreme un centru artistic şi intelectual important. O vreme, victimă a invaziilor barbarilor, Atena s-a deschis creştinismului sub dominaţia bizantină, dar şi-a pierdut strălucirea în favoarea Constantinopolului. A fost cucerită de latini în timpul cruciadelor, apoi de turcii otomani în 1456. În 1832 a devenit capitala Greciei independente. Istoria zbuciumată a Greciei s-a

reflectat în soarta atenienilor. Perioada vieţii lui IANNIS a fost puternic marcată de răscoale populare, de două războaie mondiale, două războaie balcanice, lovituri de stat, alternanţa dintre monarhie şi republică, dictatura militară fascistă a generalului Ioannis Metaxas (1936-1941).

IANNIS a văzut lumina zilei în anul 1894, când în ţara lui s-a sărbătorit pentru prima oară ziua de 1 Mai. La acea vreme, Grecia era o monarhie, avându-l ca rege pe George (Georgios) I, acesta făcând parte din dinastia daneză Glücksburg, la fel ca toţi urmaşii săi. El a domnit între anii 1863-1913. I-a urmat la tron regele Constantin (Konstantinos) I, în perioada 1913-1917. Între 1917-1920 Grecia a fost condusă de monarhul Alexandros, iar în 1920 a revenit pe tron Constantin I, până în 1922. În anii 1922 şi 1923 s-a aflat pe tron regele George II, care a fost obligat să părăsească ţara sub presiunea unei junte militare. La 25 martie 1924 Grecia s-a proclamat republică. Între martie 1924 şi noiembrie 1935, ţară a fost condusă de 3 preşedinţi: Pavlos Koundouriotis, Theodoros Pangalos, Alexandros Zaimis. În 3 noiembrie 1935 a fost reinstaurată monarhia, iar la 24 noiembrie, regele George II a revenit din exilul său în Marea Britanie. Acest rege a mai condus Grecia între anii 1935-1947. Între aprilie 1941 şi septembrie 1946 a fost în exil. În perioada aprilie 1941 – octombrie 1944, ţara s-a aflat sub ocupaţia trupelor Italiei fasciste şi ale Germaniei hitleriste. Arhiepiscopul Atenei, Damaskinos, i-a ţinut locul regelui George II între 31 decembrie 1944 şi 1 septembrie 1946.

Primul Război Mondial l-a prins pe IANNIS ca student la facultatea de Drept din Atena. Băiatul avea simţul dreptăţii adânc înrădăcinat în suflet, semănând bine cu mama lui, Eleni. Aceasta era o rudă îndepărtată a revoluţionarului Alexandros Ispilanti, care în 1820 a devenit conducătorul societăţii secrete patriotice Eteria. IANNIS moştenise sentimentul patriotismului de la strămoşii din partea ambilor părinţi. Devenind student, s-a maturizat puternic sub influenţa evenimentelor politice care puneau la grea încercare conştiinţa poporului său. În 1918, odată cu finalul Războiului Mondial, Iannis a obţinut mult-dorita licenţă în Drept. Simţea totuşi că părinţii lui aveau nevoie de ajutorul său mai mult decât atenienii care se judecau din motive majoritar egoiste.

Kardos, tatăl lui, îşi conducea cu greu fabrica, producţia şi vânzarea având mult de suferit de pe urma războiului. Leon, fratele mai mare, lucra ca inginer într-o fabrică de piese auto, neavând timp să îşi ajute tatăl. Îndemnat mai ales de mama lui, care îşi păstrase catedra la liceu, IANNIS a acceptat postul de director comercial al fabricii de porţelanuri. Devenind totodată şi asociat cu tatăl său, munca şi beneficiile au fost împărţite cu dreptate fiecăruia.

La 29 de ani, lui IANNIS i-a sosit vremea de însurătoare. De doi ani avea o prietenie frumoasă cu Eleonora Karvidis, profesoară de limba franceză, colegă cu mama lui la liceul de fete. S-au căsătorit în toamna anului 1923, el având aproape 30 de ani, iar mireasa, 26. Viaţa lor de familie a fost pe alocuri asemănătoare cu cea a părinţilor lui IANNIS: el,

fabricant de porţelanuri, iar ea, profesoară la liceu, au avut doi copii pe care i-au crescut cu mare grijă, ţinându-i departe (cât au fost mici) de agresivitatea şi falsitatea societăţii ateniene. Fiica lor, Nora, a devenit biolog, iar băiatul, Mahros, a îmbrăcat uniforma de aviator. Doar mama lor, Eleonora, i-a ţinut în facultate şi a reuşit să îi vadă aşezaţi pe drumul vieţii de adulţi. Tatăl lor, IANNIS, decedat în anul 1946, la 52 de ani, a lăsat-o pe Nora orfană la 19 ani, în timp ce fratele ei avea doar 17 ani.

În anul 1934, pe când avea 40 de ani, IANNIS fusese lovit pe stradă de un automobil. Medicii l-au operat, i-au salvat viaţa, dar piciorul drept i l-au amputat, fiindcă fusese strivit de o roată a maşinii. Faptul că purta proteză la un picior l-a scutit de plecarea pe front, fiindcă în 6 aprilie 1941, trupe ale Germaniei hitleriste invadaseră Grecia, venind în sprijinul celor italiene. Atena a fost ocupată de armata germană începând cu 27 aprilie 1941. Până în 13 octombrie 1944, când oraşul a fost eliberat, prin colaborarea dintre trupe britanice şi combatanţi aparţinând Armatei de Eliberare din Grecia (ELAS), atenienii au avut de suportat rigorile terorii naziste. Fabrica de porţelanuri şi-a închis porţile, iar cele două familii Makudis au supravieţuit din rezervele financiare bine ascunse în casele lor. Nici în perioada războiului cei doi Makudis, tatăl şi fiul, nu au stat degeaba. Evitând să intre în cercuri politice sau militare, nu au cooperat cu trupele de ocupaţie şi nici cu partizanii greci, care le produceau multe necazuri militarilor italieni şi germani. Au profitat de timpul cât au stat acasă studiind elemente de economie industrială modernă. În plus, IANNIS s-a specializat în Drept economic.

După eliberare, bătrânul Kardis a mai supravieţuit doi ani, la fel ca şi fiul său. În anul 1946 a izbucnit în ţară un război civil care a durat 4 ani. Finalul său nu i-a mai găsit în viaţă pe cei doi. Primul care a plecat dintre cei vii a fost IANNIS, fiind asasinat de doi anarhişti în vara anului 1946. Avea doar 52 de ani. După o lună, a plecat la cele veşnice şi Kardos, tatăl său, care trăise 75 de ani. Eleni şi-a urmat soţul în pământ la 6 luni după pierderea lui. Eleonora, rămasă văduvă la 49 de ani, şi-a crescut mai departe copiii, trecându-i prin facultăţi, găsindu-le locuri de muncă, organizându-le nunţile şi crescându-le copiii.

Daniel, observăm că viaţa grecului IANNIS a fost marcată de nenumărate suferinţe după terminarea liceului, odată cu intrarea la facultate. Avusese o copilărie şi o adolescenţă fericite, fiindcă părinţii l-au ferit de trepidaţiile societăţii ateniene. Maturizându-se treptat, în atmosfera unor războaie şi lovituri de stat repetate prea des, IANNIS a înţeles că viaţa lui nu va mai fi niciodată la fel de liniştită şi romantică ca în anii copilăriei şi adolescenţei. A avut dreptate gândind astfel, iar presimţirile i s-au adeverit. Strâns legat sufleteşte de tatăl său, a îmbrăcat haina de fabricant a acestuia, ajutându-l prin studiile sale de jurist să scape de capcanele, procesele, şantajele puse la cale de afaceriştii care îl urau. Timp de 12 ani, până la obştescul sfârşit, IANNIS a folosit o cârjă şi o jumătate de picior de lemn, continuând să îşi facă datoria de familist şi om al muncii. Moartea l-a surprins în deplinătatea forţelor sale. Ar mai fi

putut trăi încă multă vreme dacă le-ar fi dat bani unor escroci care l-au şantajat şi l-au ameninţat de mai multe ori. Cinstea lui înnăscută l-a oprit să cedeze în faţa unor elemente josnice ale societăţii, fapt ce l-a costat viaţa.

Nina Petre
24 septembrie 2013

COMENTARIUL LUI DANIEL

„Am citit şi recitit despre viaţa lui IANNIS, pentru a recunoaşte asemănările şi diferenţele între vieţile noastre. Mai mult, aş spune că asemănările sunt pe un plan spiritual, însă anumite elemente revin şi în lumea fizică, concretă.

Cea mai evidentă asemănare este simţul dreptăţii, adânc înrădăcinat în suflet; deşi nu am ales să studiez Dreptul, am o dorinţă arzătoare de a fi cinstit şi drept şi o puternică antipatie faţă de comportamente corupte, furt, tâlhărie şi acţiuni care desconsideră principiile vieţii. De asemenea, am şi un respect puternic faţă de România şi mă doare să văd cum ţara mea este tâlhărită, exploatată şi tratată fără respectul care îl merită. Cu toate acestea, prefer să rămân în afara oricărei afilieri politice, care mi se par mai preocupate de interese perverse decât de a sluji poporul pentru binele lui.

Aşa precum în viaţa lui IANNIS, recunosc cum multă suferinţă a apărut la mine după terminarea liceului, care m-a îndreptat către o transformare profundă şi fizică, şi spirituală. Recunosc cum modul meu de a vedea lumea idealizată nu va mai reveni. Mi-a atras atenţia faptul că IANNIS a fost asasinat; ţin minte foarte clar câteva vise de acum câţiva ani în care visam că eram împuşcat pe stradă de persoane necunoscute şi muream în mijlocul străzii. Mai mult, nu pot să nu remarc cum există unele detalii care reapar în viaţa mea: tatăl meu care are o firmă din care trăim bine, însă nu se consideră a fi bogat, părinţii mei care m-au ferit de părţile urâte ale societăţii şi probleme la picioare care vin şi trec (am făcut o operaţie la genunchiul stâng şi am o cicatrice mare de atunci).

Până la urmă, simt o dorinţă în interiorul meu de a trăi în pace şi armonie cu prietena/soţia, părinţii, fraţii, prietenii şi oamenii din mediul apropiat, deşi de multe ori simt cum îmi vine să mă revolt împotriva acţiunilor necinstite ale oamenilor din societate. Aşa cum aţi spus şi dvs., unui singur om îi este aproape imposibil de a schimba întreaga lume."

DANIEL
27 septembrie 2013
Suedia

EPISODUL 2 - JOHN

Eroul episodului spiritual nr.2 este australianul JOHN DECKEN (1821-1869). El s-a născut într-o comunitate de imigranţi aflată în sudul coloniei Victoria. Părinţii săi, Raul şi Debbie, l-au avut numai pe el. Plecaţi din Scoţia în anul 1818, soţii Decken au sosit pe teritoriul marelui continent animaţi de setea îmbogăţirii prin creşterea oilor.

Primele oi merinos fuseseră aduse în Australia la sfârşitul secolului 18. În 26 ianuarie 1788, căpitanul Arthur Phillip întemeiase prima aşezare de pe continent: Port Jackson (astăzi Sydney), ca o colonie penitenciară destinată ocnaşilor condamnaţi în Marea Britanie. Până la mijlocul secolului 19, sistemul de deportare a condamnaţilor a fost treptat abandonat. La începutul secolului 19 începuse deja colonizarea „civilă" a continentului. Au luat astfel naştere colonii de sine stătătoare, printre care şi Victoria, înfiinţată în anul 1851. Între anii 1817-1823 s-a produs deschiderea graduală către imigraţie pentru colonii liberi, care se ocupau în special cu agricultura (*free settlers*), în acelaşi timp cu dezvoltarea unei pături de crescători (*squatters*), cu precădere foşti deţinuţi, care foloseau abuziv terenurile în ţinuturi necultivate. În 1847, squatter-ii au obţinut recunoaşterea drepturilor asupra păşunilor din interior, devenind treptat clasa economică şi politică dominantă. În 1851, Victoria s-a constituit ca o colonie autonomă. Descoperindu-se mari cantităţi de aur, a început „goana după aur", adică invazia căutătorilor (*prospecters*) sosiţi din întreaga Europă. Exporturile aurifere au devenit principala resursă economică, în timp ce se accentua declinul cultivatorilor de terenuri (*squatters*).

Părinţii lui JOHN nu erau puşcăriaşi, ci farmacişti, aventurându-se peste ocean cu speranţa unei vieţi mai bune. Satul în care au poposit (devenit ulterior oraşul Ringwood) era populat de mici agricultori şi crescători de vite. După naşterea lui JOHN, în anul 1821, soţii Decken şi-au îndreptat atenţia spre o localitate mai mare, situată la est de satul lor, pe ţărmul Oceanului Indian. JOHN avea 12 ani când întreaga familie s-a mutat în micul port aflat în plină dezvoltare economică şi demografică. După 2 ani de la sosirea lor, au aflat cu mândrie că locuiau în oraşul Melbourne.

Raul şi Debbie şi-au putut deschide o mică farmacie unde vindeau medicamente procurate de la marinari. JOHN, crescând alături de ei, a învăţat să prepare licori, alifii, să negocieze preţurile. La 19 ani a intrat ucenic într-o farmacie mai mare, patronul fiind un medic englez, care avea şi un cabinet în oraş. Timp de 6 ani JOHN a învăţat meseria patronului său, deşi ar fi dorit să urmeze o facultate de Medicină, ca şi el. Abia în 1850 a luat fiinţă Universitatea din Sydney. Având deja familie şi un post de asistent medical la spitalul din Melbourne, JOHN nu şi-a putut permite luxul de a pleca la studii în alt oraş.

Avea 28 de ani când a făcut nunta cu Anna Tarnowski, o tânără de 24 de ani, profesoară de limba engleză la o şcoală din oraş. Anna provenea din părinţi imigranţi polonezi, tatăl ei ocupându-se cu comerţul de produse alimentare. I-a dăruit lui JOHN doi băieţi. Karol, fiul cel mare, a venit pe lume când mama lui avea 27 de ani. Fratele mai mic, Egmond, a apărut după alţi 3 ani. Karol a fost cel care a împlinit visul de aur al tatălui său, urmând Medicina în Sydney. Din păcate, JOHN trecuse de mult la cele veşnice.

Lucrând la spital, JOHN avusese ocazia să cunoască pacienţi bogaţi şi săraci. Mulţi dintre cei săraci erau rude cu aborigenii de la ţară, care trăiau în condiţii mizere. Călătorind prin satele aborigenilor, JOHN a simţit treptat dorinţa de a-i ajuta pe acei nefericiţi izolaţi de lumea civilizată a oraşelor. Împlinind 35 de ani, şi-a lăsat familia în grija părinţilor şi socrilor, după care a plecat într-un sat izolat, aflat la zeci de kilometri distanţă. Cunoştea bine mica aşezare aborigenă, unde învăţase în treacăt metode primitive de tratament, care se dovediseră a fi destul de eficiente. Anna, la cei 31 de ani ai săi, şi-a înţeles bărbatul, acceptând să rămână în Melbourne alături de cei doi copii. Karol avea 4 ani, iar Egmond abia împlinise un anişor. JOHN i-a vizitat lunar, aducându-le tot felul de leacuri, mai ales plante tămăduitoare culese din păduri.

Cotropind locurile de vânătoare ale aborigenilor, pentru a le folosi ca păşuni, speriind şi împrăştiind animalele sălbatice, colonizatorii îi împingeau tot mai departe în adâncul continentului. În felul acesta, populaţia băştinaşă a Australiei se micşora la număr, se retrăgea spre ţinuturi tot mai îndepărtate, ascunse şi greu accesibile, iar cultura ei materială, tradiţiile, obiceiurile şi credinţele se schimbau sau dispăreau în contact cu europenii.

Pasionat de viaţa simplă şi interesantă a locuitorilor aborigeni, JOHN s-a străduit să trăiască asemenea lor, deosebindu-se de ei doar prin aspectul fizic, educaţia şi ştiinţa medicală. Vraciul satului folosea practici vrăjitoreşti de tămăduire, dar şi procedee specifice unei medicini populare raţionale. JOHN a învăţat şi a practicat alături de vraci tot ce i-a fost îngăduit. A cercetat proprietăţile tămăduitoare ale unui număr mare de plante, învăţând descântecele care însoţeau folosirea lor. Rezistenţa băştinaşilor la boli era de-a dreptul uluitoare, dar ajunşi totuşi bolnavi, se considerau căzuţi pradă farmecelor unor duhuri rele şi începeau să se pregătească de moarte. Dacă nu voiau să apeleze la vraci, localnicii i se adresau lui JOHN, care ştia să îi trateze fără vrăji şi spirite.

Pe bună dreptate, cu toţii se temeau foarte tare de şerpi şi scorpioni. Muşcătura şarpelui se trata sugând din rană sângele infectat, apoi arzând rana sau aplicând o tăietură circulară în jurul locului muşcat de şarpe. Este exact ceea ce nu a putut să facă JOHN cu câteva momente înaintea morţii, când fusese muşcat în pădure de un şarpe veninos. Locul muşcăturii fiind la spate, iar el aflându-se singur, a murit fără să fi primit ajutorul cuiva. După 29 de ani de practică medicală, s-a sfârşit din viaţă în dureri atroce, până când paralizia generală i-a curmat zilele. Sătenii,

îngrijoraţi de lipsa lui îndelungată, l-au căutat în pădure, găsindu-i trupul fără viaţă. Conform tradiţiei locului, l-au îmbălsămat ca pe un şef de trib. În loc să îl îngroape, l-au transportat până în Melbourne, lăsându-l în grija familiei lui. La 44 de ani, Anna rămăsese văduvă, cu doi copii minori. Karol avea 17 ani şi dorea să devină medic, iar Egmond, doar 14.

Nina Petre
11 octombrie 2013

COMENTARIUL LUI DANIEL

„Primul lucru care îl remarc este modul în care a murit John şi faptul că eu, în urmă cu 2-3 ani, am avut un vis în care am murit din cauza unei reptile veninoase care mă muşcase (nu mai ţin minte exact dacă era un şarpe sau un păianjen). Drept ce este, ţin minte că fusesem muşcat pe spate şi simţeam cum viaţa se scurge din mine şi încet, încet, inima ajungea să paralizeze. Remarc de asemenea cum am visat moartea ambelor personaje din episoadele mele spirituale.

La John, mai remarc, exact ca la Iannis, preluarea afacerii tatălui, un lucru la care şi eu mă gândesc să îl fac. De asemenea, în ultimul an am început să am un interes mare pentru procesul de vindecare fizică şi emoţională, şi pentru remedii naturale sau tratamente alternative. Am o dorinţă de a ajuta oameni să se vindece, mai ales cei din jurul meu.

Remarc de asemenea, dintr-o privire de ansamblu, cum ambii mei antecesori spirituali au murit cu mult înainte de a atinge vârsta bătrâneţii şi şi-au lăsat soţiile văduve, iar copiii orfani de tată. În urmărirea unor scopuri onorabile şi demne de respect, nu au ţinut cont de riscurile implicate şi eventualul pericol al vieţii pe care această urmărire îl aduce. Un prieten mi-a zis înainte să plec din România vorba „lumina puternică atrage şi multe muşte şi gângănii". La fel îmi dau seama că şi scopurile onorabile, care strălucesc puternic, pot atrage şi lumea rea intenţionată.

Simt o deschidere a mea faţă de energiile care circulă prin mine şi prin jurul meu şi o sensibilitate mărită faţă de energiile pe care le transmit alţi oameni; aş putea spune că îi „simt" prin alte simţuri în afară de cele clasice. Acelaşi lucru observ şi cu natura, muzica şi meditaţia. Practic încep să simt mai mult extrasenzorial."

DANIEL
12 octombrie 2013
Suedia

EPISODUL 3 - AUGUSTA

AUGUSTA RICHI s-a născut în oraşul Florenţa (Firenze) şi a trăit între anii 1740-1799. Tatăl ei, Manolo, era un nobil bogat, averea sa provenind în mare parte din activitatea bancară. Adua, soţia lui, provenea dintr-o familie de burghezi care locuiau la moşia lor din apropierea oraşului. Cei doi copii ai soţilor Richi, AUGUSTA şi Rumelio (mai mic decât sora lui cu 4 ani), au crescut în condiţiile excelente oferite de averea familiei. Au avut profesori renumiţi aduşi la domiciliu, care i-au învăţat tot ce le trebuia ca să devină persoane onorabile în lumea celor bogaţi. Rumelio, după studiile militare obligatorii tinerilor din înalta societate, a preluat afacerea bancară a tatălui său, reuşind să o facă din ce în ce mai profitabilă.

Florenţa, oraş puternic încă din secolul 12, datorită comerţului şi activităţii bancare, a fost dominat de familia Medicis din secolul 15 până în secolul 18. Fondat de Iulius Caesar în secolul 1 î.Hr., a fost succesiv dominat de goţi, bizantini şi lombarzi. Devenit oraş liber de la începutul secolului 12, a fost condus de o burghezie îmbogăţită prin comerţul cu stofe. Începând cu secolul 14, Florenţa a devenit o republică stăpânită de marile familii rivale de negustori şi bancheri, creditori ai regilor Franţei şi Angliei. Secolul 14 a însemnat şi începutul unei mari dezvoltări a literelor şi artelor. Începând de la sfârşitul secolului 16, istoria oraşului s-a confundat cu cea a Toscanei, regiune a cărei capitală a fost multă vreme. Familia Medicis din Florenţa avea una dintre cele mai bogate case de bancheri din Europa secolului 15. A reuşit în anii 1434-1435 să devină stăpâna oraşului şi să conducă prin membrii săi (în calitate de seniori, duci şi mari duci) atât Florenţa, cât şi întreaga regiune Toscana până în anul 1737.

În acest an, după moartea lui Gian Gastone de Medicis, care nu avea urmaşi direcţi, Marele Ducat al Toscanei a trecut, conform preliminariilor franco-austriece de la Viena (din 3 octombrie 1735) în stăpânirea lui Francisc III. Acesta, duce de Lorena, soţul Mariei Terezia, devenit împărat al Sfântului Imperiu Roman de naţiune germană, a întemeiat dinastia de Habsburg-Lorena, luându-şi numele de Francisc I. El a domnit asupra Toscanei (şi a Florenţei) între anii 1737-1765.

Primii 19 ani din viaţa eroinei noastre s-au petrecut în condiţiile domniei împăratului austriac. Puternicul sentiment naţional ce însufleţea familia şi toate rudele AUGUSTEI i-a determinat pe toţi să îşi păstreze respectul faţă de reprezentanţii culturii florentine. Cu toate că tatăl ei, Manolo, era bancher din tată în fiu, înrudit cu afaceriştii familiei Medicis, s-a preocupat îndeaproape de menţinerea unui nivel cultural deosebit în preajma sa. AUGUSTA s-a simţit atrasă de pictură, mai mult decât de celelalte arte ale vremii. La 5-6 anişori a început să schiţeze peisaje minunate de pe moşia de la ţară a părinţilor, plăcându-i foarte mult să surprindă păsările în zbor, caii alergând sau iepurii ascunzându-se în

tufişuri. Fata iubea enorm caii din herghelia tatălui său. Avea doi cai preferaţi, care o duceau în zbor de-a lungul şi de-a latul imensei moşii. Poate că şi această pasiune pentru creşterea cailor a contribuit la decizia ei de a se căsători cu moşierul sicilian Tiberius Latti.

Acesta, ajuns la 30 de ani, făcea mofturi în alegerea viitoarei soţii, găsindu-le defecte la toate fetele care îi fuseseră prezentate de rudele lui şi de familiile prietene. Tiberius avea două pasiuni: caii şi femeile. Herghelia lui de lângă Palermo era renumită în toată Sicilia, fiindcă furniza cai de rase deosebite, pentru folosinţa celor bogaţi. În casa familiei Richi din Florenţa a fost adus de o mătuşă a AUGUSTEI, care nu îi cunoştea renumele de mare crai. Pe AUGUSTA a cucerit-o uşor, fata văzându-l cât era de frumos, inteligent şi bun povestitor. Dorinţa ei de a-i vedea caii şi de a putea picta marea străbătută de corăbii a îndemnat-o să îi accepte cererea în căsătorie. Dacă mai târziu şi-a regretat decizia, a fost secretul ei, bine păstrat în adâncul sufletului.

Fiind cu 11 ani mai tânără decât el (se căsătorise la 19 ani), a înţeles repede după nuntă că Tiberius o va domina mereu cu autoritatea şi atitudinea lui vizibil paternă. Grija paternă era doar de faţadă, fiindcă Tiberius trăia numai pentru plăcerile şi pasiunile lui, pretinzându-le totuşi soţiei şi copiilor să dovedească o corectitudine absolută.

Oraşul Palermo, capitala Siciliei, unde se afla vila lui Tiberius, ca şi moşia lui de la ţară i s-au părut AUGUSTEI adevărate ţinuturi coborâte din Rai. Ea ajunsese în Palermo în anul 1759, când oraşul sărbătorea noul rege. Ferdinand, membru al dinastiei de Bourbon, devenise rege al Neapolelui la vârsta de 8 ani. Până în 1767 s-a aflat sub influenţa unui consiliu de regenţă, iar după aceea a domnit în Sicilia până în 1825. Devenind în 1816 suveran al Regatului celor Două Sicilii, şi-a luat numele de Ferdinand I.

Timp de 21 de ani, cât a fost soţia lui Tiberius, AUGUSTA a trăit în confort şi bogăţie, având tot ce şi-ar fi dorit o femeie tânără: un soţ prezentabil şi descurcăreţ, doi socri cumsecade, trei copii frumoşi, plus libertatea de a face tot ce voia în universul închis al familiei sale. Ea nu s-a plâns niciodată de nimic, nici măcar de absenţele îndelungate ale soţului, survenite mai ales după naşterea primului copilaş.

Pe Luciano l-a născut la 22 de ani, băieţelul semănând foarte bine cu tatăl său. După 2 ani a sosit Tiberia, o fetiţă drăgălaşă ca o păpuşică. Ultimul venit, Vico, părea că îşi întrece fraţii cu năzdrăvăniile lui. Cu toate că avea o soţie superbă, trei copii minunaţi şi o ambianţă familială deosebită, Tiberius lipsea zile şi nopţi la rând, fără a-i da prea multe explicaţii AUGUSTEI. Îl simţea că minte, că gândurile lui zburau în altă parte, dar educaţia severă primită de la mama ei o îndemna să fie mereu supusă bărbatului, fiindcă el îi crease paradisul familiei care o făcuse fericită.

Anii au trecut în aceeaşi atmosferă familială. În anul 1780, când Tiberius, având 51 de ani, se apropia de bătrâneţe, doi amici ai lui l-au adus acasă grav rănit, cu pieptul străpuns de trei gloanţe. Nenorocitul

ajunsese la duel cu un rival care frecventa prostituata lui preferată. Obosit după o noapte de petrecere, Tiberius a ezitat o clipă înainte de a apăsa pe trăgaci, fapt ce i-a permis celuilalt să îl ciuruiască. Timp de câteva minute, cât i-a mai fost dat să trăiască după revenirea acasă, i-a cerut iertare AUGUSTEI pentru infidelitatea lui, îndemnând-o să îşi aleagă un tată mai bun pentru copiii lor. După pierderea soţului, pe care îl iubise mult, cu toate defectele lui, AUGUSTA şi-a crescut singură copiii, până când i-a aşezat la casele lor. După aceea, şi-a ajutat nepoţii. A trăit doar 59 de ani, închizând ochii din cauza inimii bolnave, care o chinuise de când rămăsese văduvă.

Nina Petre
4 noiembrie 2013

COMENTARIUL LUI DANIEL

„Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost faptul că Augusta a trăit în Florenţa. De mult timp mi s-a părut fascinant acest oraş, fără să ştiu de ce, iar recent chiar îmi cumpărasem un tricou cu o poză din Florenţa.

Al doilea lucru pe care îl remarc este pasiunea pentru artă, care se regăseşte în oarecare măsură şi la mine.

Al treilea lucru care rezonează puternic cu mine este căsătoria Augustei cu Tiberius; tatăl meu biologic a avut un comportament foarte asemănător cu al lui: lipsea de acasă cu zilele şi nopţile, a avut mai multe amante şi chiar şi-a luat o bătaie zdravănă o dată de la un rival/soţul unei amante. Îmi dau seama că această energie karmică a fost de la începutul vieţii mele cu mine şi nu întâmplător mi-am ales părinţii pe care îi am."

DANIEL
7 noiembrie 2013
Suedia

EPISODUL 4 - TIRDEC

Eroul episodului spiritual nr.4 este araucanul argentinian TIRDEC. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1612-1702. El s-a născut într-un sat din munţii Cordiliera Calalaste, situaţi în nord-vestul Argentinei, lângă graniţa cu statul Chile şi la sudul provinciei argentiniene Puna de Atacama. În apropierea vechiului sat indian, care astăzi nu mai există, se află Pasul San Francisco, trecătoare ce face legătura între Argentina şi Chile. Părinţii lui TIRDEC, Runuku (tatăl) şi Zanule (mama), au avut 12 copii, dintre care au supravieţuit numai doi: TIRDEC şi sora lui mai tânără cu 7 ani, Nunhe.

La data naşterii lui TIRDEC, ţara se afla deja sub ocupaţie spaniolă. Teritoriul Argentinei fusese populat în epoca precolumbiană de triburi amerindiene. Spaniolul Juan Diaz de Solis a descoperit în anul 1516 estuarul fluviului Rio de la Plata. Fernando Magellan a străbătut în 1520 pentru prima dată strâmtoarea care de atunci îi poartă numele. Colonizarea noilor ţinuturi de către spanioli a fost inaugurată odată cu întemeierea oraşelor Santa Maria del Buen Aire (Buenos Aires) în 1536 şi Santa Fe în 1573. Din punct de vedere administrativ, teritoriul Argentinei devenise în anul 1620 parte a Viceregatului Peru.

Originea populaţiilor din ţările andine se pierde în trecutul îndepărtat. Astăzi, o parte dintre specialişti sunt de părere că populaţiile din America de Sud reprezintă rezultatul unei migraţii ce s-ar fi produs din estul Asiei (chinezi, japonezi, coreeni) prin strâmtoarea Bering, într-o perioadă când, nivelul apelor fiind scăzut, se crease o punte de legătură, un fel de pod natural de 1000 km lăţime. Migrarea efectuată de aceste populaţii s-a produs timp de milenii, în valuri succesive, chiar şi la sfârşitul perioadei glaciare, când apa îşi reluase nivelul iniţial. Între timp, oamenii învăţaseră să navigheze. Navigând cu pirogile lor, pe care le foloseau pentru cunoaşterea insulelor mai apropiate de ţărm, oamenii din sud-estul Asiei au ajuns pe coastele continentului nord-american, după care au pornit spre America Centrală şi de Sud. S-a stabilit că primii locuitori ai regiunilor andine şi-au făcut apariţia în acele locuri în urmă cu 10-15 mii de ani. Au fost posibile şi călătoriile transoceanice ale unor populaţii venite din Asia, Polinezia, Australia şi chiar din Africa. În mod sigur, a existat o migrare mixtă, atât pe cale navală, cât şi pe uscat.

Pe versantul estic al Cordilierei, în nordul Argentinei, locuiau *atacamanii*, care vorbeau dialectul *cunza* şi practicau arta mumificării. Se ocupau cu pescuitul în apele de munte, cu unele culturi agricole, cu creşterea turmelor de lama şi cu mineritul. Obişnuiau să cultive porumb, cartofi, dovleci. Practicau olăritul cu decoraţii modelate sau pictate. Se pricepeau şi la prelucrarea bronzului. În primele secole ale erei noastre, suferind influenţa culturilor superioare din nord, cea de Tiahuanaco şi cea din Chincha, *atacamanii* au dat naştere civilizaţiei Chincha-Chilena.

Peste acest popor, care trăia în estul actualului teritoriu chilian, dar şi în vestul celui argentinian, au venit dinspre sud, din regiunea unde se găseşte astăzi oraşul argentinian Neuquen (în secolele 11-12) războinicii *mapuches* (oamenii pământului: mapu=pământ şi che=oameni), inferiori ca grad de civilizaţie, dar superiori ca organizare militară. Mai târziu, la mijlocul secolului 16, când pe aceste meleaguri au pătruns conquistadorii spanioli, atacamanii şi mapuches s-au amestecat cu ei, primind denumirea de *araucanos* (în limba *quechua*: are=înfocat, aprig şi aucca=războinic, luptător).

Araucanii nu s-au amestecat prea mult cu stăpânii spanioli, aşa cum s-a întâmplat cu celelalte popoare sud-americane, păstrându-şi fiinţa proprie în aproape toate regiunile în care se găsesc şi astăzi. Membrii familiei lui TIRDEC, eroul nostru, aveau părul uşor ondulat, des şi stufos,

de culoare neagră. Culoarea pielii era brun-arămie, iar culoarea ochilor semăna cu cea a alunelor. Copiii aveau obrajii coloraţi în roşu. Organismul lor era adaptat condiţiilor extrem de dure ale zonei montane, clima fiind aspră şi aerul rarefiat. *Araucanii* deveniţi sedentari erau puternic ataşaţi de pământul pe care trăiau.

Aşa se întâmpla şi cu locuitorii satului în care TIRDEC văzuse lumina zilei. Părinţii lui, la fel ca toţi membrii tribului (al căror număr depăşise o sută), dovedeau o moralitate înaltă şi o puternică dragoste de familie. Cu toţii erau foarte tăcuţi şi râdeau rar. Casa familiei lui TIRDEC avea pereţii susţinuţi de stâlpi, iar acoperişul era format din crengi groase. Pe jos erau aşezate rogojini. Părinţii lui TIRDEC obişnuiau să cultive cartofi, manioc, olluco şi jiquima, fasole, arahide, porumb, piper roşu, bumbac, iar ca fructe: palta, goyave, lucuma, cirimoia. Îmbrăcămintea întregii familii era decorată cu fibre colorate (alcătuind forme geometrice), cu oase sculptate, cu pandantive. Ca instrumente muzicale, toţi sătenii foloseau fluiere şi diverse obiecte care făceau zgomot. Hainele din bumbac aveau motive geometrice simple şi figuri (stilizate) de animale. Deseori apăreau şi capete de şerpi.

Copiii care scăpau cu viaţă după ce mamele lor le trepanau (găureau) craniul şi le aplicau plăcuţele de lemn care le deformau capul, se dezvoltau bine, devenind rezistenţi la condiţiile grele de viaţă. În familia lui TIRDEC, Zanule şi-a ucis 10 copii străduindu-se să le găurească şi să le deformeze craniile. Decesele timpurii ale fraţilor şi surorilor lui l-au marcat sufleteşte pe TIRDEC pentru tot restul vieţii. Auzind strigătele de suferinţă ale micuţilor, pe care le scosese şi el când mama lui îl chinuise ca şi pe ei, băiatul simţise deseori dorinţa de a-şi ucide mama. Nu îndrăznise să facă lucrul acesta din respect pentru şamanul satului, un bătrân cumsecade, care îi trata pe toţi bolnavii cu ştiinţa lui.

TIRDEC avea 17 ani când bătrânul vindecător se pregătea pentru drumul fără întoarcere. Conform tradiţiei strămoşeşti, urma să numească un succesor, ales din rândul tinerilor, care s-ar fi arătat dispus să îşi dedice restul vieţii binelui comunităţii şi să renunţe la viaţa de familie. TIRDEC s-a arătat dornic să devină şaman. Timp de mai multe luni, bătrânul l-a iniţiat în tainele vindecărilor cu plante, animale sacrificate, pietricele colorate, descântece care invocau puterea duhurilor naturii. După doi ani, TIRDEC a depus jurământul celibatului în faţa întregii comunităţi a satului. Au trecut câteva zile până când bătrânul Nirre a fost găsit fără suflare în coliba lui. În mod obligatoriu, TIRDEC i-a luat locul în colibă, devenind el însuşi vindecătorul satului.

De-a lungul carierei sale de şaman, care a durat 71 de ani, TIRDEC şi-a făcut datoria, salvând mii de oameni de la moarte. Deseori era vizitat de spanioli bolnavi, care îşi căutau vindecarea chiar şi la samanii din păduri. Fără a dovedi o atitudine fermă împotriva practicilor de trepanare şi deformare a craniului, TIRDEC a reuşit să îşi impună punctul de vedere, interzicând trepanarea copiilor. El recomanda şi aplica procedeul respectiv numai în anumite cazuri de îmbolnăviri grave.

În privinţa deformării craniului, a interzis folosirea plăcuţelor de lemn, recomandând bandajarea capului cu un strat de argilă.

TIRDEC, având un trup voinic, rezistent la boli şi frig, a trăit un număr mare de ani faţă de majoritatea bărbaţilor din sat, care nu reuşeau să supravieţuiască peste 40-45 de ani. După ce şi-a învestit un nepot (fiul surorii lui, Nunhe) cu dreptul de a-i continua munca, TIRDEC şi-a luat rămas bun de la viaţă, murind liniştit în coliba lui. Ritualul înmormântării a fost organizat de nepotul său Orro, noul şaman. Câţiva bărbaţi l-au îmbrăcat în piei de animale, ornate cu coliere, brăţări de cupru, împletituri din fibre vegetale. În mâna dreaptă i-au aşezat un cuţit din os. L-au înfăşurat în rogojini şi, conform dorinţei lui anterioare, l-au îngropat în adâncul pădurii, departe de orice aşezare umană. Deasupra mormântului au pus bolovani mari, pentru ca răposatul să nu fie dezgropat de fiarele pădurii, iar sufletul său să nu se întoarcă în sat.

Nina Petre
15 decembrie 2013

COMENTARIUL LUI DANIEL

„Observ cu fiecare episod spiritual anumite trăsături care revin şi care rezonează în mine. Şi la Tirdec observ familia apropiată, deschiderea spre cunoaştere (care a existat şi la urmaşii din episoadele anterioare) şi o dedicaţie pentru ajutorul şi vindecarea umanităţii. Regăsesc în mine aceste calităţi, iar de asemenea observ o dorinţă din ce în ce mai mare pentru a ajuta oamenii să se vindece de rănile fizice şi emoţionale pe care le au şi mă străduiesc să acumulez cât mai multe cunoştinţe pentru acest lucru.”

DANIEL
16 ianuarie 2014
Suedia

DORINA

Prezentare

Dorina şi-a desăvârşit studiile universitare în România, urmate de un master şi un doctorat. De câţiva ani locuieşte în Grecia, unde îşi dă cel de-al doilea doctorat. Este îndrăgostită de această ţară şi de istoria ei zbuciumată. Căutările spirituale o preocupă de multă vreme. În afară de activitatea universitară, **Dorina** cercetează neobosită istoria religiilor şi a civilizaţiilor omenirii. Pe lângă atâtea preocupări deosebite, ea găseşte timp disponibil şi pentru acţiuni umanitare.

Nina Petre
17 decembrie 2013

DESTĂINUIRE LA ÎNCEPUT DE AN

„Aş dori să precizez că aţi reuşit să subliniaţi în fiecare scrisoare-karmă aspectele cele mai importante, care au o mare influenţă asupra vieţii mele actuale.

Nu aş putea spune că am amintiri din vieţile precedente, dar cu siguranţă că am păstrat o serie de „năravuri”. Cred că viaţa fiecărui om este un microcosmos, care porneşte de la o fiinţă subdezvoltată din toate punctele de vedere şi care creează împrejurări pentru desăvârşirea spiritului până la sfârşitul vieţii; iar şirul de vieţi al unui spirit este acelaşi lucru, dar în macrocosmos. Raportând microcosmosul la macrocosmos, putem înţelege mai repede şi mai profund lecţiile de viaţă pe care le avem de asimilat, astfel grăbind evoluţia spirituală. De aceea, studiul karmic este cu siguranţă o modalitate de a ne înţelege şi interpreta viaţa actuală, precum şi de a ne grăbi evoluţia pe toate planurile.

În privinţa spiritului pe care îl reprezint, în copilărie conştiinţa mea era foarte puţin dezvoltată, lăsându-mă influenţată de vieţi precedente negative (mă refer la limbaj şi la nervi necontrolaţi) - un luptător în armată şi un cămătar, ambii fiind atraşi de materialism pe toate planurile. Cu timpul însă, aceste năravuri au fost înlocuite cu un comportament complet diferit şi asociez asta cu o trezire a conştiinţei.

Începând cu perioada liceului m-am dedicat foarte mult lecturii şi educaţiei, precum şi activităţii de voluntariat. Aceste activităţi m-au redirecţionat complet în viaţă, evident spre mai bine. Am observat o profundă legătură între fiinţa mea în viaţa actuală după ce am depăşit o anumită vârsta şi între fiinţa mea în vieţile precedente în care am fost o persoană pozitivă. În cele din urmă, consider că integrarea microcosmosului în macrocosmos s-a produs într-o mare măsură şi că foarte curând voi deveni liberă.

Vă mulţumesc mult pentru sprijinul în căutarea Sinelui şi pentru că ne daţi şansa să stăm faţă în faţă cu Eu-l din noi şi să descoperim cât de egoişti şi imperfecţi suntem, iar asta nu din cauza greşelilor altora, ci din vina propriei ignoranţe. Le doresc tuturor cititorilor să aibă o evoluţie spirituală rapidă, iar şansa la trezire să se manifeste în cât mai multe momente ale vieţii lor!"

DORINA, Grecia
2 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Sinerre Varely (1898-1950)
- Rinek Yakudi (1803-1859)
- Yuruk Terdish (1721-1760)

EPISODUL 1 - SINERRE

Eroina episodului spiritual nr.1 este o femeie din Franţa, SINERRE VARELY, care s-a născut în oraşul Bordeaux şi a trăit între anii 1898-1950. Părinţii ei, Patrick şi Heloise, au avut doi copii: fata, SINERRE, şi băiatul, Yves. Patrick lucra ca inginer la întreţinerea navelor, iar Heloise era profesoară de istorie la liceul de fete din oraş. Soţii Varely şi-au educat copiii după cum s-au priceput mai bine, dorind ca ei să ajungă intelectuali de bună calitate. SINERRE, mai mare cu doi ani decât fratele ei, a deprins de la Heloise pasiunea pentru studiul istoriei ţării sale. Cercetând cărţile şi manuscrisele din biblioteca părinţilor, fata a fost impresionată şi de istoria altor popoare. Drept consecinţă, la 19 ani a devenit studentă la vestita Universitate din Paris.

Cunoaşterea bogatei istorii a oraşului a copleşit-o pe SINERRE. Fondarea Universităţii în secolul 12 i-a conferit Parisului un prestigiu cultural european. Întemeiat la jumătatea secolului I î.Hr. de către galii parisi, cucerit de Caesar în anul 53 î.Hr. şi numit Lutetia Parisiorum, apoi doar Parisii, a trecut în stăpânirea francilor în anul 486. Oraşul a decăzut pe parcursul ultimei faze a dinastiei merovingiene şi sub carolingieni. Din 1420 şi până în 1436, s-a aflat sub stăpânire engleză. În secolul 16, Parisul a devenit o adevărată capitală, dobândind acel rol de centru vital al Franţei pe care nu l-a mai abandonat niciodată.

SINERRE a studiat istoria la prestigioasa Universitate pariziană între anii 1917-1922. Ca absolventă licenţiată în Istorie Universală, şi-a găsit un loc de muncă în vasta bibliotecă a Universităţii. La 26 de ani s-a

căsătorit cu profesorul universitar Roland Serry, istoric şi geolog, cercetător în domeniul egiptologiei. Roland împlinise 30 de ani şi, nemulţumit de situaţia politică şi socială tensionată din ţară, dorea să părăsească definitiv Franţa, pentru a se stabili în Egipt. Era binecunoscut printre profesorii de la Universitatea din Cairo, fiind apreciat pentru cercetările sale pe teritoriul ţării şi comunicările ştiinţifice pe care le făcuse.

În anul 1925, când SINERRE avea 27 de ani, cei doi soţi şi-au luat rămas bun de la familiile şi toţi cunoscuţii lor. SINERRE nu bănuia că nu îi va mai revedea niciodată. Vaporul pe puntea căruia au călătorit i-a debarcat în Cairo.

Capitala Egiptului, situată la gurile Deltei Nilului, la 120 km distanţă de Marea Mediterană, a copleşit-o pe SINERRE cu măreţia lui. Oraşul a fost întemeiat în anul 969 de dinastia arabă a Fatimizilor, numele său venind din expresia arabă „al-Qahir", care însemna „cel victorios". S-a impus foarte curând ca o nouă capitală artistică şi culturală a Islamului. Sub domnia mamelucilor (care în anul 1261 au chemat un Abbasid fugit din Bagdad şi l-au numit calif), Cairo a devenit cel mai mare centru comercial din Orientul Apropiat, rol pe care şi l-a menţinut până la apariţia unor noi rute comerciale în Oceanul Atlantic (în secolul 16). Fatimizii i-au dat numele de Al-Qahira (Stăpânitoarea). Au fondat în oraş moscheea-universitate Al-Azhar şi moscheea Al-Hakim. Cairo a cunoscut apogeul în secolul 14, sub domnia mamelucilor. A fost apoi dominat de otomani şi ocupat de englezi începând cu anul 1882. Capitala Egiptului a rămas sub ocupaţie engleză până în anul 1947.

Muzeul din Cairo, fondat în anul 1902, oferă cea mai mare colecţie de artă egipteană din lume. În această instituţie prestigioasă a lucrat ca muzeograf-cercetător eroina noastră, SINERRE, până în anul morţii sale, 1950. În mod firesc, soţul ei a primit un post de profesor-cercetător la marea universitate din oraş. Ca istorici, soţii Serry urmăreau cu emoţie evoluţia situaţiei politice din ţară, ştiindu-se în situaţia delicată de imigranţi francezi.

În anul 1517, Egiptul fusese transformat într-o provincie a Imperiului Otoman. Devenit în 1805 stăpân al Egiptului, Paşa Muhammad Ali a reuşit în scurt timp să obţină independenţa de fapt a ţării, care a rămas totuşi până la 14 septembrie 1914, nominal, o provincie a Imperiului Otoman. După finalizarea construcţiei Canalului Suez, în anul 1869, amestecul franco-britanic în problemele interne ale Egiptului a devenit tot mai apăsător. Revoluţia naţională din anii 1879-1882 a provocat în 1882 intervenţia militară a Marii Britanii, care a transformat Egiptul, de facto, în protectorat englez. Mişcarea de eliberare naţională a marcat un prim succes după primul război mondial, prin proclamarea independenţei de stat a Egiptului (ca monarhie constituţională), la 28 februarie 1922. Independenţa era formală, din cauza prezenţei militare a Marii Britanii pe teritoriul ţării. La sosirea lui SINERRE în Cairo, ţara era condusă de regele, fost sultan, Ahmad Fuad

I. Din anul 1936 a urmat regele Faruk, acesta domnind până în 1952, când eroina noastră era trecută de mult pe lumea cealaltă.

La 31 de ani, SINERRE a devenit mamă, născând unicul său copil. Mahrid, băiat frumos şi inteligent, semănând bine cu ambii părinţi, a stat alături de tatăl său după moartea mamei sale, ajutându-l să supravieţuiască, tratându-i bolile, ca un medic priceput ce devenise.

Ca istorici, soţii Serry aveau domenii diferite de cercetare. SINERRE era preocupată de Egiptul elenistic, iar Roland avea pasiunea faraonilor. Ca bibliotecar-cercetător, SINERRE a avut timp suficient pentru a se ocupa de cercetarea documentelor străvechi, dar şi de îngrijirea familiei sale.

Statul elenistic, principala temă de studiu a Sinerrei, fusese constituit în Valea Nilului de către Alexandru cel Mare, la sfârşitul secolului 4 î.Hr., având capitala în oraşul Alexandria. După moartea lui Alexandru cel Mare (survenită în anul 323 î.Hr.), Ptolemeu, fiul lui Lagos, unul dintre cei mai talentaţi generali macedoneni, şi-a adoptat în anul 305 î.Hr. titlul de rege, fondând dinastia Lagizilor, care a condus neîntrerupt ţara până în anul 30 î.Hr., când Egiptul a devenit o provincie cu statut special în cadrul Imperiului Roman.

Până în anul obştescului său final, SINERRE i-a studiat pe cei 19 suverani ai Egiptului elenistic. Mergând de-a lungul filonului de aur al istoriei, SINERRE a observat cu uimire că Egiptul a fost întotdeauna o sursă de fascinaţie pentru greci, cum era şi pentru ea. Fiind înainte de orice o lume a religiosului şi misterului, Egiptul se afla la originea oricărui lucru, a divinului, ca şi a umanului. Activitatea rituală în Egipt a fost dintotdeauna mai complicată decât cea din Grecia. Desfăşurându-se în interiorul unor temple, numai prin intermediul preoţilor, ea avea un caracter secret. În Grecia, dimpotrivă, ritualurile se desfăşurau la vedere, orice cetăţean putând să le îndeplinească în mod liber. Materialul şi spiritualul erau perfect legate unul de altul. Pentru un grec, Egiptul rămâne pământul sacrului şi al miraculosului. Mulţi filosofi greci pretindeau că fuseseră iniţiaţi de preoţi egipteni. Grecul a avut întotdeauna sentimentul datoriei, cel puţin pe plan religios, în manieră egipteană.

Cu tot prestigiul lor de oameni ai ştiinţei, soţii Serry au înţeles un lucru dureros pentru ei: societatea egipteană, extrem de structurată, avea un caracter de fixitate şi de imobilitate prin sistemul său de caste, unde era dificil să se infiltreze cei veniţi din alte ţări, cu intenţia de a produce schimbări. Religia egipteană a rămas impermeabilă oricărui aport exterior. Punerea la punct de către greci a unui sistem monetar în Egipt a adâncit prăpastia culturală dintre cele două popoare.

Debutul celui de-al doilea Război Mondial a adus multă suferinţă locuitorilor din Cairo. Devenit bază militară principală pentru englezi, Egiptul a suportat rigorile războiului. Familia Serry şi-a văzut de treburile ei, nefiind implicată în operaţiunile militare.

În noiembrie 1943, în plin război, oraşul Cairo a fost gazda unei importante conferinţe, în cadrul căreia s-a hotărât continuarea până la capăt a războiului împotriva Japoniei şi stabilitatea postbelică a Pacificului. La Conferinţă au participat preşedintele SUA , F.D.Roosevelt, primul ministru britanic, W.Churchill, şi generalul chinez Chiang Kai-shek.

Până la sfârşitul războiului, toate instituţiile din oraş au funcţionat sub pază militară, chiar şi Universitatea şi muzeele. Timp de 5 ani, Roland nu a primit nicio aprobare pentru a-şi continua cercetările arheologice în zona piramidelor. Starea de asediu din oraş şi aflarea unor veşti cumplite de pe diversele fronturi din ţară i-au slăbit nervii şi inima SINERREI. Femeia se temea îngrozitor pentru viaţa copilului şi a soţului ei. Oricine ieşea pe străzi putea fi prădat şi ucis. Din fericire, au scăpat de război teferi şi mai optimişti ca niciodată. Teama de moarte îi călise şi reveniseră cu toţii la noua viaţă, cu multe speranţe de viitor.

Mahrid s-a înscris la facultatea de Medicină. Era încă student când îmbolnăvirea gravă a mamei sale l-a transformat într-un înger păzitor lângă patul ei de suferinţă. Inima SINERREI a rezistat doar câteva luni durerilor atroce din zona ficatului. Femeia era măcinată de o bacterie puternică, luată probabil de pe documentele vechi cu care lucrase. S-a stins din viaţă la doar 52 de ani, lăsând în urma ei un gol imens şi disperarea fiului ei, care nu reuşise să îi salveze viaţa. După terminarea facultăţii, Mahrid şi Roland s-au îmbarcat, îndreptându-se spre Franţa. Bărbatul îmbătrânit înainte de vreme făcea astfel cale întoarsă spre oraşul natal împreună cu singura fiinţă dragă care îi mai rămăsese: fiul său. Părinţii şi socrii lui Roland muriseră în război, iar puţinele rude rămase în viaţă abia dacă îl mai recunoşteau. Cutia cu cenuşa SINERREI a fost pusă la loc de cinste în noua casă cumpărată de Roland.

Nina Petre
5 septembrie 2013

COMENTARIUL DORINEI

„Zilele trecute şi în special în dimineaţa aceasta am reuşit să arunc câteva priviri pe google image şi să încerc să vizualizez cât mai bine viaţa Sinerrei, având în faţă imaginile locurilor în care a trăit. Există nenumărate trăsături comune între ceea ce a trăit Sinerre şi ce trăiesc acum, cum ar fi mediul academic în care şi-a desfăşurat existenţa şi multe altele. În orice caz, trebuie să vă spun că vestea cum că Sinerre a trăit în Egipt m-a entuziasmat atât de mult, încât de pe data de 5 septembrie am rămas aşa, adică entuziasmată. Cadrul pe care l-aţi descris în scrisoarea d-voastră se potriveşte atât de mult cu ce trăiesc astăzi... pentru că împrejurările m-au adus în mijlocul unui grup de greci născuţi şi crescuţi în Egipt! Aici există o vorbă...”toţi nobeliştii şi mai

marii Greciei au fost crescuţi şi educaţi într-una din ţările arabe". Drept urmare, am ocazia să aud greci vorbind câteva cuvinte în limba arabă şi discutând despre minunatul Egipt, iar în biroul laboratorului pereţii sunt plini de imagini ale zeităţilor Egiptului antic, precum şi de obiecte aduse din Egipt.

Am multe de studiat şi este nevoie să reflectez mai îndelung asupra scrisorii trimise de d-voastră, dat fiind informaţiile istorice importante şi multitudinea de idei privitoare la cadrul politic şi socio-cultural al Sinerrei. Încerc să desluşesc lecţiile pe care le am de învăţat în această viaţă, dar asta nu vine cu una, cu două. Am moştenit o bună parte din fricile Sinerrei (sper să fi moştenit şi câteva trăsături bune :-)). Acum pot să-mi explic de ce, de când eram copil, îmi este frică să nu fie trimis fratele meu din viaţa actuală la război, chiar dacă acesta nu are nici o legătură cu armata – fratele Sinerrei a decedat în război. De asemenea, că nu suport să mi se reducă libertatea în nici o privinţă de către cei din jur (aceasta legat de presiunea făcută asupra Sinerrei şi a familiei ei de a nu reveni în Franţa). Apoi, citesc şi discut pe teme politice şi sunt prea uşor afectată când aud de război... ultimele evenimente din Siria m-au consumat enorm, iar aici (în Grecia) tulburarea este foarte mare şi aşteptarea evenimentelor foarte grea."

Dorina
8 septembrie 2013
Grecia

EPISODUL 2 - RINEK

RINEK YAKUDI s-a născut în oraşul sirian Damasc şi a trăit între anii 1803-1859. Părinţii ei, Yardan (tatăl) şi Ushe (mama), au avut patru copii: fetele se numeau Rinek şi Ahdu, iar băieţii, Sarkid şi Mahran. Rinek, fata cea mare, era primul copil născut de mama ei. Urmau ca vârstă Ahdu, Sarkid şi Mahran. Părinţii lor se ocupau cu negustoria, comerţul fiind o importantă sursă de trai pentru o mare parte a locuitorilor oraşului.

Damasc este unul dintre cele mai vechi oraşe din lume. Originile sale datează din secolul 19 î.Hr. S-a aflat mult timp sub controlul egiptean (între secolele 15 şi 11 î.Hr.) şi pentru scurt timp sub stăpânirea Israelului (în epoca lui David, secolul 10 î.Hr.). Devenind capitala unui stat aramaic, a reuşit să controleze o mare parte a traficului de caravane din zonă. În anul 732 î.Hr. a fost supus de asirieni, apoi de babilonieni (610), de perşi (538) şi de selgiucizi. În anul 66 î.Hr. a fost cucerit de Roma şi a rămas în mâinile romanilor, iar mai târziu ale bizantinilor, până la cucerirea arabă (633). Capitală a Imperiului Omeyyad, Damascul a decăzut odată cu venirea la putere a Abbasizilor (750 d.Hr.). După ce a rezistat în faţa încercărilor de cucerire ale cruciaţilor, a fost ocupat de otomani, rămânând sub dominaţia acestora între anii 1516-1918.

În perioada vieţii eroinei noastre, oraşul arab Damasc făcea parte din Imperiul Otoman, fiind condus de 4 sultani din dinastia otomană: Selim III (1789-1807), Mustafa IV (1807-1808), Mahmud II (1808-1839), Abdul Medjid I (1839-1861).

La venirea pe lume a micuţei Rinek, Damascul era un oraş foarte prosper şi renumit prin mătăsuri, brocarturi (exportate în Occident) şi ateliere de arme. Părinţii şi bunicii lui Rinek erau comercianţi de bunuri de larg consum. Aveau împreună un depozit mare cu mărfuri, iar alături de el, un magazin cu de toate: ţesături de mătase, bumbac şi lână (unele dintre ele având broderii artistice şi aplicaţi decorative de perle şi pietre preţioase), covoare, obiecte din sticlă lucrate cu mare fineţe, plăci de faianţă multicolore necesare la ornamentaţia palatelor, obiecte din fier, hârtie, ceară, parfumuri, mirodenii. Întreaga familie Yakudi, cu mic, cu mare, se învârtea toată ziua prin depozit şi magazin; fetele îşi ajutau mama la vânzarea mărfurilor, iar băieţii cărau şi desfăceau baloturi, saci şi lăzi.

Oraşul lor se situa la intersecţia unor importante căi comerciale care legau Orientul Îndepărtat cu ţările europene, cu cele din Nordul Africii şi Peninsula Arabiei, dar şi cu ţinuturile din nordul Mării Negre şi Mării Caspice. Familia lui Rinek se ocupa doar cu negoţul în Damasc. Având mereu furnizori de marfă sosiţi din Alep, Bagdad, Tripoli sau Alexandria, Yardan s-a deplasat rareori spre aceste oraşe. Avea totuşi nevoie de un om serios care să negocieze preţurile la produsele din import, ca şi la cele ce urmau să plece în alte ţări.

Omul potrivit a fost ales tocmai în anul 1820, când Rinek avea 17 ani, iar părinţii se gândeau deja să o mărite. Negustorul Arnalkir Bayrak avea 28 de ani şi străbătuse timp de 10 ani toate drumurile de uscat care uneau Damascul cu importantele centre comerciale din Orientul Mijlociu. Dorind-o neapărat de soţie pe Rinek, le-a dat o întreagă avere părinţilor ei, până când s-au învoit să facă nunta. Fata a fost dusă de proaspătul soţ în casa lui din oraş, care a impresionat-o prin zecile de camere şi numeroşii servitori.

Arnalkir ajunsese bogat ca un calif în cei 10 ani de negustorie. Cele mai mari sume de bani le încasase din comerţul cu sclavi. În fiecare oraş mai important se ţinea şi târgul de sclavi. Un inspector supraveghea preţurile şi tranzacţiile. Negustorii intermediari erau de obicei creştini din Liban şi mai ales evrei, ducându-şi „marfa” procurată din ţinuturile slave în târgurile cele mai mari din Europa (Geneva, Praga, Veneţia, Genova), unde era dirijată spre Cordoba, Constantinopol, Egipt. Bayrak, având mulţi prieteni printre negustorii de sclavi, îi ajuta la tranzacţii, încasându-şi astfel o parte din profit.

Sosind în casa lui Arnalkir, Rinek a aflat cu stupoare că toţi servitorii soţului ei proveneau din târgurile de sclavi. Profund impresionată de starea lor precară, femeia le-a luat apărarea până în ultima zi a vieţii, oprindu-şi bărbatul de la aplicarea pedepselor pentru greşeli sau acte de nesupunere. Copiii sclavelor servitoare şi ai bărbaţilor din corpul de pază

al casei au crescut şi au fost educaţi alături de copiii ei. La vârsta majoratului sau ceva mai târziu, au fost eliberaţi la cerere împreună cu părinţii lor, primind la plecare câte o mică avere. Omenia lui Rinek nu cunoştea margini. Pedepsele corporale erau interzise în perimetrul palatului, iar certurile se încheiau cu discuţii paşnice.

Cei cinci copii născuţi de Rinek nu au cunoscut bătaia şi nici afacerile mai mult sau mai puţin cinstite ale tatălui lor. De comun acord cu el, Rinek a ridicat un zid imaginar între viaţa din interiorul familiei şi cea a soţului ei, dusă de el cu mare discreţie în afara casei. Arnalkir avea un depozit cu marfă şi un magazin, la fel ca socrii lui. Până la căsătorie, făcuse drumuri apropiate şi îndepărtate, dornic de a cunoaşte şi alte centre comerciale renumite. După căsătorie, de dragul familiei, s-a rezumat doar la comerţul din incinta clădirilor sale din Damasc.

Timp de 3 ani, până la naşterea primului copilaş, frumoasa Isnuh, Rinek şi-a ajutat soţul, petrecându-şi zilele în depozit şi în magazin. Devenind mamă în sfârşit, la 20 de ani, după ce pierduse două sarcini, ea s-a retras în intimitatea palatului, pentru a-şi îndeplini noile îndatoriri. După 3 ani, l-a născut pe băiatul cel mare, Tagdur. Au venit la rând fata mijlocie, Lusher, fata cea mică, Misdi, iar la 34 de ani l-a adus la lumina zilei pe mezinul Romyad.

Ocupată peste măsură cu educarea copiilor, Rinke nu s-a interesat îndeajuns de soţul ei. Obişnuită cu plecările şi sosirile lui la orice oră din zi şi din noapte, Rinek nu a dat atenţie zvonurilor care îi ajungeau la urechi întâmplător, surprinzând convorbiri în şoaptă ale servitoarelor. Educată de părinţi ca o femeie musulmană autentică, ea ştia că în familie femeia şi bărbatul aveau treburile lor specifice. Bucuroasă că Arnalkir nu îndrăznise să îşi facă un harem în palat, asemenea altor negustori bogaţi, l-a lăsat în pace cu viaţa lui din afara casei, fără a se îngrijora când bărbatul lipsea nopţi la rând.

Fetele au primit şi ele o educaţie specific musulmană. Fiind deosebit de frumoase şi elegante, părinţii le-au căsătorit înainte de a împlini 20 de ani, cu negustori bogaţi. Dintre băieţi, doar Tagdur a preluat afacerile tatălui său. Romyad, pasionat de arme şi războaie, a intrat la 18 ani în rândul armatei otomane, devenind în decurs de câţiva ani un ienicer foarte bogat.

Rinek şi-a luat rămas bun de la viaţă într-o noapte a anului 1859, aflându-se singură în dormitorul ei. Arnalkir a fost trezit dimineaţa de camerista lui Rinek, speriată de starea inertă în care o găsise pe stăpâna ei. După ce zăcuse timp de câteva zile şi nopţi, fiind paralizată în urma unei comoţii cerebrale, femeia şi-a luat rămas bun de la viaţă, fără a avea pe cineva lângă ea. Nimeni nu se aşteptase că va muri atât de repede. Soţul, copiii şi nepoţii au plâns-o luni de zile, neputându-se obişnui cu lipsa ei. Rinek se comportase ca o zână bună, iubitoare, mereu preocupată de binele tuturor celor din casă.

După dispariţia ei omenească, Arnalkir şi-a deschis testamentul, care fusese redactat cu mulţi ani în urmă. Pentru el şi-a păstrat doar casa

şi o mică parte din averea în bani. Restul, chiar şi parte cuvenită lui Rinek, a împărţit-o cu dreptate între cei 8 copii ai săi: cei 5 născuţi de Rinek şi ceilalţi 3 concepuţi cu o amantă bine ascunsă într-o casă din afara Damascului. Aşa s-a sfârşit viaţa unei femei minunate, care a ştiut în orice moment al condiţiei de fiică, mamă şi soţie să reprezinte un element de echilibru între cei din jurul său.”

Nina Petre
13 octombrie 2013

EPISODUL 3 - YURUK

„Militarul afgan YURUK TERDISH a trăit între anii 1721-1760. El s-a născut în localitatea Goryan, situată în vestul teritoriu actual ocupat de Republica Islamică Afganistan. Părinţii lui Yuruk erau de etnie pashtun. Sarrul (tatăl) şi Undhe (mama) au avut 4 copii: băiatul se numea Yuruk, iar cele trei fete erau Mende, Dunkih, Modhire. Întreaga familie trăia din agricultura practicată de părinţi. Singura perspectivă de viitor care le oferea tinerilor băieţi speranţa într-o viaţă mai bună era înrolarea în armata ţării vecine la vest, Persia.

În primii 15 ani din viaţa lui Yuruk, în Persia a domnit dinastia Safavizilor. Aceasta era o dinastie musulmană şiită, ce stăpânea Persia încă din anul 1502. Întemeiată de Ismail I (1483-1524), a atins apogeul sub Abbas I cel Mare (1587-1628), care a reuşit să cucerească de la turci teritorii întinse în Mesopotamia. După o perioadă de decadenţă, suveranii Safavizi au fost loviţi de invazia triburilor afgane (începută în 1722) şi îndepărtaţi definitiv de la putere în 1736 de turcul Nadir Şah. General al şahului persan Tahmasp, Nadir a alungat triburile afgane pashtun care invadaseră Persia în 1722 şi s-a proclamat rege, creând apoi un efemer imperiu: a cucerit de la otomani Hamadan şi Azerbaidjan, a ocupat Afganistanul şi o parte din Imperiul Mogul (care domnea pe teritoriul Indiei).

Afganul Yuruk s-a înrolat în armata lui Nadir Şah, având doar 16 ani, la un an după ce acesta ajunsese la putere în Persia. Timp de 10 ani, între 1737-1747, Yuruk a executat fără să protesteze toate ordinele comandanţilor persani, având de multe ori ocazia să lupte împotriva conaţionalilor săi afgani care se împotriveau dominaţiei persane.

Cu un an înainte de moartea lui Nadir Şah (survenită în 1747), Yuruk s-a căsătorit cu o fată de 18 ani, Nemurde, fiica unui negustor bogat din Hirat. Ajuns el însuşi bogat, la cei 25 de ani ai săi, aspira spre o căsătorie profitabilă, care să îi sporească averea. Localitatea Hirat se afla pe un traseu comercial care făcea legătura între India şi Persia, fiind la o distanţă nu prea mare de Goryan, unde locuia familia lui Yuruk. Prosperul militar Yuruk, aflat în solda lui Nadir Şah, şi-a permis să le

ofere părinţilor feţei o mică avere în monezi de aur şi mărfuri, reuşind astfel că o cumpere pe frumoasa Nemurde.

La 18 ani, fata nu cunoştea prea multe despre activitatea militară a soţului său. S-a izolat în palatul lui Yuruk, situat în apropierea celui în care trăise alături de părinţii ei. La 21 de ani a născut-o pe Lisden, o fetiţă superbă, de care tatăl ei s-a îndrăgostit de cum a văzut-o. După 3 ani, a sosit primul băieţel, care a primit numele Logmiran. După încă 3 ani a venit pe lume băiatul cel mic, Mashdur. Mama lor, foarte ocupată cu creşterea copiilor, îşi aştepta resemnată bărbatul, care ajungea rar pe acasă, grăbindu-se mereu să plece înapoi la treburile lui.

La 26 de ani, Yuruk a trecut sub comanda lui Ahmed Şah Durrani. Acesta, fost şef militar în suita regelui Persiei, Nadir Şah, la moartea acestuia s-a proclamat rege al afganilor. El a fost întemeietorul statului afgan, creând regatul afgan în anul 1747. El a dus o politică agresivă de invadare a Persiei şi de expansiune spre India. Ahmed Şah a domnit în Afganistan până în anul 1773, când eroul nostru Yuruk era plecat de 13 ani la cele veşnice.

Yuruk a avut o viaţă scurtă şi zbuciumată. După anii copilăriei, petrecuţi mai mult în grădina casei, ajutându-şi părinţii la muncă, au urmat cei 23 de ani plini de aventuri, lupte crâncene, distracţii cu iubite din diverse locuri, pe unde poposea cu trupa sa de luptători. A trăit în aceşti 23 de ani cât alţi bărbaţi în 46. Ajuns la 39 de ani, bărbat voinic aflat în floarea vârstei, Yuruk se considera un om fericit, un învingător în lupta cu sărăcia care îi marcase anii copilăriei. Pentru bani şi obiecte scumpe era în stare de orice: dacă nu le primea la cerere, ucidea fără milă. Vila lui imensă din Hirat avea un subsol împărţit în multe odăi, care adăposteau întreaga lui avere concentrată în metale preţioase şi obiecte de valoare. Pentru a nu le da prilej localnicilor săraci să îi atace casa şi familia, Yuruk evitase să cumpere terenuri şi alte case în Hirat.

Avea însă un mare secret, pe care îl păstra cu străşnicie de câţiva ani: relaţia de iubire cu o indiancă din Peshawar, căreia îi dăruise o vilă imensă şi multe pietre preţioase, până când ea acceptase să îi devină soţie. Şindi nu ştia că el avea o familie în ţara lui. Îi dăruise doi copilaşi, amândoi băieţi, care îşi aşteptau răbdători tatăl, pe care îl ştiau un mare luptător. Yuruk venea rar la familia lui din Peshawar, la fel ca la cea din Hirat. Totuşi, reuşea să îi facă pe toţi fericiţi. Sosea la ei pe neaşteptate, mândru, cu zâmbetul pe chip, dornic să îi îmbrăţişeze pe toţi.

În lipsa lui, un şef militar din Peshawar îi vizita familia, însoţit de sora lui care era prietenă cu Şindi. Omul se îndrăgostise nebuneşte de Şindi, cum numai un indian ştia să o facă. Îi oferise acesteia o avere imensă, cu condiţia renunţării la Yuruk. Şindi, neacceptând să îşi trădeze bărbatul, a lăsat lucrurile să se rezolve de la sine. Deznodământul conflictului i-a fost fatal lui Yuruk. Făcuse imprudenţa de a-i trimite vorbă lui Şindi printr-un prieten, anunţând ziua sosirii sale în Peshawar. Rivalul său, Sardhan, l-a aşteptat în apropierea casei, însoţit de doi mercenari ucigaşi. Toţi trei l-au înjunghiat mortal pe Yuruk, lăsându-l să

zacă într-o baltă de sânge. Atacul avusese loc aproape de miezul nopţii, când vecinii nu mai îndrăzneau să iasă pe stradă.

La 39 de ani, neînfricatul militar Yuruk a fost răpus de 3 cuţite ucigaşe, care i-au trimis sufletul pe lumea cealaltă. Spiritul temerarului afgan a trecut după mulţi ani în Siria, dându-i viaţă frumoasei Rinek. După aceea, prin intermediul înţeleptei Sinerre, a peregrinat prin Franţa şi Egipt.”

Nina Petre
30 octombrie 2013

COMENTARIILE DORINEI

„Referitor la Karma III şi la toate cele 3 vieţi descrise de dumneavoastră... am fost surprinsă de cât de bine se explică întreaga evoluţie a unui suflet (cel puţin în ultimele trei vieţi). Eram pregătită să fac o interpretare greşită referitoare la viaţa lui Sinerre şi a lui Rinek în corelaţie cu viaţa actuală, când mi-aţi trimis episodul despre Yuruk. Bineînţeles că nu m-a încântat în mod deosebit acest personaj, dar mă aşteptam ca, pe măsură ce ne îndepărtăm în timp, să întâlnesc un spirit involuat care cu siguranţă că a săvârşit greşeli de neiertat. De altfel, chiar în cartea dumneavoastră citisem cum că, la începutul existenţei sale, fiecare spirit este oarecum rudimentar, dacă se poate spune aşa. Totuşi, m-a întristat un pic comportamentul brutal al lui Yuruk. Pe de altă parte, m-a surprins în mod deosebit faptul că, după încarnarea într-o călugăriţă şi într-o vindecătoare, acest spirit, presupus ca fiind credincios şi învăţat, a reacţionat atât de urât când a ajuns să fie reîncarnat în Yuruk. Ştiu că de multe ori un om poate să fie la suprafaţă ca un sfânt, să aibă cunoştinţe şi să fie un binefăcător în viaţa de zi cu zi, sau cel puţin să se prefacă a fi un binefăcător, iar pe de altă parte, în interiorul său să ascundă multă gânduri negative şi răutate. Probabil că aşa s-a întâmplat în cazul lui Raski şi Taune care, ajunse în Yuruk, un om sărac şi trăind printre fiinţe dure, aproape inumane, nu şi-a acceptat soarta şi a comis toate acele atrocităţi.

Îmi dau seama că o karmă este greu de ocolit. Am auzit expresia „alegi să mergi cu Dumnezeu sau cu karma”. Cred că cel mai probabil mergem cu karma, dar credinţa în Dumnezeu ne poate uşura enorm calea şi ne poate da speranţa că lucrurile vor deveni mai bune.

Vieţile lui Rinek şi a Sinerrei m-au impresionat. Îmi face deosebită plăcere să mă gândesc la ele; am un sentiment cum că au fost înţelepte şi că au ştiut să se supună factorilor externi (situaţie politică, familie) pentru a lucra la evoluţia spiritului. Eu acum sunt o combinaţie ciudată între aceste comportamente din trecut. Dintre spaţiile interioare aleg, înainte de orice, biblioteca, iar unul dintre visele mele este să locuiesc într-o casă unde cea mai mare cameră să fie dedicată bibliotecii. Apoi, în

opoziţie cu liniştea bibliotecii, de multe ori îmi doresc să fiu înconjurată de lume şi să mă împart între diverse activităţi de voluntariat şi de ajutorare (momentan lucrez cu animale şi cu persoane cu dizabilităţi). Am observat că atât Rinek, cât şi Sinerre erau înclinate spre educaţie şi cultură; probabil că de aici şi visul meu de a deveni profesoara ideală.”

Dorina
1 noiembrie 2013
Grecia

ELENA

Prezentare

Anul trecut am început, la solicitarea **ELENEI**, studiul vieţilor anterioare ale spiritului său. Comentând ulterior informaţiile primite de la mine, **ELENA** mi-a dovedit faptul că posedă capacitatea de a putea vizualiza mental ceea ce s-a întâmplat cu antecesorii săi spirituali, dar şi de a face conexiuni interesante între acei oameni şi fiinţa sa, obţinând astfel concluzii folositoare vieţii pe care o duce acum.

Nina Petre
18 aprilie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Esther Merrick (1889-1943)
- Alikia Dakis (1803-1869)
- Tirik Hamdu (1724-1785)
- Oxana Siderova (1636-1712)
- Suni Rah Mantu (1582-1620)
- Runk (1513-1572)
- Alid Sardih (1427-1498)
- Mihai Graur (1316-1389)
- Ranuja Vidis (1225-1288)
- Duhran Sakal (1164-1213)
- Ruhad Raihidr (1102-1139)
- Idin Mahral (1020-1076)
- Ulaher Ranukid (936-998)

Episodul 1 - ESTHER

Ultima antecesoare spirituală a Elenei a fost ESTHER MERRICK. Ea s-a născut în oraşul Birmigham (Anglia) şi a trăit între anii 1889-1943. Părinţii săi aveau 5 copii, iar veniturile modeste proveneau din salariile lor de muncitori. Patrick (tatăl) lucra la o fabrică de armament, iar Merle (mama) era vânzătoare într-un magazin de dulciuri. Bunicii (părinţii lui Patrick) s-au ocupat mult de nepoţii lor, având grijă să nu le lipsească nimic din necesarul zilnic. Mai mult chiar, i-au ajutat să înveţe carte, dorind ca ei să ajungă oameni bine realizaţi în viaţă. ESTHER a urmat cursurile unui colegiu, devenind astfel învăţătoare calificată. Angajată la şcoala de fete din oraş, s-a remarcat repede prin inteligenţa şi buna ei pregătire profesională. Obişnuia să citească multă literatură, istorie şi geografie. La 19 ani, s-a căsătorit cu profesorul de istorie Hander, mai în vârstă cu 4 ani decât ea. Tânărul provenea din părinţi evrei germani, stabiliţi în Anglia încă din copilărie.

Cei doi soţi, ESTHER şi Hander, şi-au început viaţa de familie sub semnul iubirii, al devotamentului, dar şi al dorinţei de a avea cât mai mulţi copii. Neputinţa fizică a ESTHEREI a obligat-o să se oprească după cea de-a doua naştere, care i-a pus în mod serios sănătatea în pericol. Femeia avea un reumatism cardiac încă din copilărie, care fusese neglijat, din cauză că nimeni nu îi dăduse vreo atenţie. Singurii copii ai eroinei noastre au fost un băiat (Iaroll) şi o fată (Madeleine). Urmând studii universitare, Iaroll a devenit inginer mecanic, iar Madeleine, profesoară de limba engleză. Mama lor, ESTHER, a trăit doar 54 de ani, închizând ochii pe vecie din cauza unui stop cardiac provocat de vestea morţii lui Iaroll, pe front. Războiul se afla deja la apogeu, iar spaimele locuitorilor oraşului nu încetau nici ziua şi nici noaptea. Moartea timpurie a învăţătoarei ESTHER a întristat întregul oraş. Foarte cunoscută ca un model de cadru didactic, ESTHER fusese profund devotată profesiei sale. Mulţi dintre foştii săi elevi aveau şi ei copii care învăţaseră în primii ani de şcoală tot cu ESTHER. Corectitudinea ei ca om şi cadru didactic erau exemplare. Generozitatea sufletului a îndemnat-o mereu să îşi ajute elevii săraci, care de multe ori veneau flămânzi la şcoală. Celor cu note mici le dădea meditaţii gratuite, astfel încât, an de an, clasele ei nu aveau niciun corigent. Ca mamă şi soţie, ESTHER a fost profund devotată celor din familie. La moartea ei, Hander şi Madeleine au plâns-o cu disperare. Amândoi erau convinşi de faptul că îndurerata mamă plecase în căutarea fiului dispărut, pe lumea cealaltă. Osemintele lui Iaroll nu le-au fost restituite niciodată.

Nina Petre
2 mai 2011

COMENTARIUL ELENEI

„Am citit primul episod karmic şi încep să-mi explic anumite lucruri. Nu m-am gândit nicio clipă că aş fi putut fi învăţătoare într-o viaţă anterioară, dar îmi explic de ce îmi plac atât de mult copiii, de ce aş fi vrut să lucrez cu ei şi de ce mi-am dorit să lucrez în adopţii, după ce am terminat facultatea. O colegă m-a lăudat ce frumos şi cu câtă răbdare mă comport cu copiii, chiar m-a întrebat de ce nu-mi deschid o grădiniţă. Fantastic, nu m-am gândit!

Tot acum îmi explic de ce îmi plac foarte mult dulciurile.

Văd că în viaţa anterioară părinţii tatălui ne-au ajutat. În această viaţă nu am avut de-a face deloc cu ei sau puţin cu bunica, pe care am prins-o pe la 90 de ani şi nici nu ştia cine sunt, doar se uita râzând la mine şi, când tata o întreba dacă ştie cine sunt, zicea că nu. Doar pe fratele meu îl recunoştea, l-a şi dorit foarte mult şi l-a iubit mult (dormea cu ghetuţele lui sub pat) şi fiindcă ducea numele soţului ei mai departe.

Dacă în viaţa anterioară am fost singura dintre fraţi care s-a dus la colegiu şi mi-a plăcut să citesc, în această viaţă nu aş fi vrut să dau la facultate, am dat doar de gura lui mama, care vroia să mă vadă cu o pâine în mână şi pe picioarele mele (mare dreptate a avut). Femei deştepte, şi Buna, şi mama, m-au lăsat să-mi aleg ce facultate vreau să fac şi, fiind atrasă de cele umaniste, am zis iniţial Psihologia, ca să ajung la Asistenţa Socială. De citit m-am apucat în clasa a cincea şi asta fiindcă Buna a ştiut ce să-mi dea să citesc. De învăţat la şcoală nu am învăţat prea bine, doar în facultate.

Constat că în viaţa anterioară m-am căsătorit devreme cu un soţ pe care-l iubeam şi mă iubea. În această viaţă m-am căsătorit mai târziu şi nici nu ne-a dat dragostea afară din casă. Îmi explic şi de ce mi-am dorit să mă căsătoresc cu un bărbat care să mă iubească şi să-l iubesc şi de ce mi-am dorit să existe un singur om în viaţa mea şi atât. Se pare că m-am ataşat destul de tare de soţul meu în viaţa anterioară, motiv pentru care, în această viaţă, trebuie să am un soţ de care să nu mă ataşez, din contră, să mă îndepărteze de el şi nici să nu fiu compatibilă cu el. Nu avem voie să ne ataşăm de niciun bun lumesc şi de nicio fiinţă umană. Dar cine să ştie toate acestea în acele vremuri?

Se pare că şi cu profesia este acelaşi lucru. Am fost ataşată de soţ şi de profesie, acum trebuie să mă detaşez şi să mă rup, motiv pentru care mă chinui pe ambele planuri. Aşa-i sau greşesc?

Depresia, fantastic, acum îmi explic, la 2 ani era să mor de giardia. Oare spiritul meu într-atât de mult nu şi-a dorit să trăiesc? Deprimarea aceasta m-a tras în jos atât de mult. Incredibil. Am greşit faţă de Dumnezeu şi de dragostea divină. Nu ştim să iubim. Mi-am pus de multe ori întrebarea: oare ce înseamnă să iubeşti cu adevărat? Nu ştim să iubim. Pe de altă parte, omeneşte o înţeleg pe Esther: a avut copii cu omul pe care l-a iubit, a fost învăţătoare, iubea copiii. Era femeie milostivă, cu suflet bun, avea probleme cardiace. A stat cu spaima în

suflet în timpul războiului. Mai este şi complexul lui Oedip: atracţia mamă-fiu. Păi, când a aflat de băiatul ei, pentru ea a fost cumplit. Ştiu, nu ar fi trebuit să se descurajeze, ar fi trebuit să se lupte să trăiască, viaţa este mai de preţ, dar, DOAMNE, cât doare pierderea puiului drag! Cât este de dureros şi nici să nu primeşti rămăşiţele înapoi, ca să poţi să-l îngropi, să ai la mormântul cui să plângi! Cât de groaznic! Ce lovitură! Mai avea şi probleme cu inima, cum să reziste?! Ştiu că am fost egoistă, de aceea mă lovesc de mult egoism şi am făcut oameni dragi să sufere. Nu cred că am vrut asta, dar s-a întâmplat şi acum trebuie să sufăr de pe urma celor dragi. Cât de bun şi drept e DUMNEZEU! Eram convinsă de acest lucru, dar am vrut să înţeleg cauzele.

Ciudat, am auzit de Birmingham, dar nu mi-a zis nimic. Am simţit că limba engleză, ca şi franceza, le utilizez cu o uşurinţă mai mare şi că vin de undeva de mai departe decât din această viaţă. Chiar dacă nu am un bagaj bogat de cuvinte, în special engleza, pe care o şi vorbesc la serviciu, o vorbesc cu o familiaritate şi uşurinţă, de m-am gândit dacă nu cumva am mai folosit-o şi în altă viaţă. Englezii au început să mă fascineze din 2008. Nu ştiu de ce, atunci am început să-mi îndrept privirea spre englezi şi să-i analizez pe cei pe care i-am cunoscut (nu mulţi). M-au fascinat. Nu pot să spun că m-am gândit că aş fi putut trăi în Anglia într-o altă viaţă şi mă întreb: de ce nu simt nimic, nu-mi aduc aminte nimic? M-am încarnat destul de repede, la 33 de ani după ce am murit. Chiar aşa se şterge tot sau şocul morţii a fost atât de mare, încât am vrut să mă rup complet de locul care mi-a pricinuit atâta suferinţă? Cu toate că acolo pot spune că am fost fericită. Am avut tot.

Oare din cauză că părinţii soţului meu iubit erau evrei germani, oare de aceea am făcut eu grădiniţa şi liceul german în această viaţă? Limba germană nu m-a fascinat, chiar pot să spun că nu mi-a plăcut în timpul şcolii. Acum este altceva şi încerc să o învăţ şi pe fetiţa mea. Şi mama, şi soacra mea ştiu germana. Bunica nu putea suferi germana, din cauza a ceea ce au făcut nemţii în timpul celui de-al doilea război mondial. Dar limba, săraca, nu are nicio vină pentru păcatele oamenilor.

Înainte de comunicările cu dumneavoastră mă gândeam că nu doresc să îmbătrânesc şi că nu vreau să trăiesc foarte mult, dar îmi dau seama că am greşit gândind în acest fel. Întotdeauna am simţit o presiune şi ceva care mă apasă şi nu am ştiut cum să-mi explic acest lucru. În jurul meu m-am lovit de depresie. Cât de mult am greşit şi habar nu aveam! Tot ceea ce ştiu e că în viaţă e bine să te ghidezi după ceea ce simţi şi eu întotdeauna am dorit să-mi cunosc vieţile anterioare. De când am aflat de reîncarnare de la Buna, am ştiut că acest lucru mă va ajuta şi elibera.

Văd că m-am încarnat destul de repede. Din câte ştiam, sufletele evoluate se încarnează la intervale mari de timp. Eu se pare că nu am fost destul de evoluată şi nu sunt nici acum. Aş vrea să descopăr de ce sunt aşa slabă: de ce îi las pe alţii să-mi spună ce să fac, de ce mă las influenţată de alţii, de ce aştept de la alţii? Am tot timpul senzaţia că

lumea nu consideră că e prea mare lucru de capul meu şi mă tratează ca atare. Bunica mea nu putea să-mi spună ce m-ar fi văzut ea în stare să profesez în viitor.

Vreau să ştiu de ce îmi fac probleme din toate nimicurile, nu se trage de la stresul din al doilea război mondial? Aş vrea să ştiu de ce ţin minte răul şi de ce despic firul în 12, când ar trebui să tratez anumite lucruri mai echilibrat şi poate cu mai multă indiferenţă. Tot de la Esther mi se trage şi de la stresul îndurat în război? Ciudat însă, îmi place să văd filme din al doilea război mondial, nu am nicio aversiune şi nicio strângere de inimă. Dar am simţit că mă interesează subiectul mai mult decât este cazul. Cred că ar trebui să le cer iertare şi lui Hander şi lui Madeleine, fiindcă am greşit faţă de DUMNEZEU şi apoi faţă de ei. Pot să fac acest lucru? Eu zic că este datoria mea morală să le cer iertare.

Admir darul pe care-l aveţi şi consider că ajutaţi oamenii foarte mult cu darul pe care-l posedaţi. Acest dar mi-aş dori şi eu să-l posed. Mă fascinează cele nevăzute şi mi se pare extraordinar să vezi vieţile anterioare ale oamenilor, să le spui ce au greşit şi să li se dea posibilitatea să se analizeze şi să se îndrepte cunoscându-şi trecutul. Consider că suntem ţinuţi în întuneric şi nu e drept. Fiecare om trebuie să aibă dreptul să fie lăsat să-şi cunoască vieţile anterioare şi să nu bâjbâie în neştiinţă. Câţi oameni care şi-ar cunoaşte vieţile anterioare poate nu s-ar mai sinucide! Greşesc?”

ELENA
5 mai 2011
Bucureşti

Episodul 2 - ALIKIA

ALIKIA DAKIS s-a născut în oraşul-port Pireu (Grecia) şi a trăit în perioada anilor 1803-1869. Părinţii ei se numeau Alexandros si Sakia. Soţii Dakis au avut şase copii. Alexandros, om bogat, era proprietarul a două vase de pescuit şi a patru nave comerciale. Nevasta lui, Sakia, o femeie foarte cultă, provenea din vechea nobilime ateniană. Copiii lor au crescut în cele mai bune condiţii, ca adevărate vlăstare de oameni bogaţi. Părinţii le-au adus guvernantă din Franţa şi profesori din Atena, care i-au învăţat carte atât cât au avut nevoie. Băieţii s-au orientat spre navigaţie. Nikos şi Lenko au intrat în marina comercială, iar Markos şi Iannis, în cea militară. Participând în lupta navală de la Navarino (1827), Markos şi Iannis au contribuit şi ei la înfrângerea turcilor, urmată de obţinerea independenţei grecilor. Alikia şi Sera au trăit în umbra fraţilor mai mari, fiind copleşite de personalitatea puternică a fiecăruia dintre ei. Sera, foarte talentată la pictură şi poezie, s-a măritat cu un pictor din Atena, care i-a oferit o viaţă plină de satisfacţii spirituale.

Mezina familiei, ALIKIA, s-a căsătorit la 18 ani cu un actor din Atena, care juca la teatrul din oraş. Fascinată de viaţa actorilor şi de atmosfera plină de creaţie din teatru, ALIKIA a început să participe la toate repetiţiile, învăţând rolurile tuturor. Dacă se îmbolnăvea o actriţă, era imediat chemată să joace în locul acesteia. Cu încuviinţarea lui Marulis, soţul ei, ALIKIA a luat lecţii de dans, dorind să aibă o imagine bună pe scenă, mai ales atunci când i se cerea să înlocuiască vreo dansatoare. Profesoara de dans, bine plătită de Marulis, şi-a transformat eleva într-o dansatoare autentică, promiţând să devină o adevărată vedetă a scenei. Cariera de artistă a ALIKIEI a durat 10 ani, perioadă în care ea s-a bucurat de aplauzele frenetice ale publicului. După naşterea celui de-al doilea copil, s-a simţit din ce în ce mai slăbită, nemaifăcând faţă la activitatea scenică. Rămânând acasă, ea s-a ocupat intens de creşterea şi educarea copiilor săi, Aritia şi Kelanos. S-a refăcut în timp record, în câteva luni redevenind aceeaşi fiinţă veselă şi energică de la începutul căsătoriei. Copiii au fost pentru ea lumina ochilor şi raţiunea de a trăi. I-a educat cu profesori buni. Pe Kelanos l-a trimis la studii de comerţ în Europa, la Paris. Ajuns după aceea un mare om de afaceri, Kelanos le-a asigurat părinţilor săi o bătrâneţe liniştită. Eroina noastră, ALIKIA, şi-a iubit copiii cu disperare. Fata ei, Aritia, s-a născut bolnavă de inimă, trăind doar 11 ani. Moartea fiicei lor a fost o mare lovitură pentru cei doi părinţi. ALIKIA, cu sănătatea şubrezită, nu a mai avut puterea de a deveni din nou mamă. Avea 62 de ani când şi-a pierdut şi bărbatul. Marulis închisese ochii pe vecie din cauza unei comoţii cerebrale. ALIKIA, trista văduvă, a mai trăit încă 4 ani, plecând şi ea în lumea veşnică după soţul pe care l-a iubit şi regretat până la disperare.

Nina Petre
11 iunie 2011

COMENTARIUL ELENEI

„Mă tot gândesc la antecesoarea din Grecia şi observ că era o persoană veselă şi plină de viaţă, dar pe care viaţa a lovit-o destul de puternic. Acum înţeleg de ce m-am simţit şi mă simt apăsată şi de ce îmi simt sufletul greu.

Văd că în ambele vieţi anterioare - şi ca Esther, şi ca Alikia -, provin din familii cu mulţi copii. Ca Alikia aveam patru fraţi şi o soră, ca Esther, trei fraţi şi o soră. Dar spiritul meu a păstrat modelul de a avea doar doi copii.

Ce groaznic este faptul că Alikia şi-a pierdut fetiţa la doar 11 ani şi alţi copii nu a mai putut avea! Se pare că spiritul meu a obosit destul de tare în viaţa Alikiei şi a venit cu această moştenire în viaţa Estherei. Esther, având o inimă slabă (probabil slăbită de şocul pierderii fetiţei şi a soţului din viaţa Alikiei), cred că era destul de apăsată, peste care s-a

suprapus problema cu piciorul lui Handel, neputinţa ei de a avea mai mult de doi copii, stresul războiului şi - cireaşa de pe tort - şi-a mai pierdut şi băiatul. Doamne, ce lovituri! Într-una din vieţi îmi pierd fata şi soţul iubit moare înaintea mea, iar în cealaltă soţul este bolnav şi îmi pierd băiatul. Groaznic! Se pare că am o karmă negativă creată pe familie: soţ şi copii. Trebuie cumva să îndrept lucrurile în acest sens, dar încă nu conştientizez foarte clar ce am de făcut.

Deocamdată, viaţa mi-a dat un soţ care să mă îndepărteze de el şi să nu mai creez ataşament. Mă doare însă foarte mult suferinţa lui şi aş vrea să-l ajut. Am mai interacţionat cu soţul meu în alte vieţi şi care a fost natura acelei relaţii sau doar acum mi-a fost dat să-mi spăl anumite păcate?

Nu înţeleg de ce în această viaţă nu am avut parte de mai mulţi fraţi sau surori. Mama nu a putut să aibă decât maximum doi copii. Cu fratele meu nu sunt foarte apropiată. El are o personalitate puternică şi s-a impus mult mai mult decât mine, iar pe mine reuşea să mă convingă foarte uşor când vroia ceva de la mine, bineînţeles. În rest, nu mă prea băga în seamă sau era agresiv cu mine atât verbal, cât şi fizic. Acum s-a schimbat, vorbeşte frumos cu mine, dar nu mă încălzeşte cu nimic. Ceea ce însă apreciez la el este că e optimist, pozitiv şi am nevoie de asta ca de aer şi apă. Oare de ce am o relaţie atât de distantă cu fratele meu? M-am mai întâlnit într-o altă viaţă cu el? Am creat vreun ataşament atunci care acum trebuie rupt?

Nici cu părinţii mei nu simt o compatibilitate completă. Ca şi părinţii Alikiei, ne-au oferit de toate, au avut şi au bunăstarea lor, dar sufleteşte nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Oare de ce am o mamă aşa rece şi dură şi nu una mai caldă?

De asemenea, aş vrea să ştiu dacă Handel s-a reîncarnat şi, dacă da, e la noi în ţară sau în altă parte? Aş vrea să ştiu cum să mă rog pentru el: ca pentru un om viu sau ca pentru o entitate care este în lumea spiritelor? Mă tot gândesc dacă m-am comportat frumos cu el şi cum a fost relaţia noastră. Spunându-mi acum că, în viaţa Alikiei, soţul meu a murit înaintea mea şi am suferit, trebuia oare să-i întorc această suferinţă partenerului, în viaţa Estherei? Trebuie să mă simt vinovată că l-am făcut să sufere pe Handel? Eu mă gândesc că da şi că suferinţa creată lui şi lui Madeleine acum trebuie să o primesc înapoi de la soţul şi fiica mea.

Mă miră că Iaroll nu s-a încarnat, dar probabil că e un spirit foarte evoluat şi un suflet frumos. O să mă rog pentru sufletul lui.

Mă mai întreb de ce a trebuit ca Esther să trăiască în stres din cauza războiului. Am stresat lumea sau am pricinuit un rău foarte mare în viaţa Alikiei sau în vieţile anterioare Alikiei? Eu sunt acum o persoana stresată, îmi fac griji din toate nimicurile şi nu este prea plăcut. Resimt deprimarea şi stresul, îngrijorarea, furia (pe care le-am acumulat în cele două vieţi, prin morţile celor dragi) ca pe nişte poveri care îmi apasă sufletul şi spiritul şi de care îmi doresc cu toată fiinţa mea să scap, să mă curăţ de ele odată pentru totdeauna.

De asemenea, aş vrea să ştiu şi de Marulis şi de copiii din viaţa Alikiei, s-au încarnat sau încă sunt entităţi în lumea de dincolo? Se pare că, dacă în viaţa de grecoaică, am avut parte de băiat până la sfârşitul vieţii şi de fată, nu, în cea a Estherei a fost invers. Câte lovituri! Ce uşor se creează dependenţe şi ataşamente şi cum poţi face rău şi apoi ne întrebăm cu ce am greşit şi de ce ni se întâmplă atâtea necazuri... Trebuie să lucrez la acest aspect, ca să nu le mai fac rău soţului şi copilului meu, dar la fel simt că încă nu am în întregime conturat modul în care ar trebui să fac acest lucru la nivel energetic, spiritual.

Îmi doresc foarte mult să-mi dezvolt capacităţile paranormale. Pot spune că mă îngrijorează aceste reîncarnări dese ale spiritului meu. Înseamnă că nu am reuşit, în destul de multe vieţi, să scap de karmele negative pe familie. Îmi doresc să scap de karma negativă şi să nu mai trebuiască să mă mai încarnez mai mult de 2-3 ori, dar nu mi-e dat mie să decid acest lucru... E destul de obositor pentru sufletul meu să tot duc aceste greşeli peste veacuri, trebuie să pun piciorul în prag, cum s-ar spune!

Aş vrea să mai spun că întotdeauna am avut un sentiment ciudat legat de mare, de ţipătul pescăruşilor şi mi-e frică de apă, cu toate că ştiu să înot. Îmi este foarte frică de marea învolburată şi nu ştiu de ce. Îmi este o frică îngrozitoare, aproape paralizantă, şi nu ştiu de ce. Când eram mică, era să mă înec, la tata la ţară, dar nu cred că de la această întâmplare mi se trage. Am păţit ceva pe mare în viaţa de grecoaică, a păţit altcineva drag ceva pe mare şi m-a marcat?

În ceea ce o priveşte pe Alikia, se pare că plătesc pentru faptul că ea nu a mai profesat ca dansatoare şi a stat acasă. Soţul meu, din cauza problemelor de sănătate, nu mai poate lucra.

Dacă fetiţa mi-a murit devreme în viaţa de grecoaică, în cea de Esther m-am putut bucura de ea, dar de băiat, fiindcă am avut parte de el până la sfârşitul vieţii ca Alikia, nu am mai avut parte de el în viaţa de englezoaică.

Aş vrea să ştiu, dacă se poate: în viaţa de Esther am murit fiindcă am făcut stop cardiac de supărare sau am făcut şi eu vreun gest necugetat, de a-mi lua viaţa? Sper că nu am fost atât de lipsită de responsabilitate. E normal să ne înfricoşeze moartea, fiindcă nu trebuie să renunţăm la viaţă. E atât de frumoasă, dacă ştii cum să o trăieşti! Dumnezeu ne-a dat atâtea frumuseţi şi bogăţii de care să ne bucurăm, iar România e o ţară cu totul specială. Să ne ajute Dumnezeu să rezistăm, să ne curăţăm spiritele şi să nu ne mai încarnăm la nesfârşit!”

ELENA
15 şi 27 iunie 2011
Bucureşti

Episodul 3 - TIRIK

Marocanul TIRIK HAMDU a trăit în perioada anilor 1724-1785. S-a născut într-o mică aşezare de berberi, situată în sudul munţilor Atlasul Înalt. Cea mai apropiată localitate civilizată era orăşelul care astăzi se numeşte Rich. Părinţii lui TIRIK se numeau Anurd (tatăl) şi Monsak (mama). Au avut 12 copii, adică 5 băieţi (dintre care TIRIK era fiul cel mai mare) şi 7 fete. TIRIK avea o soră mai mare decât el, Sinr. Anurd muncea ca negustor ambulant, comercializând diverse mărfuri de la un sat la altul, în zona montană greu accesibilă negustorilor din oraşe. Nevasta lui, Monsak, se ocupa de casă şi familie, dar şi de marea ei pasiune: cusutul hainelor pentru femei. Monsak îmbrăca toate femeile satului cu haine confecţionate din materialele aduse de bărbatul ei. Copiii crescând mari, părinţii s-au gândit de timpuriu la viitorul lor. Băieţii din sat coborau munţii şi se îndreptau spre târguşoarele unde îşi puteau găsi câte ceva de lucru. Familia Hamdu, deja numeroasă, a decis să plece definitiv din sat, urmând să se stabilească în Rich, unde poposiseră mulţi locuitori ai satului. Soţii Hamdu aveau nişte rude acolo, care i-ar fi putut ajuta să îşi găsească o casă încăpătoare. TIRIK avea 10 ani când s-a mutat în Rich împreună cu părinţii şi cele 2 surori, Sinr şi Ahd. În anii următori au venit pe lume încă 9 fraţi şi surori. Copiii cei mai mari, TIRIK, Ahd şi Sinr, au fost nevoiţi să îşi ajute întreaga familie. Anurd şi-a intensificat comerţul, amenajându-şi un mic magazin, unde TIRIK şi Sinr vindeau mărfurile aduse de el. Monsak şi-a continuat activitatea de croitorie, iar rochiile elegante create de ea aveau mare căutare printre clientele magazinului.

TIRIK s-a specializat în vânzarea hainelor şi a unor produse alimentare. La 19 ani şi-a luat-o de nevastă pe frumoasa Aim, o fată de 16 ani, harnică şi cuminte, fiica unei familii de mici negustori. Aim i-a dăruit lui TIRIK 11 copii, adică 5 fete şi 6 băieţi. Fetele, având câte o zestre bunişoară, s-au măritat repede. Băieţii au învăţat tainele negustoriei de la tatăl lor, ocupându-se toată viaţa cu schimbul de mărfuri sau chiar cu vânzarea lor pe bani. TIRIK a renunţat la drumurile destinate achiziţionării mărfurilor când băieţii lui au fost în măsură să se deplaseze singuri prin ţară. La 50 de ani, TIRIK era deja obosit şi bolnav cu oasele, aşa că s-a decis pentru o viaţă mai liniştită, acasă şi în magazinul său. Avea o fire paşnică, dar, dacă se simţea în pericol, nu ezita să riposteze cu vorba însoţită de binecunoscutul său cuţit, pe care îl purta la şold. TIRIK a trăit 61 de ani, fiind răpus de o criză cardiacă gravă într-o seară, după ce s-a întors de la muncă. Viaţa zbuciumată, mereu nesigură, lupta dusă împotriva concurenţilor, a hoţilor care îl şantajau pentru bani, şi-au pus puternic amprenta pe trupul şi sufletul acestui om răzbătător. A lăsat în urma lui o familie prosperă, un adevărat clan de negustori, care dominau comerţul din întreaga zonă.

Nina Petre, 3 august 2011

COMENTARIUL ELENEI

„Vreau să spun că îmi place mult de TIRIK, îl admir şi chiar mă simt mândră de un astfel de antecesor spiritual. Parcă o văd pe străbunica mea care făcea comerţ cu carpete, covoare şi stofe! TIRIK, om adevărat, din punctul meu de vedere. Simt anumite stări ale acestuia în sufletul meu. Cred că de la el mi se trage dragostea pentru munte, iubesc muntele şi câte drumuri de munte am bătut de câte ori am avut ocazia! Ce frumos se vedeau munţii cu Crucea de pe Caraiman! Ador Babele şi Sfinxul, unde, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns şi anul acesta! Îmi place să mă plimb pe cărări de munte. Cred că de la TIRIK mi se trage. Şi dacă el a lăsat atâta bunăstare în urmă, de aceasta a beneficiat şi Alikia, nu ştiu Esther, dar şi eu.

De cuţit mă feresc şi nu-mi place să-l văd îndreptat asupra mea. De câteva ori, uitându-mă la cuţit, parcă mă vedeam luându-l în mână şi înfigându-l în cineva şi mă tot gândeam că mintea mea o ia razna, cum pot să mă gândesc la aşa ceva! Pe de altă parte, mi se pare corect, cum să se apere bietul om de hoţi şi şantajişti, că Poliţie pe vremea aceea nu prea cred că era şi trebuia să se apere într-un fel! Că nu a fost bine, e partea a doua, a plătit spiritul prin cele 3 încarnări: Alikia, Esther şi eu, care mă simt ca o prostuţă ce trebuie să înghită tot felul de porcării şi să-şi plece capul, că de, trebuie să fim umili şi răbdători...

Mă doare că nu simt să am un sens, parcă pierd timpul degeaba. TIRIK a fost negustor, a prins o marjă şi a găsit o modalitate de a face bani cinstiţi. Şi-a întreţinut familia, a avut câţi copii i-a dat Dumnezeu şi din toţi a făcut oameni cu valoare. A fost propriul stăpân, a fost ajutat la început şi de părinţi, ca apoi să continue singur. A avut valoarea lui. Dar eu? Eu nu am fost pusă în situaţia să fac comerţ, mama nu m-a luat la ea la firmă şi nu m-a pus să fac nimic de genul acesta. Nici nu ştiu ce aş putea face. În România, dacă eşti cinstit, cam tragi mâţa de coadă, cum mi se întâmplă mie acum. Eu sunt cinstită şi prostănacă. Nu am putere de convingere, mă las influenţată de alţii şi întotdeauna alţii sunt mai buni şi fac lucrurile mai bine. Nu am idei, nu sunt creativă, nu-s în stare să iau taurul de coarne, ca să o iau de la capăt, nici profesional şi nici personal. Nu vreau să fiu aşa, nu-mi place deloc că sunt în acest fel, dar, din păcate, aşa sunt de când mă ştiu. O să-mi spuneţi că sunt negativistă şi pesimistă şi trebuie să fiu mai pozitivă, că toţi oamenii au potenţial. Aşa o fi, dar deocamdată mă simt ca o cârpă, nu sunt în stare să o iau de la capăt. Din păcate, am un fel de a fi foarte idiot (din punctul meu de vedere, care sigur îmi veţi spune că este greşit).

Nu pot să uit de crizele comiţiale pe care le-am avut când eram mică şi a trebuit să iau medicamente care mi-au afectat memoria, conştiinţa de sine şi mi-au creat complexe de inferioritate, fiindcă am fost o elevă slabă la învăţătură. Mi-am revenit din clasa a şaptea, când nu a trebuit să mai iau medicamente. Eram tratată de parcă eram o tâmpită şi acest lucru îl simt şi acum când văd că oamenii se ascund de mine, nu-mi spun tot ce

ar trebui să spună, fiindcă mă consideră prea proastă ca să pot înţelege şi fiindcă nu gândesc aşa cum gândesc ei. Nu pot să uit cum mă trata fratele meu, era drăguţ cu mine doar când avea nevoie de ceva, în rest eram o cretină, o idioată şi ţipa la mine şi chiar dădea în mine. Acum sunt fata bună pentru el, dar, de comunicat, comunică „din părţi" cu mine. Tot o idioată am rămas şi pentru el. Singurii bani pe care-i primeam erau de la bunica. Cei 5 lei îi primeam o dată sau maximum de două ori pe an, cu care ori mă duceam la cinematograf, ori îmi luam o prăjitură. În rest, mă uitam la ceilalţi copii cum îşi cumpărau prăjituri de la bufet sau sucuri şi eu înghiţeam în sec, fiindcă nu aveam bani. Ai mei nu-mi dădeau.

Nu uit că în clasa a şasea am mers cu blugii rupţi în genunchi şi mă îmbrăcam cu cele mai proaste haine, că de, mama nu-mi cumpăra, ca să nu-mi stea mintea la lux şi la băieţi, ci la învăţătură. Nu am avut niciun prieten. Cine să se uite la mine, aşa cum arătam?! Erau alte fete care veneau luxate, şi-au pierdut virginitatea la 13-14 ani, se bucurau de viaţă şi au ajuns de N ori mai bine ca mine. Mama, nu spun, se îmbrăca bine, dar cum eram eu îmbrăcată, nu conta... că doar trebuia să-mi stea mintea la învăţătură.

Nu pot uita cum am căzut la treapta a doua, fiindcă, din slăbiciune sufletească, nu m-am mutat la uman, am rămas la real, ca să rămân cu cea mai bună prietenă a mea de atunci (care oricum nu dădea doi bani pe mine). Nu pot uita că mama nu mă băga în seamă şi nu a stat de vorbă cu mine până am intrat la facultate, că de, până atunci nu eram un om demn, la nivelul căruia să se coboare pentru a discuta cu el. Şi când am intrat la facultate, bunica a trebuit să o ghideze pe mama şi să-i spună ce să facă şi cum să se comporte cu noi, că pe ea nu o ducea capul. Tot bunica mi-a fost aproape şi când am căzut la treapta a doua, nu mama. Mama nu a vorbit cu mine până când am intrat în clasa a 11-a, în toamnă.

De abia aşteptam să termin liceul şi să încep o nouă etapă din viaţa mea şi, când colo, cu ce mă trezesc? Primul meu prieten a fost un om cu care nu aveam nici în clin, nici în mânecă şi nu aveam ce să caut cu el. Iar după ce am terminat facultatea, am ajuns să lucrez într-un loc unde, după câteva luni, am fost dată afară, că trebuiau să aducă pe cineva plătit la jumătate faţă de mine. Serviciul pe care îl am acum nu mă ajută să mă dezvolt şi să cresc. Mi s-a pus eticheta că-s idioată şi nu-s în stare să fac prea mult şi aşa-s tratată.

Pot să uit pierderile materiale ale familiei mele, egoismul mamei, de care mă lovesc ori de câte ori se iveşte ocazia? Pot să uit ce soţ şi ce soacră mi-am „tras"? Să mă ajute DUMNEZEU să uit toate astea, că oricum nu mă ajută cu nimic să mi le amintesc în mod constant. M-am săturat de atâtea răutăţi, am înţeles că nu sunt farmece şi blesteme sau, mai bine zis, mă autosugestionez, fiindcă puteţi să-mi spuneţi că ele nu există chiar şi numai pentru simplul fapt de a nu mă mai gândi la asta. Singurul meu refugiu, deocamdată, este biserica, dar nici acolo nu am linişte totală. Se găsesc tot felul de cumetre să mă înghesuie, că doar ce ştiu ele de rugăciune? Trebuie să se înghesuie să ajungă cât mai repede la

moaşte şi să le acapareze vreo 5 ore, eventual să le şi ia cu ele acasă, de s-ar putea, să dea acatiste etc. Dacă vreau să stau liniştită, să mă rog şi să mă concentrez, pot? De mi-ar permite cumetrele, aş putea...

Am citit pe site-ul dumneavoastră despre datul acatistelor, chiar nu vedeam lucrurile în acest fel. Ce înseamnă întunecimea minţii şi necunoaşterea moştenirii spirituale pe care o avem! Mi-e groază în ce întuneric zac şi-n câtă prostie! Mă uit şi la oamenii din jur, în câtă întunecime zac: câtă goană după bani, averi, case, maşini, poziţii sociale etc. M-am săturat de toate astea până peste cap.

Cu mâncatul, nu am fost o mâncăcioasă de fel, nu m-am omorât cu carnea, mie îmi plac dulciurile, în rest nu mă interesează. Dă-mi ciocolată, îngheţată şi prăjituri şi e superb de bine pentru mine! Încerc să mai diversific cu o brânză, fructe, dar carnea îmi cade greu, aşa că postul de mâncare nu e aşa de greu de ţinut. Sper să nu mă îmbolnăvesc.

Am mai citit şi declaraţia unui francmason care e pe moarte şi pe care l-au apucat procesele de conştiinţă, că în cel mult 2 ani se va declanşa războiul în Iran şi apoi în toată lumea, că vine al treilea război mondial, că vor urma o groază de orori (de parcă acum, cum o fi!), că sistemul bancar va intra în colaps total şi cei care au case ipotecate le vor pierde... Ce viitor luminos ne aşteaptă!

Săracul Tirik a trăit în stres şi frică. Se pare că s-au transmis peste veacuri, fiindcă eu sunt o persoană stresată şi fricoasă şi nu aş putea spune că mă simt prea confortabil cu acest lucru. Şi Esther a trăit în stres, iar atunci ELENA putea fi mai brează? Dacă eu sunt stresată, agitată şi nerăbdătoare, oare soţul meu ar putea fi mai breaz? Oare era Tirik bănuitor? Că eu cam sunt, mă simt chiar paranoică uneori. Bănuiesc anumite persoane că au făcut un lucru şi ele nu l-au făcut, ba din contră, eu mutam un lucru dintr-un loc într-altul şi uitam. Nu ştiu ce să zic, dar ce a fost spiritul meu şi ce a ajuns! E o gândire de om, aşa-i?! Spiritul nu e chiar aşa, nu? Ce om deosebit a fost Tirik şi ce sunt eu! Un nimic. Şi mie îmi sare muştarul când sunt nedreptăţită, mă enervez foarte tare şi nu mai ţin cont de nimic, spun ce-mi trece prin cap. Am momente când ăla cu coarne îşi bagă coada şi creează conflicte ori la serviciu, ori acasă. La serviciu mă strădui să fiu mai raţională, mă mai controlez, cu ajutorul lui DUMNEZEU, dar cu soţul meu nu aţi vrea să auziţi ce ne spunem, e degradant.

Ce mă doare cel mai tare e că nu am o valoare, un sens în viaţa asta de doi bani. Mă doare cum mă tratează familia, colegii, dar DUMNEZEU mă ajută să rezist şi eu încep să mă autosugestionez că sunt tare, puternică, optimistă şi că totul o să fie bine.

Nu mă identific nu nimeni, nici în această viaţă, nici din celelalte vieţi. Realizez că Esther, Alikia, Tirik, Oxana şi cine o mai fi fost înaintea Oxanei sunt alte persoane, alte suflete în alte corpuri, cu personalităţi diferite, cu gândire diferită şi cu un fel de a fi diferit, dar realizez că ceea ce nu au făcut bine, dar şi ce au avut bun, s-a transmis energetic până la prostănaca de ELENA de azi. Ştiu, nu trebuie să mă denigrez atât, dar

nu-mi place felul meu de a fi, neputinţa în care mă zbat şi umilinţa pe care trebuie să o îndur. Este o furie destul de mare în sufletul meu şi mă simt destul de debusolată. Sper să nu mai cad în nicio psihoză şi niciun alt fel de boală psihică sau fizică. Îmi doresc să trăiesc 83-85 de ani, cât vrea spiritul meu, dar să-i trăiesc cu folos, cu un scop, să fac ceva de valoare, să las ceva bun în urma mea, nu ca o buruiană, o existenţă de doi bani, prin care fac umbră pământului degeaba. Tirik a lăsat ceva bun în urma lui, Alikia la fel, chiar şi Esther, dar eu? Îmi cer scuze pentru pesimismul meu, nu vreau să vă supăr inutil, că oricum nu merit să-şi consume cineva supărarea pe mine. Am primit ceea ce am meritat. Am cules ce s-a sădit. Simt că prea s-au abătut multe asupra mea, dar, ce să zic, gândirea mea negativă, depresia şi cine ştie ce din felul meu de a fi sunt de vină."

ELENA
5 august 2011
Bucureşti

Episodul 4 - OXANA

OXANA SIDEROVA s-a născut într-un fort militar rusesc, situat în sudul ţării, pe malul Mării Azov, putând fi localizat între actualele oraşe Taganrog şi Rostov pe Don. Viaţa OXANEI a fost cuprinsă între anii 1636-1712. Părinţii ei se numeau Ghenadi şi Varvara. Soţii Siderov au avut 5 copii: 3 fete (Oxana, Ariadna, Victoria) şi 2 băieţi (Igor, Celin). Ghenadi provenea dintr-un neam vechi de nobili, primind de la părinţii săi o moşie bogată, situată în afara Moscovei. Perioada anilor 1610-1613 a fost marcată de puternice răscoale ţărăneşti şi ocuparea Moscovei de către militari polonezi şi suedezi. După ce i-a fost prădată moşia de câţiva ţărani răsculaţi, Ghenadi şi-a luat nevasta şi cei 4 copii, refugiindu-se spre sud, în zona Donului şi a Mării Azov, unde fratele său Aleksandr era comandantul unui fort militar.

Ultimul copil, mezina OXANA, a văzut lumina zilei în noua casă construită de tatăl său împreună cu soldaţii din garnizoană. La naşterea OXANEI, părinţii ei erau deja trecuţi de prima tinereţe, fata venind pe lume parcă dorind să le fie un sprijin la bătrâneţe. Frumoasă şi veselă ca o primăvară, copila creştea văzând cu ochii în mijlocul naturii superbe. Avea doar câţiva anişori când, admirând întinderea sclipitoare a Mării Azov, a început să discute în minte cu păsările care zburau deasupra apei. Legătura ei de suflet cu natura înconjurătoare era deosebit de puternică, fata nerezistând nici măcar o zi fără să meargă pe malul apei. Avea un trup foarte sănătos, moştenind rezistenţa fizică a tatălui său. Varvara însă a devenit bolnăvicioasă după naşterea OXANEI. Adeseori se simţea atât de rău, încât era chemată de urgenţă nevasta unui cazac de prin apropiere. Ruhin–vindecătoarea era deja în vârstă când au început bolile Varvarei. Cu priceperea ei empirică, o punea pe picioare pe biata femeie.

Având şi darul ghicitului în tăciunii din sobă, Ruhin i-a prevestit Varvarei că va muri în ziua nunţii fiicei sale. Îngrozită şi disperată de cumplita prevestire, OXANA a implorat-o pe bătrâna vindecătoare să îi transmită toată ştiinţa ei străveche. Bună la suflet şi săritoare la nevoie, Ruhin a luat-o drept ucenică pe fata soţilor Siderov. A învăţat-o pe OXANA să culeagă din stepă ierburile de leac şi să le pregătească pentru a fi bune la ceaiuri, cataplasme, alifii de pus pe răni.

OXANA avea 17 ani când bătrâna ei prietenă a închis ochii pentru totdeauna. Fiind convinsă că ştiinţa primită de la Ruhin o va ajuta să îşi salveze mama de la o moarte timpurie, OXANA s-a căsătorit cu iubitul ei, cazacul Ahtur Zemtok, un nepot al regretatei Ruhin. Ahtur, bun călăreţ, se ocupa cu îngrijirea şi pregătirea cailor din garnizoană pentru luptele care nu mai conteneau. Tătarii din zona munţilor Caucaz atacau sistematic mica trupă rusească. După căsătorie, OXANA a continuat să îşi trateze părinţii, dar îi ajuta şi pe ceilalţi locuitori ai fortului. Prin strădaniile ei de femeie neobosită, OXANA a salvat multe vieţi şi în satul de cazaci din care provenea Ahtur. Cunoscându-şi bine obligaţiile de femeie măritată, i-a dăruit soţului ei 7 copii, adică 3 fete şi 4 băieţi. În cea de-a doua parte a vieţii, OXANA a trăit ca o văduvă neconsolată, ai cărei copii şi nepoţi însemnau totul pentru ea. Ahtur a decedat la numai 48 de ani, lovit puternic la cap de un cal nărăvaş. Copiii lor s-au împrăştiat prin ţară, cu excepţia fetei celei mici, Iahdara, care s-a măritat cu un cazac de prin partea locului. Băieţii OXANEI s-au îndreptat spre Moscova, unde se mai liniştise atmosfera, ei reuşind să ia în stăpânire marea moşie părăsită de bunici. Celelalte două fete au plecat cu bărbaţii lor, care erau militari în solda ţarului. Ajunsă la 76 de ani, bătrâna OXANA şi-a făcut bilanţul vieţii: fusese o soţie devotată, mamă desăvârşită şi o vindecătoare neobişnuită în comparaţie cu cele pe care le cunoscuse până atunci. Femeia ajunsese la performanţa scoaterii bolilor din trupul celor suferinzi doar prin invocarea unui spirit pe care îl găsise adăpostit într-un copac înalt din curtea sa. Secretul prezenţei acelui spirit îl aflase de la îndrumătoarea ei, regretata Ruhin. OXANA a închis ochii pe vecie într-o dimineaţă însorită, privind pe geam splendoarea naturii. Avea un zâmbet uşor pe chip, care simboliza mulţumirea omului cu datoria împlinită în timpul vieţii.

Nina Petre
25 noiembrie 2011

COMENTARIUL ELENEI

„Sincer, nu pot să-mi dau seama cu ce a greşit OXANA. Din ceea ce mi-aţi povestit, a fost o fată curată, sensibilă şi plină de calităţi. Într-adevăr, mi s-a transmis sensibilitatea şi legătura ei puternică cu natura. Marea întotdeauna mi-a inspirat ceva misterios (chiar dacă mi-e frică de

marea învolburată, nu ştiu de ce), iar pescăruşii îi ador. Am senzaţia, tot timpul că vor să-mi comunice ceva, dar nu înţeleg ce.

Continui să îmi pun aceeaşi întrebare: de ce a trebuit spiritul OXANEI să se mai reîncarneze? Ca să urmeze TIRIK, ALIKIA, ESTHER şi eu? Înţeleg că un spirit se reîncarnează ca să evolueze şi să crească, dar eu, din ce observ, văd că mai mult este tras în jos şi e încărcat cu energie de undă joasă. TIRIK a fost uşor agresiv (din nevoia de autoapărare şi de a răzbate), a murit obosit şi cred că uşor sătul de viaţă, ceea ce s-a transmis încarnărilor următoare. Aceeaşi oboseală s-a transmis ALIKIEI (profesie doar 10 ani şi probleme cu sănătatea după naşterea fetei), care a şi dezvoltat ataşament de familie (primind apoi lovitura cu moartea fetei şi a soţului înaintea ei), iar ataşamentul ALIKIEI de băiat s-a finalizat la ESTHER cu moartea băiatului pe front. Oboseala transmisă s-a concretizat prin boala de inimă a lui ESTHER şi, după moartea băiatului, cu deprimarea care a trimis-o pe lumea cealaltă. Toate acestea se manifestă la mine amplificat!!! Care este ideea acestor energii de undă foarte joasă şi greu de suportat: deprimare, lipsă de chef de orice, sensibilitate care nu e bună în aceste vremuri haotice, depravate şi nebune pe care le trăim?

Şi, în loc să fiu ajutată să am oameni veseli şi plini de viaţă în jurul meu, eu ce am? Numai oameni deprimaţi, unii îşi zic realişti, dar tot negativişti sunt. Cu ce a fost ajutat spiritul meu în toate situaţiile prin care am trecut şi trec? Simt că sunt trasă în jos şi nu că evoluez. Simt că viaţa întinde coarda mai mult decât este cazul. De ce trebuie să fiu pusă în situaţia de a decide să divorţez când eu nu vreau acest lucru? Până acum, spiritul meu trebuia să fie printre spiritele pure şi să nu mai trebuiască să se încarneze dacă nu ar fi fost pus în situaţii de viaţă care să-l tragă în jos. Cine decide ce viaţă trebuie să ducă un spirit după ce se încarnează? Am înţeles, alte spirite sunt cu mult superioare, dar atunci de ce ne lasă să ne încarnăm în oameni care sunt puşi în situaţii de viaţă care îi trag în jos, le fac rău, îi chinuie şi de ce trăim vremuri care ne ţin în beznă şi neştiinţă? Cum evoluează un spirit dacă nu are toate datele problemei? Trebuie lăsat să se încarneze de mii de ori, ca să-şi facă mii de păcate şi să ajungă în final să se arunce de pe geam, să-şi taie venele sau să-şi tragă un glonţ în cap? Sincer, nu prea înţeleg. Încotro ne îndreptăm? Măcar dacă tot ne încarnăm, să simţim un ajutor şi nu piedici, în mod constant.

În fine, am înţeles că noi suntem de vină, fiindcă nu gândim pozitiv, nu suntem mai încrezători, mai plini de viaţă şi nu ştim să ne bucurăm şi să fim fericiţi când ne moare mama, tata, soţul (soţia, băiatul, fata) sau când suntem atacaţi, când ni se fură, când suntem bolnavi sau când cine ştie ce calamitate ni se mai întâmplă. Chiar nu înţeleg care-i ideea existenţei noastre pe acest pământ, e ca şi când ne-am da de lucru, ca să avem ceva de făcut. Ne încarnăm ca să ne aflăm în treabă. Existăm, pentru ce? Care-i ideea existenţei spiritelor?

Am apucat să citesc şi din cartea primită. Se citeşte foarte uşor, e foarte optimistă şi mă sfătuieşte să-mi stabilesc obiective. Ce obiective să-mi stabilesc, când eu sunt sătulă de tot şi de toate? Fiecare zi e un chin. Să mă amăgesc eu că totu-i bine? Ce-i bine? Nimic. Sunt uşor dezamăgită, mă tot supăr aiurea şi, de rezolvat, oricum nu rezolv nimic. Nu vreau să fiu martiră, vreau să mă înţeleg cu partenerul meu de viaţă, cu copilul meu, să am parte de linişte, înţelegere şi stabilitate. Oare cer prea mult? Profesional, vreau o schimbare, dar nu ştiu ce vreau să fac şi încotro să o apuc. Deci, ce obiective să-mi stabilesc? În fine, aş cam vrea să se termine cu tot şi cu toate, m-am săturat de această viaţă de 2 lei. Nu am nicio satisfacţie, numai iluzii că ar fi bine, dar totu-i varză. Dacă divorţez şi voi găsi un altul (dacă se va întâmpla asta, nu există nicio garanţie), va fi acela mai bun? Va avea mai mult creier? Va fi mai matur? Va fi mai altruist? Va avea acela vreo stea în frunte? Se va înhăma să accepte o persoană cu un copil după ea? Sau, alternativa ar fi singurătatea. Nu vreau să cad povară pe capul alor mei. Ce vină au ei pentru păcatele mele? De divorţez, unde să mă duc? Nu am bani să plătesc chirie, întreţinere, telefoane, mâncare şi multe altele şi ce fac? Întind mâna la ai mei sau la colţ de stradă? Nu-i chiar aşa uşor. Fac destule ai mei pentru mine, nu e cazul să cad povară pe capul lor şi mare directoare cu bani, din păcate, nu-s. Nu prea găsesc soluţii şi alternative şi simt că viaţa mă trage în jos, nu-s propulsată în niciun fel, pe niciun plan. Dar să nu mai aşteptăm de la alţii, aşa-i? Cam acestea sunt simţămintele mele şi ideile care-mi trec prin cap, printre treburile de serviciu pe care le mai fac. Sper să nu par ca un copil răzgâiat, dar, din păcate, nimic nu mă mai atrage. Trag de mine şi mă întreb cât o să mai rezist."

ELENA
29 noiembrie 2011
Bucureşti

Episodul 5 - SUNI

SUNI RAH MANTU a trăit în perioada anilor 1582-1620. Ea s-a născut într-o aşezare modestă, cu locuitori săraci, aflată în apropierea graniţei Siamului (denumirea actuală este Thailanda) cu Birmania (denumirea actuală este Myanmar). Părinţii lui SUNI se numeau Riduh (tatăl) şi Sahlai (mama). Cei doi soţi au avut 11 copii: 7 fete (Suni, Maht, Sarmuku, Miandr, Lair, Yan Sa, Rimad) şi 4 băieţi (Lukur, Oadr, Madunk, Vasr). Întreaga familie trăia din darurile naturii: animale, păsări, peşte, plante bune pentru hrană şi îmbrăcăminte. Riduh umbla toată ziua în căutare de hrană şi plante din care nevasta lui obţinea firele necesare confecţionării hainelor şi a pălăriilor de soare. În anul 1556, vecinii din nord, birmanezii, au început să treacă graniţa comună, ocupând treptat întregul Siam. Sub influenţa civilizaţiei birmaneze,

poporul siamez a primit un plus de cultură, iar oraşele ţării au început să se dezvolte. La emanciparea Siamului au contribuit mult şi navigatorii portughezi, care au poposit în această ţară începând cu anul 1516. Numeroase familii au migrat din nordul ţării spre zona de litoral, unde viaţa era mai îmbelşugată. Familia lui SUNI, mărindu-se în decurs de câţiva ani, avea nevoie de multă hrană, pe care tatăl, Riduh, o procura din ce în ce mai greu. Fata cea mare, SUNI, împlinind 14 ani, şi-a convins părinţi să pornească la drum, spre ţărmul însorit, despre care aflaseră cu toţii. Cei doi părinţi au fost de acord cu mutarea, dar nu chiar atât de departe. La câţiva zeci de kilometri distanţă se afla micul orăşel Fang, spre care migraseră numeroşi săteni din nordul ţării. Ajutaţi de rudele care locuiau în Fang de mai multă vreme, cei din familia Mantu s-au stabilit şi ei la oraş.

După 2 ani, SUNI a pornit-o spre sud, împreună cu fratele ei mai mare, Lukur. S-au oprit în localitatea portuară Samut, unde şi-au găsit de lucru. SUNI a fost primită ca vânzătoare la o bucătăreasă care prepara mâncare pentru marinarii din port. Lukur s-a angajat la un negustor, fiind nevoit să care mărfurile de pe corăbiile comerciale. Patroana lui SUNI, inimoasa Radamah, i-a găsit fetei o locuinţă şi a învăţat-o să gătească mâncăruri din peşte, necunoscute de ea până atunci. Vizitând piaţa cea mare, SUNI a văzut numeroase pălării de soare scoase la vânzare, confecţionate din paie colorate, mai frumoase decât cele pe care ştia să le facă din copilărie. Pe lângă pălării, se mai vindeau coşuri destinate transportului mâncării şi al diverselor mărfuri cumpărate de gospodine. Cel mai mult i-au plăcut lui SUNI micile păpuşi, asemănătoare zeului Buddha, cel pe care îl diviniza întreaga populaţie siameză. În serile ei libere, SUNI se obişnuise să împletească pălării, coşuri şi statuete asemănătoare celor văzute în piaţă, având norocul de a le vinde cu mare succes.

Împlinise deja 18 ani când un marinar portughez s-a apropiat de cele două tarabe la care vindea: cea cu mâncare şi cea cu produse artizanale. Lucas poposise pentru a doua oară în portul Samut. Avea 27 de ani, era necăsătorit şi mare amator de femei frumoase. SUNI locuind singură într-o baracă, apropierea lor a fost uşoară. După câteva zile, Lucas s-a urcat din nou pe puntea corăbiei cu care venise, jurând-i iubitei sale că va reveni peste câteva luni. A revenit, dar peste un an, găsind-o pe SUNI acasă, cu băieţelul lor în braţe. Femeia rămăsese însărcinată, patroana o dăduse afară, iar ea supravieţuise datorită fratelui ei Lukur, care îi aducea zilnic de mâncare. Impresionat de noua lui familie, Lucas i-a lăsat bani şi haine lui SUNI, după care a pornit din nou la drum. Nefericita femeie a înţeles că viaţa ei va fi dedicată creşterii fiului său, Ahdan, şi nepoţilor ce vor veni pe lume. Nu şi-a găsit un alt bărbat, iar Lucas nu a mai revenit. SUNI a aflat peste câţiva ani de la ultima lui vizită că bărbatul murise într-un naufragiu, provocat de atacul unor piraţi asupra corabiei pe care lucra. Resemnată, SUNI şi-a văzut de treburi, crescându-şi băiatul prin munca ei de meşter creator de obiecte tradiţionale. Avea

38 de ani când Ahdan împlinea 20. Băiatul se pregătea de nuntă cu aleasa inimii sale, când, epuizată de emoţii şi multă muncă, eroina noastră a trecut la cele veşnice, din cauza unui stop cardiac. Biata femeie, a cărei viaţă fusese dedicată muncii şi creşterii unicului copil, nu a mai ajuns să se bucure la nunta lui. Viaţa ei scurtă fusese ceva obişnuit pentru femeile din acea lume, care munceau adeseori mai mult decât bărbaţii, iar când se îmbolnăveau grav, nu aveau prea multe şanse de însănătoşire.

Nina Petre
19 martie 2012

COMENTARIUL ELENEI

„Pot spune că sunt mândră de o astfel de antecesoare spirituală. A fost o femeie puternică, curajoasă şi răzbătătoare. Jos pălăria! Ce frate deosebit a avut, fără el sigur i-ar fi fost mult mai greu! Probabil că de aceea acum nu am parte foarte mult de singurul meu frate, dar nu-i bai. Nu cred că aş fi putut să fac ceea ce a făcut SUNI, să fac singură un copil şi să mă chinui din răsputeri să-l cresc. A fost formidabilă şi are toată admiraţia mea. Cât o fi suferit, săraca, să rămână fără iubitul ei! Ce s-o fi întâmplat cu el, în următoarele încarnări? Sper că nu a suferit. Oare antecesorii mei spirituali sau eu ne-am mai reîntâlnit cu el? Dacă da, cine o fi fost? Ce mă bucur că SUNI nu i-a purtat ranchiună lui Lucas şi asta s-a văzut în încarnările urmaşilor spirituali, numai că suferinţa lipsei partenerului s-a manifestat şi la OXANA şi abia TIRIK s-a putut bucura de familie şi de partenera lui până la sfârşit. Suferinţă, suferinţă, suferinţă. Oare suferinţa îndurată de SUNI, OXANA şi ALIKIA o datora ESTHER partenerului? Oare suferinţa pricinuită lui Ahdan de moartea timpurie a lui Suni a trebuit să o îndure ESTHER, prin moartea lui Iaroll pe front? Ciudat, dar soţul meu s-a apucat să construiască vapoare în miniatură. O fi urmaşul spiritual al lui Lucas Feroes? Bine, soţul meu prezintă similitudini şi cu Handel şi cu Marulis. Cum întâlnesc în această încarnare a spiritului meu, la soţul meu, anumite caracteristici comune cu partenerii antecesorilor mei spirituali?!

Din nou, toată admiraţia mea pentru munca lui SUNI: nu-i uşor să faci pălării, coşuri şi păpuşi. Eu sunt total paralelă, nu ştiu să fac nimic: nu-s bună nici la lucru manual, nici la modelism, în schimb soţul meu este foarte priceput la ambele. Îl admir foarte mult pentru aceste daruri pe care le are, dar păcat că, din cauza deprimării, nu şi le fructifică la adevăratul potenţial, ar face artă. Mă doare sufletul din această cauză. Cât mi-aş fi dorit şi eu să pot face astfel de lucruri şi nu sunt în stare. Pălăriile nu mă caracterizează, mi se par foarte sofisticate, deşi la nuntă, în loc de voal, am purtat pălărie.

Ceea ce nu mi s-a părut frumos şi etic e faptul că, deşi a ajutat-o la început, Radamah a respins-o pe SUNI atunci când avea cea mai mare

nevoie de ajutor. Urma să aibă un copil, nu avea lepră, dar cred că nu trebuie să am prea multe pretenţii de la anii 1600 şi modul de gândire de atunci. Cred că SUNI a suferit foarte mult şi din cauza acestei răutăţi. Dumnezeu să o ierte şi să o binecuvânteze pe Radamah, care poate a înţeles, la un moment dat, gestul ei. Cât o fi suferit Ahdan că mama lui nu a mai apucat să-l vadă la casa lui, cu soţie şi copil! Şi SUNI a lăsat suferinţă în urma ei, la fel ca şi ESTHER. În cazul lui SUNI a plătit OXANA, rămânând văduvă la 40 de ani. (La fel a păţit bunica mea paternă din această încarnare, care a rămas fără soţ tot din cauza unui accident cu căruţa. Calul s-a speriat, l-a dat jos pe bunicul de pe căruţă şi a călcat pe el, lăsându-l acolo mort. A rămas o văduvă cu 4 copii.) Suferinţa lăsată în urmă de ESTHER o plătesc eu.

Marea, mă tot lovesc de ea: ALIKIA, OXANA, SUNI, RUNK. Ce nu înţeleg, de ce mi-e frică de apă? Oare moartea lui Lucas mi-a imprimat în suflet frica de apă sau este doar de ordin psihologic? Nu-mi place carnea de peşte, deşi e cea mai sănătoasă. Adevăru-i că-mi place doar carnea care nu are multe oase, dar tot nu aş mânca zilnic. Nici mirosul de peşte nu-mi place, îmi provoacă o uşoară respingere. De ce oare? Pe de altă parte, am simţit ceva misterios din partea mării, parcă ar fi vrut să-mi comunice ceva, dar nu puteam să-mi dau seama ce. Deşi auzind pescăruşii, ţipătul lor parcă învăluit în mister (pentru noi, oamenii lipsiţi de clarviziune) strigă după ajutor (aşa interpretam eu). Oare e ţipătul lui Lucas după ajutor, pe care l-am auzit la momentul oportun şi s-a transmis peste veacuri? Ştiu, mi-aţi spus să mă apuc de scris, dar nu am făcut-o până acum. Când marea este învolburată şi valurile vin cu furie spre mal, îmi este o frică de moarte: o simt de parcă m-ar certa şi ar vrea să mă pedepsească. Cred că de la Lucas mi se trage. Fantastic cum rămân imprimate în perispiritul nostru: fricile, suferinţele şi patimile noastre!

A suferit mult spiritul meu şi simt acest lucru atât de pregnant, dar un rău care nu te omoară, te întăreşte. În ceea ce priveşte încarnările dese ale spiritului meu, deşi înseamnă evoluţie, simt că parcă spiritul meu ar fi obosit şi are nevoie de mai multă odihnă. Pe de altă parte, datoria este datorie şi trebuie plătită. Oare cum să mă comport ca să nu mai condamn un alt suflet în viitor? Simt că-i datorez urmaşului meu sau urmaşei mele spirituale ştergerea suferinţei, linişte, echilibru (lipsa oricărui ataşament), veselie şi bucuria de a trăi, bunătate şi milă. Nu vreau să mai condamn pe nimeni în viitor, nu vreau să port conştiinţa vreunui rău creat nimănui, din ştiinţă sau neştiinţă. Sper ca inima să mă ajute să prind cei 83 de ani doriţi de spiritul meu. Nu ştiu, niciodată nu mi-a spus nimic Thailanda sau Groenlanda, deşi am văzut la TV imagini legate de Thailanda şi mi-a sărit în ochi pe hartă Groenlanda. Nu mi-aş fi putut închipui că am avut antecesori spirituali în aceste două ţărişoare.

Doresc să vă spun că m-aţi ajutat foarte mult cu cele relatate despre cele 5 încarnări ale spiritului meu. Am reuşit să înţeleg şi să conştientizez anumite frici, impulsuri, patimi, nelinişti, griji şi în special porcăria asta nenorocită de deprimare. Era foarte important pentru mine să înţeleg de

unde mi se trage. Foarte mult rău mi-a făcut această deprimare şi abia acum încep să înţeleg uşor, uşor, prin ce mi-am atras nereuşitele mele pe plan personal şi profesional, lipsa de interes pentru cele înconjurătoare: politica, dorinţa de a avea bani, bunuri personale, arta (deşi îmi place, dar nu am avut o motivaţie puternică de a studia mai mult); lipsa de chef de orice şi comunicativitatea scăzută; când sunt într-un grup, lipsa de spontaneitate într-o discuţie sau ceartă; complex de inferioritate dezvoltat de mic copil şi lista ar putea continua."

ELENA
20 martie 2012
Bucureşti

Episodul 6 - RUNK

RUNK a trăit între anii 1513-1572. S-a născut într-un sat de pescari situat pe ţărmul sudic al celei mai mari insule a lumii, Groenlanda. Dispărut ulterior din cauza migraţiei locuitorilor, satul respectiv poate fi localizat la câteva zeci de kilometri distanţă spre nord faţă de actualul oraş Ivituut (Ivigtut). Părinţii lui RUNK se numeau Midark (tatăl) şi Rostor (mama). Cei doi au avut patru copii: un băiat (RUNK) si trei fete (Munduru, Makru, Lundah). Hrana zilnică a familiei era asigurată de Midark. Bărbatul pleca la pescuit pe pluta lui rudimentară, întorcându-se acasă cu vietăţi recoltate din apele reci ale Mării Labrador. Nevasta lui, Rostor, se ocupa de gospodărie şi creşterea copiilor. În plus, confecţiona haine din piei de animale, foarte necesare pentru a rezista cu toţii la clima deosebit de aspră.

RUNK, fiind singurul băiat şi cel mai mare copil din familie, s-a comportat de mic asemenea tatălui său, imitându-l în toate obiceiurile. La 7 ani, băiatul părea a fi un bărbat în miniatură, voinic la trup, ager la minte şi agil în gesturi. Pescuia şi vâna alături de Midark, fără a se teme de valurile ameninţătoare ale mării şi nici de animalele pe care se străduia să le ucidă. Surorile lui au plecat în lume, urcându-se la bordul unor corăbii venite dinspre Europa. RUNK, rămas unicul sprijin al părinţilor săi, şi-a ales o fată dintre cele câteva bune de măritat, întemeindu-şi o familie în satul natal. Înainte de ritualul căsătoriei, RUNK şi-a construit o colibă învecinată cu cea în care locuia de când văzuse lumina zilei. Nevasta lui, Iahtri, semăna bine cu Rostor, atât la chip, cât şi la hărnicie. De fapt, Iahtri era una dintre nepoatele mamei lui RUNK. Ştiind că neamul lor avea nevoie de urmaşi, Iahtri a născut atâţia copii cât i-a fost dat să aibă: doar doi, o fată şi un băiat. Fata, Sunku, a plecat la vârsta adolescenţei cu o corabie scandinavă, pierzându-şi urma, aşa cum făcuseră majoritatea fetelor din sat. Băiatul, Rusk, a împărtăşit soarta lui RUNK, rămânând alături de părinţii săi, ocupându-se cu pescuitul şi vânătoarea.

RUNK, eroul nostru, a trăit doar 59 de ani, un adevărat record al vârstei locuitorilor din zonă. Trupul său robust l-a ajutat să reziste vieţii grele şi pline de pericole, iar norocul i-a ieşit în cale ori de câte ori l-a prins furtuna pe mare sau s-a apropiat prea mult de el câte un animal periculos.

Nina Petre
10 mai 2012

COMENTARIUL ELENEI

„Mă bucur mult să aud că episoadele mele karmice, cât şi răspunsurile mele ajută alte persoane. Cred că cel mai bine pentru sănătatea noastră psihică şi pentru evoluţia noastră spirituală este să fim sinceri atât cu noi, cât şi cu cei din jurul nostru, ceea ce din păcate nu se mai întâmplă cu multe persoane. Am fost învăţată să nu mint, deşi aceeaşi persoană care m-a învăţat lucrul acesta, din păcate, minţea şi ea. Dumnezeu să o ierte, că mi-e atât de dor de ea şi aş vrea să o am aproape, dar nu mai este. Acum stau cu un om care m-a minţit şi, fiindcă i-am spus că prefer să tacă decât să mintă, s-a conformat. Trebuie să accept, nu am ce să fac, deşi doare, dar nu mai contează.

În ceea ce-l priveşte pe RUNK, se pare că a fost un om dintr-o bucată, de altfel îmi plac mult astfel de oameni, care există şi în societatea noastră. Se pare că a fost destul de ataşat de familie, în special de părinţi şi, ca mulţi dintre băieţi, de mamă, fiindcă şi-a luat o soţie care semăna cu mama lui. Se pare că această legătură cu părinţii o resimt şi azi, deşi nu am un soţ care să semene cu niciunul dintre părinţii mei. Probabil că acesta este şi motivul pentru care a existat o distanţă între mine şi ai mei. Mai bine aşa, decât să ne facem rău unii altora. Mă gândesc, oare cum s-o fi simţit RUNK când surorile lui au plecat şi nu le-a mai văzut tot restul vieţii, dar ce a simţit când i-a plecat fetiţa şi nu s-a mai întors? Oare nu l-a durut, nu a suferit? Acesta să fie motivul pentru care nu suport despărţirile şi mă dor atât de tare? O fi fost el dur şi puternic, o fi rămas cu băiatul, dar sângele apă nu se face. Poate aceste plecări ale persoanelor iubite să fi contribuit într-un fel la agresivitatea existentă, care a fost cultivată şi prin exemplul tatălui, pentru a-şi duce traiul de zi cu zi.

Nu este în regulă să omori orice fel de vietate (ştiu indienii ce ştiu), chiar dacă motivul este unul bine întemeiat, motiv pentru care văd că în încarnarea aceasta am fost îndepărtată atât de natură, cât mai ales de mare, prin frica asta puternică existentă la mine vizavi de mare şi mai ales de marea învolburată. Atât la propriu, cât şi la figurat mă blochez în situaţii „învolburate". Orice furie mă blochează. Nu-mi place cearta şi nici nu ştiu cum să reacţionez obiectiv, nu sunt spontană, dar simt că am un

înger păzitor în astfel de situaţii care mă întăreşte şi mă protejează, la fel ca la RUNK.

Mă gândesc, oare frica pentru mare s-a transmis imediat la SUNI RAH MANTU, ca să fi influenţat în supărarea ei şi prin temerile ei - fiindcă Lucas a plecat din nou pe mare, deşi aveau un copil - acel naufragiu în care el a murit? Nu ştiu, sper să nu am dreptate. Se pare că şi ea a rămas cu băiatul, la fel ca RUNK. Experienţa lui RUNK a învăţat-o să-şi ducă viaţa şi să-şi crească singură copilul. Două existenţe scurte, din punctul meu de vedere şi zbuciumate, mai liniştită fiind OXANA, deşi nici ea nu a fost scutită de durere, rămânând destul de devreme văduvă. În orice caz, experienţa spirituală a lui RUNK i-a ajutat pe urmaşii lui spirituali, mai puţin pe ESTHER, care a cedat şi acum trebuie să îndrept acest fapt şi nu-mi găsesc tăria de a face acest lucru. Mă rog la Dumnezeu să mă ajute să mă ridic, dar nu ştiu dacă am să pot să fac acest lucru.

Este ciudat, simt anumite contradicţii în mine: pe de o parte simt că există tărie în mine să îndur, iar pe de altă parte simt că nu mai pot şi aş vrea să se termine totul. Contradicţia de experienţe ale antecesorilor mei spirituali. Simt destul de des că m-am săturat de tot şi de toate, dar conştientizez foarte bine că nici moartea nu este o soluţie, fiindcă tot ce nu pot eu să îndur sau să trec peste se va transmite urmaşului spiritual, ceea ce nu este o soluţie.

Nu ştiu să spun dacă mi-e frică de animalele sălbatice, fiindcă nu am fost pusă în situaţia în care să fiu atacată de niciun animal, dar mă gândesc că nu m-aş simţi foarte confortabil dacă m-ar ataca vreun urs, leu, panteră etc., dar pot spune că nu mi-e frică doar când mă gândesc că aş fi atacată.

În ceea ce priveşte frigul, zăpada şi iarna, îmi plac foarte mult. Suport frigul şi-mi plac troienele de zăpadă. M-am simţit atât de bine când a nins anul acesta şi când vedeam zăpezile acelea mari! Ador să ningă şi să văd Bucureştiul îmbrăcat în alb, mă simt fericită. Frigul îl pot îndura, de multe ori nici nu-l simt, parcă-s obişnuită de secole. Nu suport căldura excesivă (canicula ultimelor veri de câţiva ani încoace), mă agită, mă nelinişteşte şi îmi creează disconfort. Mă gândesc ce bine ne-ar fi fost dacă trăiam şi acum în mijlocul naturii şi nu prin betoanele acestea deprimante. Simt nevoia de verdeaţă, pomi, natură şi am atât de puţin parte de ele.”

Elena
15 mai 2012
Bucureşti

Episodul 7 - ALID

Turcoaica ALID SARDIH a trăit între anii 1427-1498. S-a născut într-o familie de nobili otomani, provenind din străvechea regiune Anatolia. Localitatea în care ALID a văzut lumina zilei se numeşte astăzi

Aksaray, devenind un oraş prosper de-a lungul secolelor. El este situat la sud-est faţă de marele lac Tuz. Părinţii lui ALID se numeau Iurak (tatăl) şi Ludin (mama). Cei doi au avut 7 copii: 3 fete (Alid, Mirdek, Lossor) şi 4 băieţi (Murad, Sundek, Rodun, Issad). Iurak, nobil bogat, posesor al unei moşii vaste în afara localităţii, avea patima comerţului cu obiecte preţioase confecţionate din aur şi argint. Împreună cu fratele său Adurki îşi construise o reţea de afacerişti care vindeau la preţuri mari arme, bijuterii, vase, toate furate de soldaţii otomani din teritoriile ocupate. Ludin, provenind şi ea dintr-o familie bogată, s-a ocupat de copiii săi aşa cum văzuse în palatul părinţilor, asigurându-le o educaţie corespunzătoare vremurilor în care trăiau cu toţii. Cei 4 băieţi au primit instrucţia armelor, fiind pregătiţi să plece pe câmpurile de luptă. Fetele, obişnuite să se îngrijească toată ziua, conservându-şi frumuseţea naturală, au fost negociate de părinţii lor încă minore, ajungând neveste de afacerişti şi războinici bogaţi.

Fata cea mică, ALID, a fost cumpărată la numai 15 ani de boierul Hassan Durkid, un bărbat în vârstă de 36 de ani, care mai avea două neveste. ALID, o copilă naivă şi neştiutoare în privinţa căsătoriei, şi-a ascultat părinţii, din dorinţa de a le face pe plac şi a-i elibera de grija întreţinerii ei. După nuntă, negustorul Hassan şi-a izolat tânăra nevastă într-una din numeroasele vile de pe moşia lui, femeia pierzând contactul cu prietenele din oraş. Singurii vizitatori acceptaţi de Hassan erau cei doi părinţi, plus surorile şi fraţii lui ALID, împreună cu familiile lor. ALID, a cărei viaţă de femeie măritată semăna cu cea a unei păsări din colivie, nu le-a cunoscut de la început pe celelalte două neveste ale soţului său. Izolarea tuturor a fost perfectă, reuşind să se vadă cu toţii – neveste, copii şi nepoţi – după decesul bărbatului. La 82 de ani, Hassan încă îşi mai sporea averea prin afaceri necurate cu tot felul de aventurieri periculoşi. Nemulţumit de plata oferită pentru un sac de bijuterii furate, unul dintre ei l-a înjunghiat mortal pe Hassan, fugind de la locul faptei cu marfa în spinare. Negustorul mort a fost găsit prăbuşit în stradă a doua zi dimineaţa, după ce zăcuse toată noaptea fără suflare. Toate activităţile de cinstire a celui decedat şi de distribuire a uriaşei averi între numeroşii moştenitori au fost organizate de Murad, fratele mai mare a lui ALID, ajuns şi el un om în vârstă, având o bună reputaţie de înţelept. Toate neamurile fiind adunate în palatul lui Murad, cele trei văduve au avut prilejul de a se cunoaşte, uimite de ceea ce vedeau şi auzeau. Răposatul Hassan avusese 15 copii, dintre care 4 proveneau din convieţuirea cu ALID. Femeia îi dăruise 3 fete şi un băiat, toţi aflându-se la casele lor, având şi ei copii.

Văduva ALID, rămasă cu o avere considerabilă, a trăit comod până la 71 de ani în vechiul palat al fostului soţ, împreună cu nepoata ei Mirmah şi familia acesteia. Având cultul păstrării bunelor relaţii între rude, ALID s-a vizitat adeseori cu celelalte două văduve, acceptând evidenţa faptelor şi respectând tradiţia strămoşească a familiilor otomane. Femeie liniştită, cu vorba măsurată, ea nu a intrat niciodată în

conflict cu rudele sau cu persoane din afara neamului său. Datorită priceperii ei de negociator, moştenitorii lui Hassan au păstrat relaţii paşnice, acceptând fiecare averea oferită prin împărţire dreaptă. După moartea lui ALID au avut loc numeroase conflicte între nepoţi, unele dintre ele sfârşindu-se cu acte violente. ALID a închis ochii cu faţa senină, păstrând pe chip un zâmbet uşor, specific muribunzilor care nu aveau ce regreta din viaţa care tocmai se sfârşise.

Nina Petre
12 iunie 2012

COMENTARIILE ELENEI

„Interesantă această doamnă ALID, foarte supusă şi ascultătoare, într-adevăr mă regăsesc în această persoană. Este bine că a putut accepta voinţa părinţilor ei, ceea ce eu nu ştiu dacă aş fi putut accepta. Pe mine întotdeauna m-a revoltat această atitudine de a impune copiilor voinţa părinţilor fie personal, fie profesional, fiindcă am văzut multe drame din această cauză. Fiecare om trebuie să aibă liberul arbitru, fiindcă este viaţa lui, nu a altuia. Doamne, cum o fi putut să stea atâţia amar de ani închisă într-un palat, fără prieteni, fără a interacţiona cu lumea şi fără să ştie de celelalte două soţii!? Ce ciudat să descopere la 60 de ani lucruri care ar fi trebuit să le ştie de la 15, când s-a măritat!

Observ diferenţa de vârstă între ALID şi Hassan, la fel ca la părinţii mei: tata va face în noiembrie 83 şi mama a împlinit în ianuarie 62 şi pot spune că s-au înţeles. De altfel, se pare că îmi inspiră mai multă încredere bărbaţii mai în vârstă decât cei tineri şi m-am gândit că probabil fiindcă am avut un tată mai în vârstă decât mama.

Păcat că Hassan s-a ocupat de negoţ din bunuri furate, la fel ca tatăl lui ALID, nu-i în regulă, drept urmare a suportat consecinţele. Oare ALID o fi fost furioasă pe acei aventurieri încât am ajuns într-o ţară în care înşelăciunea şi furtul sunt la loc de cinste? Dacă stau bine să mă gândesc, şi străbunica mea făcea comerţ cu marfă de contrabandă: carpete, covoare, materiale etc. şi a făcut bani vânzând astfel de lucruri, fără să plătească taxe la stat. Deci văd că şi actuala încarnare a spiritului meu se loveşte de bani câştigaţi într-un mod nu tocmai corect.

Mă uit că ALID a fost o bună negociatoare. Eu nu sunt, atât că nu-mi plac conflictele şi încerc să le evit pe cât mai mult posibil, la fel ca ALID. Dacă ALID avea grijă de ea, eu din păcate nu am nici timp şi nici bani pentru mine. Nu ştiu cât de conştientă şi cât de apăsată s-a simţit ALID, dar eu resimt atât de puternic acest sentiment de pasăre în colivie, chiar am senzaţia că mă sufoc. Mă simt legată de mâini şi de picioare şi total neputincioasă. Aş vrea să simt că zbor, cresc, mă dezvolt psihic şi spiritual, dar simt că această realitate pe care o trăiesc mă trage în jos sau, în cel mai fericit caz, mă face să bat pasul pe loc. Îmi vine să urlu şi

să muşc din pereţi. Mai sunt şi debusolată, nu ştiu ce să fac şi la cine să apelez. De altfel, chiar nu vreau să rog pe nimeni nimic şi vreau să mă descurc singură. Acum resimt foarte profund lipsa bunicii mele, care era o persoană veselă, pozitivă şi optimistă.”

ELENA
13 iunie 2012
Bucureşti

„M-am mai gândit la ultimele noastre comunicări legate de ultimul episod karmic cu turcoaica nobilă cu care mă asemăn. De multe ori simt că m-am născut într-o epocă greşită, în care nu am ce să caut, dar ce să-i faci, trebuie să ducem ceea ce ni s-a dat! Sunt multe asemănări între felul de a fi al turcoaicei ALID şi eu, multe personaje care sunt la fel cu cele cu care interacţionez, mai ales soţul meu. Nu ştiu cum a resimţit turcoaica ALID afacerile necinstite ale soţului şi dacă a ştiut prea multe de ele, dar eu nu m-aş fi simţit confortabil.

Ce pot să spun este că nu am fost niciodată pornită pe bărbaţii cu multe soţii, chiar nu m-a interesat aspectul, cum nu am judecat niciodată femeile singure cu un copil, chiar le admir, apropo de SUNI. Pot să spun că sunt mândră de astfel de antecesori spirituali şi mă rog pentru sufletele lor, deşi avem spiritul comun. Nu ştiu dacă ALID a dus povara deprimării, dar eu o duc şi-mi este atât de greu! De multe ori mă gândesc că nu mai pot, nu mai am cu ce resurse să-mi revin şi aş vrea să mor, dar pe de altă parte sper că soţul meu să se pună pe picioare şi-mi fac speranţe că o să fie bine.”

ELENA
6 iulie 2012
Bucureşti

EPISODUL 8 - MIHAI

Valahul MIHAI GRAUR a trăit între anii 1316-1389. S-a născut în satul Smeeni, din Câmpia Buzăului, situat pe malul Călmăţuiului, un afluent al Dunării. Părinţii lui Mihai se numeau Tănase şi Olguţa. Soţii Graur aveau 6 copii: 2 fete (Ariţa, Elena) şi 4 băieţi (Vasile, Marcu, Luciu, Mihai). Tănase provenea dintr-un neam vechi de boieri, cu moşii în Câmpia Buzăului şi case în Buzău. Nevasta lui, Olguţa, provenea dintr-o familie bogată din zona Vasluiului. Familia Graur locuia în sezonul rece în casa lor din Buzău, iar de cum începea primăvara se mutau pe moşie, în Smeeni, unde aveau un conac impunător. Copiii au crescut ca adevărate vlăstare boiereşti, cu dădace, servitoare şi guvernante care i-au învăţat puţină carte. MIHAI avea 14 ani când regiunile istorice Valahia (în care locuia cu familia lui) şi Moldova (unde l-a purtat soarta mai târziu) au devenit Principate Autonome. Cei 6 copii şi-au urmat calea vieţii, diferită pentru fiecare dintre ei.

Mezinul familiei, MIHAI, a plecat de acasă la doar 19 ani, căutându-şi norocul în ţinutul Moldovei, tocmai la Iaşi. Îl luase cu el unchiul Dumitru, fratele lui Tănase, promiţându-i averea sa ca moştenire după ce nu va mai fi în viaţă. Dumitru şi nevasta lui, Eleonora, au avut un rol covârşitor în mersul vieţii lui MIHAI. L-au ajutat să înveţe a socoti averea şi încasările din vânzarea produselor agricole, obţinute de pe moşia lor. L-au însurat pe MIHAI cu nepoata unor prieteni, fata numindu-se Steluţa. Proaspăta familie şi-a stabilit reşedinţa în noua casă construită de soţii Dumitru şi Eleonora, decorată cu mobilă scumpă şi obiecte rare de către părinţii fetei. Ion şi Stana o aveau doar pe Steluţa, ceilalţi doi copii decedând de diaree, când încă nu împliniseră 4 anişori. Steluţa, lumina ochilor părinţilor săi, a fost ajutată mult de aceştia câte zile au mai avut după cununia ei.

Prietenos din fire, MIHAI dorea să se aibă bine cu toată lumea. Cei 4 copii ai soţilor Graur au crescut în atmosfera apăsătoare şi încărcată de discordie care domnea în oraş. Fetele, Simona şi Ileana, ieşeau pe poarta casei doar însoţite de părinţi. Băieţii, Iacob şi Grigore, au învăţat mânuirea armelor încă de mici, fiind nevoiţi să se apere toată viaţa de diverşi duşmani care roiau peste tot. Cele două fete au fost date pentru căsătorie unor fii de boieri, unul din zona Moldovei, celălalt de peste munţi, din Ardeal. Iacob şi Grigore au rămas lângă părinţii lor, pentru a le fi un sprijin la bătrâneţe. MIHAI şi Steluţa au trăit mult, având sănătatea bună şi firea robustă. Au avut timp să îşi crească nepoţii, care le-au îndulcit bătrâneţea.

MIHAI a închis ochii la 73 de ani, după un an de la moartea nevestei sale. Steluţa se chinuise timp de câteva luni, fiind răpusă de o boală a inimii. Neconsolat şi neputând trăi fără femeia care i-a fost soţie, prietenă şi bun sfetnic în clipe grele, Mihai şi-a pus capăt zilelor, înfigându-şi un pumnal în inimă. Fapta lui i-a îngrozit pe cei apropiaţi, dar cu toţii au considerat că a fost o dovadă de bărbăţie şi curaj.

Viaţa lui MIHAI Graur a fost puternic influenţată de condiţia lui socială. Originea boierească le imprima celor care o moşteneau un anumit mod de trai, o anumită viaţă de familie şi un anumit fel de a muri. De-a lungul vieţii, Mihai aflase despre numeroşii boieri care şi-au pus capăt zilelor fie din cauza pierderii averii, fie în dueluri şi alte incidente. Om bogat, dornic de a-şi crea o atmosferă paşnică în jurul familiei, MIHAI obişnuia să le ofere cadouri costisitoare tuturor celor de care avea nevoie pentru satisfacerea intereselor sale. Prietenia lui cu multe persoane controversate i-a adus numeroşi duşmani în rândul nobilimii autohtone.

Nina Petre
6 iulie 2012

COMENTARIUL ELENEI

„M-am gândit mult la MIHAI Graur şi la fapta lui. De când mi-aţi trimis mesajul, am tot citit şi recitit acest episod karmic şi, într-adevăr, înţeleg această apăsare cumplită pe care o am de când mă ştiu şi înţeleg aversiunea faţă de cuţite. V-am şi întrebat anul trecut de ESHTER dacă nu cumva s-a sinucis, dar nu m-am gândit nicio clipă că eu m-am născut pentru a ispăşi greşeala unui antecesor spiritual de acum 700 de ani. M-am gândit la ESTHER şi TIRIK, dar nu mă aşteptam să găsesc răspunsul mult mai departe în trecutul meu spiritual, dar probabil că am simţit ceva, de aceea mi-am dorit să continui să aflu. Mi-am pus deseori întrebarea de ce m-am născut în România, parcă nu-mi găsesc locul, acum am înţeles. De altfel, aş dori să precizez că am citit şi episodul karmic al lui Genevieve (actuala doamnă Ely), căreia la fel i-a murit băiatul în al doilea război mondial şi care, în urma acelei tragedii, a decedat, la fel ca şi ESTHER, dar din comentariile doamnei Ely s-a văzut că este mult mai pozitivă, mai optimistă, mai plină de viaţă şi mai realizată decât mine. Drept urmare, simţeam că ceva nu se leagă. Mă tot întrebam: oare chiar atât de tare să mă apese suferinţele venite de la TIRIK, ALIKIA şi ESTHER? Parcă nu rezonau experienţele lor cu apăsarea puternică pe care am resimţit-o şi o simt în continuare! Viaţa mea parcă este o veşnică luptă cu răul, cu deprimarea, cu energiile negative de care mă lovesc la fiecare pas personal, profesional şi chiar la biserică, din păcate.

Văd că MIHAI a fost un om serios, responsabil, care şi-a iubit familia şi care a fost în stare să-şi pună lumea în cap şi să-şi facă duşmani pentru a o apăra şi a-i vedea pe toţi în siguranţă. Şi eu simt acelaşi lucru: nu accept să facă nimeni niciun rău soţului sau fetiţei noastre, indiferent de cum sunt ei şi de cum se comportă cu mine.

Sunt o persoană paşnică, precum boierul MIHAI. Nu-mi place să mă cert sau să-mi fac duşman pe careva. Cel puţin eu consider că nu am duşmani, nu ştiu care-i realitatea. Acum există alte ameninţări din afară: agitaţia, stresul, evoluţia tehnologică, libertinajul foarte mare, gălăgia, nebunia, televizorul, politica, bolile, negativismul, agresivitatea în toate formele şi multe altele. MIHAI având duşmani şi părinţii departe, singurul sprijin au fost soţia şi copiii. Probabil că a suferit când au plecat copiii de acasă, dar fiind ceva normal, nu avea ce să facă. Drept urmare, dacă a rămas doar cu soţia, şi-a creat un ataşament foarte mare de ea, iar decesul ei cred că a fost cumplit pentru el. Totuşi, nu era singurul bărbat care rămânea singur, gestul comis fiind extrem. Nu ştiu dacă să-l numesc curaj, mai mult nebunie curată şi neştiinţă, ţinând cont de ceea ce trebuie să îndur eu. Ataşamentul de partener pe care şi l-a creat boierul MIHAI fiind foarte mare, eu a trebuit să-mi doresc destul de mult o familie. Dacă mă uit la toţi antecesorii mei spirituali, au avut doar un singur partener de viaţă, aşa cum mi-am dorit şi eu să am. Probabil aşa cum Steluţa a fost aproape de MIHAI şi eu mă simt datoare să fiu aproape de soţul meu. Nu

ştiu cum m-aş simţi (nici nu vreau să mă gândesc!) dacă el ar păţi ceva (Doamne fereşte!) sau ar trebui să trăiesc fără el. Mi se pare cumplit. Nu ştiu dacă aş recurge la suicid, dar cred că aş ajunge psihic şi fizic o legumă. Nu ştiu ce să zic."

ELENA
1 august 2012
Bucureşti

Episodul 9 - RANUJA

Eroina episodului spiritual nr.9 este spaniola RANUJA VIDIS. Viaţa RANUJEI s-a desfăşurat între anii 1225-1288. Ea a văzut lumina zilei în orăşelul Mora, situat la sud de Toledo, în regiunea istorică denumită Castilia Nouă. În perioada 1221-1284 regatul Castiliei a fost condus de suveranul Alfonso X cel Înţelept. Părinţii RANUJEI se numeau Alfredo şi Lora. Cei doi au avut şase copii: două fete (Ranuja, Marulla) şi patru băieţi (Luis, Alberto, Juan, Pedro). Alfredo era negustor de vinuri şi cereale, iar nevasta lui îl ajuta la vânzarea mărfurilor în micul lor depozit. De copii a avut grijă sora Lorei, Astira, femeie săracă rămasă văduvă la un an după căsătorie. Neavând copii, Astira şi-a iubit nepoţii la fel ca şi mama lor, devenind o persoană importantă în casa familiei Vidis.

Băieţii s-au îndreptat spre negustorie, din nevoia de a-şi ajuta părinţii. Devenind majori, au găsit surse importante de câştiguri, adaptându-se vremurilor pe care le trăiau. Suveranii creştini spanioli încă mai luptau pentru eliberarea tuturor teritoriilor ţării de sub dominaţia arabilor din Maroc. Un element de susţinere a economiei castiliene a devenit păstoritul, iar starea de război permanent a condus la întărirea aristocraţiei feudale. Luis şi Alberto au plecat la muncă pe moşia unui boier, rămânând acolo toată viaţa. Juan şi Pedro s-au înrolat în armata Suveranului, luptând împotriva ocupanţilor arabi din zonele învecinate Castiliei. RANUJA şi Marulla au stat cu mintea la măritat de cum împliniseră 15 ani. Marulla, fata cea mică, a ajuns soţia unui negustor de oi care locuia la ţară, având o mică moşie.

Lângă părinţi a rămas doar fata cea mare, RANUJA, care s-a măritat cu un militar. Raimondo Lauris provenea dintr-un neam de războinici care luptaseră ani la rândul pentru recucerirea teritoriilor ocupate de marocani. După nuntă, cei doi soţi s-au sfătuit cum să îşi facă viaţa mai liniştită şi prosperă. Dorind să aibă mulţi copii şi veniturile necesare pentru a-i creşte, Raimondo a renunţat la ideile sale războinice, gândindu-se în mod serios la începerea unei afaceri comerciale profitabile. Tânărul avea 27 de ani şi multe lupte sângeroase la activ. Rănile primite în războaie îi lăsaseră urme adânci pe trup. Cele mai periculoase fuseseră loviturile de spadă primite în cap, el rămânând cu dureri mari din cauza lor, suferind şi de o slăbire a memoriei. RANUJA a aflat despre suferinţele şotului abia după câteva luni de la nuntă.

Îngrozită, femeia s-a gândit la început că nu ar fi bine să dea naştere unor copii, aceştia putând să moştenească boala tatălui lor. Mărturisindu-şi îngrijorarea faţă de mama ei şi de mătuşa Astira, ele au liniştit-o, spunându-i că o femeie măritată are obligaţia de a aduce pe lume cât mai mulţi copii, iar de sănătatea lor va avea grijă Dumnezeu. Obişnuită să nu iasă din vorbele celor două femei, pe care le iubea enorm, RANUJA şi-a văzut mai departe de treburile obişnuite ale casei.

Dorind să îşi ajute bărbatul în necazurile sale, l-a rugat să se apuce de comerţul cu piei şi lână de oaie. În acest scop, au plecat amândoi la ţară, unde locuiau Marulla şi bărbatul ei. Cei patru s-au sfătuit ore în şir, punând bazele unui comerţ ce promitea să devină eficient. Raimondo şi-a revenit treptat cu sănătatea, datorită deselor drumuri la ţară în căutare de marfă. La oraş, RANUJA împreună cu mătuşa Astira vindeau marfa adusă de Raimondo, încasând bani frumoşi pe ea.

Copiii au venit pe lume într-o atmosferă de muncă intensă şi profituri băneşti mereu crescânde. Au fost patru la număr, adică o fată (Larana) şi trei băieţi (Chico, Rumello, Marcus). Lora, bunica lor, a renunţat la comerţ în favoarea fiicei sale, pentru ca RANUJA să nu îşi întrerupă munca la depozit. Puternic influenţaţi de catolicismul bunicii Lora, copiii RANUJEI au crescut cu frică de Dumnezeu, ajungând oameni serioşi, foarte cinstiţi şi muncitori. Larana s-a măritat cu un negustor de haine, iar fraţii ei au continuat tradiţia comercială a familiei.

RANUJA a trăit doar 63 de ani, încetând din viaţă în urma unei lovituri la cap primite într-o căzătură pe treptele depozitului cu marfă. Ameţise din cauza oboselii şi a tensiunii mari, nemaireuşind să stea în picioare. Deşi extenuată de munca grea depusă încă din copilărie, femeia nu dorise să se retragă în liniştea casei. RANUJA obişnuise deseori să spună câteva vorbe care o defineau complet: „Munca este viaţa mea. Prin muncă trăiesc”. Influenţa sa puternică asupra copiilor şi nepoţilor i-a determinat să trăiască la fel ca ea, punând munca mai presus de orice plăcere a vieţii.

Nina Petre
16 august 2012

COMENTARIUL ELENEI

„Interesantă viaţa Ranujei şi, din multe puncte de vedere, se aseamănă cu a mea. La mulţi din antecesorii mei spirituali, inclusiv la Ranuja, observ că au avut o grămadă de fraţi şi surori, cât şi mulţi copii (mai puţin Suni, care a avut doar unul). Văd asemănări de nume: Marulla (sora Ranujei) şi Marulis (soţul Alikiei), Ariadna (sora Oxanei) şi Ariana (fosta soacra), Marcus (unul din fraţii Alikiei) şi Marcus (unul din băieţii Ranujei).

Şi la Ranuja văd multă obedienţă, ascultare şi dependenţă de familie, care s-a transmis şi la Mihai, destul de ataşat de familie, iar el, dacă a comis nebunia care a comis-o, s-a înecat ca ţiganul la mal. Alid Sardih a fost la fel de ascultătoare şi paşnică, cred că şi Suni, nu mai zic de Oxana. Cred că noi ultimii suntem mai agitaţi şi mai neliniştiţi, începând cu Tirik şi terminând cu Esther. Şi eu sunt cam dependentă de familie: părinţi, soţ, copil. Îi ascult când îmi dau sfaturi, dar uneori mă mai şi enervează. Parcă nu aş avea cap să gândesc şi să-mi planific anumite lucruri şi singură!

Munca - ce să mai zic, simt în mine o dorinţă puternică de a munci, nu suport să vin la servici să stau degeaba, dar din păcate mi se cam întâmplă acest lucru. Acasă aş face tot timpul curăţenie, dar nu pot, că mi-l pun pe soţul meu în cap, care nu prea suportă vânzoleala prin casă.

Ranuja a avut o soră cu care să se asocieze, eu, din păcate, nu am decât un frate egoist peste mări şi ţări, care nu este în stare şi nici nu cred că vrea să mă ajute cu ceva. Oile nu prea pot să spun că-mi plac sau că îmi spun ceva. Nu-mi place carnea de miel/oaie/berbec şi nici nu suport hainele din blană de oaie, de altfel nu suport nici un fel de haină de blană, le resping şi mi-e scârbă de ele. Nu-mi plac nici oamenii care se îmbracă cu blănuri, e un fix de al meu. Poate mi s-a transmis de la Rajuna. Poate spiritul ei ar mai fi vrut ca ea să trăiască, dar din cauza muncii şi a accidentului, i-a fost curmată viaţa prea devreme.

Ciudat, de la o vreme încoace, tot îmi alunecă piciorul într-o parte şi risc să mi-l luxez. Parcă ceva vrea să mă mai oprească în loc, să nu mă mai agit sau să mă preumblu, să mai stau şi pe loc. De mică mi-a plăcut munca în casă, în grădină (când mă duceam la ţară), dar de animale mă apropiam cu teamă: vacă, cal, porci, oi. Doar găinile îmi inspirau încredere şi le mai fugăream prin cuibar.

Draga de Rajuna, şi-a făcut o groază de probleme cu privire la necazurile şi rănile de la cap ale soţului şi a ajuns să moară exact de o lovitură la cap.

Un alt lucru interesant: în Spania se războiau să scape de ocupaţia marocană, ca un urmaş spiritual al Ranujei să ajungă să se nască şi să trăiască în Maroc, iar tata a ajuns să muncească 4 ani acolo, dar nu a fost să fie să ajung şi eu. Oamenii din Maroc au fost foarte amabili şi drăguţi şi cu tata, şi cu noi, fiindcă au ajuns şi la noi în casă. La fel şi boierul Mihai, şi-a păstrat relaţii bune cu turcii, a preferat să dea bani otomanilor, doar să-şi păstreze familia intactă (bine a făcut), punându-şi boierii în cap, iar urmaşul imediat următor lui s-a născut şi a trăit în Turcia. Cât de prosteşti sunt toate războaiele, conflictele, ataşamentele şi patimile, doar înrobesc sufletele şi spiritele şi le chinuie! Doamne, ce prostie naţionalismul, rasismul şi judecarea altora după culoarea pielii! Le-am considerat aşa dintotdeauna. Câte războaie inutile, cu consecinţe nefaste dramatice şi care nu duc nicăieri! Alikia a trăit în vremuri conflictuale, Esther, ce să mai zic: cât stres şi nebunie a îndurat din cauza celui de al 2-lea război mondial şi ce s-a obţinut? Stres, agitaţie, griji,

deprimare, de care atât de greu reuşeşte sufletul/spiritul să scape. Ce prostie mi se pare şi diferenţa între sexe, când ştiu că spiritul meu şi al tuturor de altfel, au fost şi una, şi alta. Ce amănunt nesemnificativ şi cât caz se face pe această temă!

Nu prea mă consider capul familiei. Mă bucur cât timp pot fi cât de cât de folos şi sufăr groaznic că nu pot oferi mult, mult mai mult. Bunica mea îmi spunea: „Să dea Dumnezeu ca toata viaţa ta să dai!" şi explica că dacă dau, înseamnă că voi avea de unde. Ce bine ar fi să am, ca să pot da! Mă doare când vin amărâţi pe stradă (unii poate chiar sunt săraci, alţii doar aşa îşi câştigă existenţa, dar nu-s chiar atât de săraci) şi eu nu am de unde să le dau. Fiecare bănuţ contează şi trebuie să mi-l drămuiesc la sânge.

Negustoria văd că se întâlneşte destul de des atât la modul de existenţă a antecesorilor mei spirituali (la ei sau la familie), cât şi în viaţa mea, prin preocupările străbunicii şi ale mamei mele. Văd că tendinţe artistice nu prea au existat nici la antecesori, nici în viaţa actuală. Poate un pic la Suni, dar era un mijloc de trai.

Mi-ar fi plăcut (ştiu că nu contează foarte tare) să ştiu cum arătau antecesorii mei spirituali, ce personalitate aveau (mi-o conturez, dar destul de puţin), cum puneau problemele, cum le abordau, cum arătau partenerii lor, părinţii, fraţii, surorile, copii, nepoţii, cum arătau zonele în care au trăit, detalii care la nivel de spirit nu contează şi pe care le-aş numi curiozităţi. Cred că, atunci când mă gândesc la Ranuja, o văd pe mama. Ea este aşa: nu are stare o clipă, tot timpul trebuie să facă ceva, trebuie să aibă preocupări. Muncă scrie pe fruntea ei. Nu suportă oamenii leneşi, care stau degeaba, nu fac nimic.

Sănătatea mea, cine mai are timp de ea? Sper să fiu sănătoasă, voi avea nevoie, ca să ajung la 83 de ani. Ce mult mi se pare!

Îmi doresc foarte mult să-mi dezvolt capacităţile parapsihologice, dar presupun că o persoană pesimistă, deprimată, agitată, îngrijorată, cum sunt eu, nu prea are şanse să-şi dezvolte această latură a vieţii, poate doar cu o voinţă puternică. Ce înjositor şi apăsător mi se pare să mă gândesc numai la ceea ce am de plătit şi cât am de plătit! Doamne, de s-ar schimba odată lucrurile, să o ia pe o pantă ascendentă, pozitivă, plină de viaţă şi energie, ce bine ar fi!"

ELENA
17 august 2012
Bucureşti

Episodul 10 - DUHRAN

Norvegianul DUHRAN SAKAL a trăit între anii 1164-1213. El a văzut lumina zilei în localitatea denumită astăzi Gran, situată în apropierea unui lac superb. Părinţii lui DUHRAN se numeau Bjorn şi Elke. Femeie cu sănătatea şubredă, fiind bolnavă de plămâni, Elke a dat naştere la trei

copii, dintre care doi au decedat în primii ani de viaţă, molipsindu-se de boala mamei lor. Singurul supravieţuitor a fost eroul nostru, DUHRAN. Bjorn se ocupa cu pescuitul în apele lacului şi mai ajuta din când în când la construcţia caselor din lemn în care locuiau membrii comunităţii. Elke stătea mai mult în casă, lăsându-şi bărbatul să facă treburile din curte. DUHRAN, unicul urmaş al soţilor Sakal, a crescut ca un adevărat bărbat, ajutându-şi părinţii la cele mai grele treburi din gospodărie: pregătirea lemnelor pentru foc, îngrijirea puţinelor animale domestice, pescuitul alături de tatăl său, pregătirea pieilor utilizabile etc. Bjorn provenea dintr-un neam de navigatori vikingi, tatăl său participând la incursiuni de jaf prin aproape toată Europa. Moartea acestuia la numai 46 de ani, într-o invazie de pradă pe coasta Angliei, l-a determinat pe fiul său să jure că niciodată nu îşi va întemeia fericirea şi prosperitatea pe distrugerea altor oameni. Rămas în localitatea natală, om modest şi cinstit, Bjorn s-a căsătorit din dragoste cu aleasa inimii, Elke, o fată timidă şi delicată. După decesul celui de-al treilea copil, boala ei de plămâni s-a agravat, femeia închizând ochii la numai 30 de ani.

Rămas orfan de mamă, DUHRAN, primul născut al familiei, a devenit sprijinul tatălui său la doar 11 ani. Harnic şi săritor la nevoie, a muncit alături de Bjorn, nelăsând casa şi gospodăria în paragină. După doi ani de la moartea lui Elke, Bjorn şi-a luat o nouă nevastă, care pentru DUHRAN a reprezentat o mama vitregă neînţelegătoare. Murke s-a purtat civilizat cu fiul soţului ei până la naşterea primului lor copil, un băiat pe care l-au numit Rudhof. Mama copilului, foarte geloasă din fire, nu l-a mai suportat pe DUHRAN în preajma ei, temându-se că el va avea pretenţia să moştenească toată averea familiei după moartea lui Bjorn. Fără a-şi întrista bietul tată, băiatul, ajuns la vârsta adolescenţei, şi-a luat rămas bun de la cei din casă, spunându-le că va pleca pe mare, spre a cunoaşte alte ţări, aşa cum au făcut strămoşii săi vikingi. Era atât de supărat pe mama vitregă, încât îşi alimenta mereu gândul că nu se va mai întoarce niciodată în casa părintească. Nava pe care a muncit, făcând parte din flota regală, l-a purtat din Marea Nordului până pe coasta Americii de Nord, unde trăiau urmaşii vikingilor originari din Norvegia. Speriat de viaţa grea pe corabie şi având firea paşnică a mamei sale, DUHRAN şi-a dorit enorm revenirea în ţara natală. A plâns de bucurie când a debarcat pe ţărmul fiordului, grăbindu-se să plece spre nord, spre a-şi regăsi ţinutul copilăriei.

Avea deja 25 de ani. Tatăl său l-a ajutat să îşi construiască o casa din lemn şi tot el i-a recomandat-o drept bună pentru căsătorie pe frumoasa şi timida Ralka. Devenindu-i soţie, Ralka i-a dăruit patru copii: două fete (Umma, Rolli) şi doi băieţi (Mankor, Ruhen). Cu toţii au crescut sănătoşi, spre bucuria părinţilor. După căsătorie, DUHRAN s-a apucat de comerţ, vânzând ce se cerea în localitatea lor: lemne, peşte, păsări, piei de animale. Copiii lui, harnici şi ascultători, au ajuns oameni de nădejde, descurcându-se fiecare după cum i-a fost norocul. Fetele s-au măritat cu tineri din zonă, iar băieţii s-au făcut negustori, ca şi tatăl lor. Niciunul

dintre ei nu s-a simţit atras de ţinuturi îndepărtate, fiind influenţaţi de povestirile marinăreşti triste ale lui DUHRAN.

Acesta, închizând ochii la doar 49 de ani, din cauza unui reumatism început pe vremea călătoriilor navale şi agravat pe măsură ce înaintase în vârstă, nu a mai apucat să îşi vadă copiii ajunşi oameni maturi, la rândul lor părinţi şi bunici. Scurta viaţă a lui DUHRAN a fost plină de situaţii dificile, care i-au slăbit sănătatea şi rezistenţa fizică. Reumatismul ajungându-i la inimă, pentru bolnav nu a mai existat nicio posibilitate de salvare. Tatăl său, Bjorn, decedase cu un an înaintea lui, grav bolnav de plămâni, boală pe care o luase de la prima soţie şi o dusese pe picioare până la bătrâneţe. Ralka nu şi-a mai adus niciun bărbat în casă, neputând să nesocotească memoria lui DUHRAN, care fusese unica ei iubire.

Nina Petre
12 octombrie 2012

COMENTARIUL ELENEI

„Sunt mirată de cele spuse despre norvegian. Mă aşteptam să fi fost un om mai dur, agresiv şi cine ştie ce karme să fi agonisit sufletul şi spiritului său, dar se pare că nu-i aşa. Observ un alt antecesor paşnic, liniştit, generos şi foarte frumos sufleteşte. A fost un om deosebit şi puternic, cu părinţi deosebiţi, care a reuşit să supravieţuiască şi să-şi ducă viaţa hărăzită, spre deosebire de fraţii săi, care nu au mai apucat, sărăcuţii, să trăiască. Ce dureros trebuie să fi fost pentru el să nu mai aibă fraţi şi să-şi piardă şi mama la o vârstă atât de fragedă! Nu ştiu ce o fi simţit el când tatăl său s-a recăsătorit, dar cred că trebuie să se fi simţit un pic frustrat de dragostea paternă şi un pic stânjenit. Eu aşa m-aş fi simţit. De altfel, cred că mi s-a transmis acest lucru de la norvegian, fiindcă nu-mi place să deranjez, nu-mi place să supăr şi nici să mă bag între 2 oameni, să fac vreun rău într-un fel. Duhran, ca să nu creeze conflicte în casa tatălui, a preferat să plece în lumea largă, deşi probabil că nu ar fi dorit să facă acest lucru. Şi eu mi-am evitat soacra, ca să nu creez conflicte.

În ceea ce priveşte agresivitatea, violenţa, trivialitatea, nici mie nu-mi plac, chiar mă sperie şi prefer liniştea şi confortul căminului. Îmi place să călătoresc, dar la fel ca şi norvegianul, tot acasă vreau să mă întorc. Văd că am destule asemănări cu el, nu s-au şters de-a lungul încarnărilor calităţile deosebite ale norvegianului, pe care eu însă nu le văd astfel, dar le remarc din ce îmi povestiţi în caracterizarea antecesorilor mei spirituali.

Şi eu, când mă supăr, tind să devin destul de categorică, să spun că niciodată nu voi mai face un lucru sau altul, dar până la urmă îmi trece şi devin mai obiectivă, la fel ca şi Duhran, care s-a supărat pe mama lui vitregă şi iniţial nu ar mai fi vrut să se întoarcă în localitatea natală, dar

apoi a revenit la sentimente mai bune şi tot acasă a fost mai bine. Un alt familist, care a reuşit să se facă iubit. Impresionant că soţia lui nu şi-a mai refăcut viaţa şi că l-a iubit atât de mult. Numai că mă gândesc că, pentru plecarea lui din această lume la numai 49 de ani, lăsând în urmă soţia cu cei 4 copii, a plătit Oxana, rămânând văduvă devreme, tot cu 4 copii. Deşi nu poţi să-l învinovăţeşti cu nimic pe Duhran, condiţiile dure de viaţă şi-au pus amprenta pe sănătatea norvegianului, nu şi-a pus el capăt vieţii, dar cred că viaţa nu iartă. Ce-i de plătit, trebuie să plăteşti! Trebuie să se echilibreze anumite energii şi, ce au lăsat în urmă anumite persoane, trebuie să simtă şi ele în următoarele încarnări.

Un alt exemplu pot să dau cu ce am păţit eu în legătura cu soacra mea, ca urmare a gestului nesăbuit comis de boierul Mihai. A trebuit să simt şi eu ce au simţit cei dragi lăsaţi în urmă de boierul Mihai. Să mă apese deprimarea, neliniştea şi stresul îndurate de Esther, durerea Alikiei pentru pierderea copilului, agresivitatea lui Tirik, supuşenia lui Alid. Deşi, uneori, în vremurile pe care le trăim, cam par a fi destul de fraieră, nu se prea mai apreciază astfel de lucruri. Cu cât eşti mai obraznic, cu tupeu şi viclean, cu atât reuşeşti mai bine. În orice caz, nu mă interesează să fiu nici obraznică, nici cu tupeu, iar vicleană nu-mi stă în fire să fiu. Îmi place să fiu sinceră, uneori proastă de sinceră, de mă simt şi prost.

Când sunt foarte supărată şi simt că mă copleşeşte realitatea, îmi vine să-mi fac bocceluţa şi să plec peste mări şi ţări, la fel ca Duhran, dar mă calmez şi-mi trece sau chiar plec undeva la drum o zi, două şi mă calmez.

Văd antecesori foarte muncitori: Esther,Tirik, Oxana, Suni, Runk, ce să mai zic de Ranuja, care a murit muncind (cu munca în braţe, dacă pot spune astfel) şi terminând cu Duhran. Îmi place de Duhran, foarte muncitor şi corect, cum să nu-l fi iubit şi tatăl, şi soţia, şi copiii. Totuşi, cred că s-a creat un ataşament al spiritului meu de muncă (s-a setat în perispirit), iar acum trebuie să fiu o neica-nimeni din punct de vedere profesional şi să mă relaxez mai mult, pentru a echilibra energiile spiritului meu.

În prezent, eu nu am treabă cu animalele, piei de animale, nu ştiu să fac focul, deşi am văzut la ţară, la mătuşa mea, cum se face. De pescuit sau vânătoare, ce să mai zic, nu am fost pusă în situaţia, dar nici nu m-ar atrage. Pescuitul mi se pare o mare plictiseală, deşi pentru amatori cred că sunt acele momente de linişte şi reculegere, iar vânătoarea, să omor animale, doar dacă ne-am reîntoarce în epoca de piatră (poate nici atunci dacă sunt fructe şi plante)! Cred că antecesorii mei: Runk şi Duhran (nu ştiu cei de dinaintea norvegianului) s-au ocupat de animale cât pentru 100 de vieţi. Ce ruptă sunt acum de toate acestea, de acest stil de viaţă, apropiat de natură, nici la casă nu mai stau, deşi m-ar fi făcut să mă simt foarte bine muncind într-o gospodărie. Mi-ar fi plăcut să lucrez pământul, să pun seminţe, să văd rodul: să mă bucur de o roşie, de un cartof, de un castravete, să plantez pomi şi să mă bucur de fructul din grădina mea, să pun flori şi să mă bucur de ele. Să pot oferi altora din

rodul muncii mânuţelor mele. Dar văd că nu sunt binecuvântată cu toate acestea, fiindcă s-au bucurat alţi antecesori ai mei de toate astea. (Mă gândesc că, mai ales, antecesorul din Mongolia?) Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să mă ocup de animale, poate doar de cai, îmi plac enorm, dar nu am avut parte de ei. Poate că a avut boierul Mihai şi nu a ştiut să-i aprecieze? Nu ştiu. Nu am reuşit până la această vârstă să mă sui pe cal, decât o dată şi atunci doar să fac o poză şi atât.

Observ la antecesorii mei, inclusiv Duhran, că au avut copii de nădejde şi au ajuns oameni de valoare, nu vagabonzi, cerşetori sau mai ştiu eu ce fel de oameni fără căpătâi. Acest lucru mă bucură nespus, sper să reuşesc şi eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să scot un om de valoare din copilul meu şi să nu o ia pe cărări lăturalnice, că tentaţii sunt destule în vremurile pe care le trăim.

În ceea ce priveşte reumatismul care i-a atacat inima lui Duhran, de la care i s-a tras şi sfârşitul, s-ar putea să mă pască şi pe mine. Bunica mea paternă, cu care semăn ca două picături de apă, a avut reumatism şi s-a cam chinuit, deşi a trăit până la 91 de ani. Eu sper să nu am parte de astfel de „romantisme”, dar mă gândesc că prezint risc. Om mai vedea. Văd, de altfel, că mulţi antecesori spirituali au avut probleme cu inima sau au murit de inimă. Ce să mai zic de boier, care şi-a înfipt cuţitul în inimă, ca să fie sigur că nu scapă?! De multe ori, când durerea sufletească e foarte mare, simt că-mi vine să-mi scot inima din piept, ca să nu mai simt nimic. Inima asta, bat-o vina!”

ELENA
17 octombrie 2012
Bucureşti

Episodul 11 - RUHAD

Eroina episodului spiritual nr.11 este egipteanca RUHAD RAIHIDR, care a trăit între anii 1102-1139. Ea s-a născut într-un mic sat aflat în apropierea ţărmului Mării Mediterane, la sud de actualul oraş Matruh. Părinţii lui RUHAD se numeau Marruan (tatăl) şi Lunke (mama). Cei doi soţi au avut şapte copii: trei fete (Ruhad, Marid, Minde) şi patru băieţi (Arnal, Mandinek, Irrud, Lokeril). Marruan era agricultor şi crescător de oi. Avea o bucată mare de pământ pe care cultiva legume pentru consumul familiei. Lâna şi o parte din carnea provenite de la oile sale erau vândute la oraş, omul reuşind astfel să strângă bani pentru viitorul copiilor săi. Băieţii l-au însoţit de mici la lucrările din grădină şi de la turma oilor. Fetele au rămas lângă mama lor, ajutând-o la munca din gospodărie. Crescând mari, băieţii au ales negustoria la oraş sau munca pe corăbiile comerciale. Fetele mai mici, Marid şi Minde, şi-au găsit bărbaţi printre prietenii tatălui lor, care veneau să cumpere de la el lână şi piei de oaie.

Fata mai mare, RUHAD, l-a cunoscut la 16 ani pe marinarul Harrun al Daih, fiul unui negustor din Alexandria, care obişnuia să achiziţioneze de la Marruan mari cantităţi de carne şi piei de oaie. Plăcându-i fata, băiatul în vârstă de 19 ani a negociat cu tatăl ei, fiind mulţumit de zestrea ce i se oferea. A luat-o cu el pe corabie, ajungând în Alexandria, unde locuia într-o casă mare, împreună cu părinţii şi sora mai mică, Liah. Atât el, cât şi tatăl său erau posesorii unor averi satisfăcătoare, obţinute prin comerţul naval. Din această ocupaţie trăiau foarte bine mulţi locuitori ai oraşului Alexandria, acesta fiind un port important situat pe traseul comercial ce lega Europa de Orientul Îndepărtat. Înţelegându-se bine cu soţul şi cu părinţii lui, RUHAD a devenit o membră agreabilă a familiei şi săritoare la nevoie. Soacra ei, musulmană fanatică, a obligat-o pe fata de la ţară să respecte toate obiceiurile sale. RUHAD se supunea tuturor cerinţelor soacrei, chiar dacă pe unele dintre ele nu le înţelegea bine, ba chiar le considera inutile.

Ţara lor se afla în plină domnie arabă a Fatimizilor, devenită datorită lor un important centru economic şi cultural al Islamului, purtând denumirea de Califatul Fatimid Independent.

RUHAD a adus pe lume doar doi copii: pe fiica ei, Nurrun, şi pe băiatul ei, Assurnad. Fata avea 16 ani, iar fratele său, 14 ani când tatăl lor a murit într-un naufragiu al corabiei atacate de piraţii din Mediterana. Mama lor, rămasă văduvă la numai 34 de ani, aproape că şi-a pierdut minţile din cauza disperării. Ihden, soacra lui RUHAD, şi-a luat nepoţii alături de ea, lăsându-şi nora să stea toată ziua cu ochii îndreptaţi spre drum, aşteptându-şi bărbatul să se întoarcă din lunga sa călătorie. Singura fiinţă care a reuşit să o scoată pe RUHAD din somnolenţa în care intrase a fost o prietenă a lui Ihden, care tot încerca să o convertească pe aceasta la credinţa sufistă. Considerând-o utilă ca prietenă de suflet, bătrâna soacră a dus-o în casa nurorii sale, sperând că o va putea ajuta pe RUHAD să îşi găsească echilibrul sufletesc. Revenirea tinerei femei a fost spectaculoasă, dar aceasta i-a provocat sfârşitul vieţii de familie. RUHAD, aflându-se într-o puternică depresie psihică, a luat drept literă de lege întreaga doctrină sufistă, pe care i-o predica noua prietenă, Runim. În scurtă vreme, RUHAD a dat de pomană toate rochiile ei frumoase şi elegante, adoptând haina din lână numita „suf", ca semn al acceptării sărăciei, penitenţei, renunţării la plăcerile vieţii şi al ascezei. S-a refugiat într-o clădire izolată unde locuiau mai mulţi sufişti, nemaidorind să afle nimic despre familia ei. A învăţat să predice scufundarea în non-existenţă, în realitatea absolută, să danseze cu mişcări bizare, încurajate de muzica instrumentelor şi de tăria băuturilor consumate în timpul ritualurilor. Au urmat 3 ani de viaţă ameţitoare, desprinsă de realitatea societăţii în care trăia. Copiii ei, însoţiţi de bunica lor, au vizitat-o într-o zi, începând să plângă cu toţii de milă şi disperare. În mintea bietei RUHAD s-a produs o nouă ruptură, asemănătoare celei suferite după aflarea veştii despre dispariţia lui Harrun. După plecarea

vizitatorilor, ea şi-a înfipt un pumnal în stomac, răsucindu-l cu ură, din dorinţa de a-şi pune capăt vieţii nenorocite de care se săturase.

Nina Petre
12 noiembrie 2012

COMENTARIILE ELENEI

„Nici nu ştiu ce să mai zic. Prea multă renunţare. Sunt sigură că Ruhad era disperată, se pare că s-a ataşat foarte tare de soţ şi nu şi-a mai putut reveni, iar alternativa nu a fost suficient de motivantă pentru a-şi mai dori să trăiască. O înţeleg, simt la fel. Am vârsta la care s-a sinucis egipteanca şi mi se pare şi mie totul un nonsens şi o prostie, deşi ştiu că nu-i aşa. Simt toată această slăbiciune a antecesorilor mei spirituali şi dorinţa puternică de renunţare.

Marea întotdeauna mi-a inspirat un sentiment ciudat şi, uitând-mă la ce au păţit Suni Rah Mantu, Duhran Sakal (motivaţia care l-a determinat să plece pe mare) şi nu mai zic de egipteancă, înţeleg. Rămân şi eu, de multe ori, când sunt la mare, cu ochii în zare, parcă aşteptând ceva şi nu ştiu ce. Parcă şi pescăruşii pe care-i aud ar vrea să-mi spună ceva şi nu ştiu ce.

Am simţit de multe ori o furie mare în suflet, frustrantă, parcă îmi venea să distrug ceva sau să mă dau cu capul de toţi pereţii, din cine ştie ce motive.

Nu m-am aşteptat la o aşa istorie de viaţă a egiptencei, speram să se fi rugat mai mult şi să fi fost mai legată de divinitate şi să fi ajutat oamenii, dar pe de altă parte, parcă simţeam ceva negativ la ea, dar nu m-aş fi aşteptat să sfârşească prin suicid. Acum îmi explic şi aluniţa mare maro de pe burta mea. Tot mă uitam la ea şi m-am gândit de multe ori de ce o am.

Nu ştiu, mă simt un pic dezamăgită, prea mulţi antecesori spirituali slabi sufleteşte, ataşaţi de partenerii de viaţă, prea multă umilinţă, care nu duce la nimic bun, prea multă frică, suferinţă, durere, frustrare. Păcat că a renunţat la copii, pentru a se duce într-un loc care nu a ajutat-o cu nimic şi i-a luat şi minţile prin băutura consumată, care, ca şi pe soacra mea, a determinat-o să facă un gest necugetat. Sigur nu era cu toţi boii acasă.”

ELENA
13 noiembrie 2012
Bucureşti

„Pot să spun că mi-e milă de egipteanca Ruhad, săraca! Înţeleg acum de unde slăbiciunea boierului Mihai şi de ce a comis gestul nebunesc de a se sinucide la 73 de ani, deşi presupun că mai avea puţin şi murea oricum, de bătrâneţe. Tot mă întrebam de ce a comis acel gest nebunesc,

ce l-a făcut să fie aşa slab, de unde i se trăgea? Ca fapt divers şi ca un mic joc de cifre, egipteanca s-a sinucis la 37 de ani, boierul Mihai la 73 şi eu am aflat de amândoi la 37 de ani. Destinul, cum le încurcă şi le descurcă pe toate! Oare egipteanca de unde a preluat toată această slăbiciune? Oare nu ştia cât de grav este suicidul? Mă gândesc că nu. Probabil, sau mai mult ca sigur, când şi-a văzut copiii atât de supăraţi şi suferinzi, ea fiind oricum slăbită psihic, deprimată şi slăbită de şocul morţii soţului, băuturile consumate au făcut-o să-şi piardă minţile. Am avut şi eu momente de euforie şi furie, care, sincer, nu mă făceau să mă simt bine şi mă întrebam de unde le am, mi se păreau ciudate. Nu m-aş fi aşteptat să mai am un antecesor spiritual care să se fi sinucis, dar acum încep să mă înţeleg mai bine. Îmi înţeleg mult mai bine apăsările şi deprimarea această cumplită, deprimare care s-a manifestat şi în viaţa lui Esther.

Egipteanca nu şi-a mai asumat, după moartea soţului, responsabilitatea creşterii copiilor, fapt ale cărui consecinţe le-au suportat Suni Rah Mantu, crescându-şi singură băiatul, Oxana Siderova, rămânând văduvă la jumătatea vieţii şi trebuind să-şi crească singură cei 4 copii.

Faptul că Ruhad nu a putut face faţă pierderii soţului şi şi-a abandonat responsabilitatea de mamă, a căzut în depresie şi a renunţat la viaţă, a trebuit compensat de Suni Rah Mantu, Oxana Siderova, chiar şi de turcoaica Alid Sardih, care nu ştiu cât de mult a avut parte de soţul ei, şi trebuie compensat şi de mine, care trebuie să mă lupt cu slăbiciunea sufletească existentă în mine din cauza deprimării, a dezinteresului pentru cele lumeşti, a apăsărilor şi a renunţărilor.

Aş vrea să amintesc şi capitolul „haine”, mie nu-mi place stilul elegant, nu mă simt bine îmbrăcată elegant. Deşi nu arăt rău, nu prea dau 2 bani pe haine şi le prefer pe cele sport, comode. Mă simt bine cu un pantalon şi o bluză. Nu-mi plac rochiile, fustele, nu mă arunc în cap după pantofii cu toc, deşi nu ar fi rău să-i port, fiindcă sunt mică de statură. Când e vorba să mă duc la cumpărături pentru mine, îmi este silă, nu prea vreau. Se pare că renunţarea lui Ruhad la hainele luxoase pentru suf a ajuns până la mine. Şi eu am avut haine luxoase, frumoase, dar am avut şi haine mai modeste. Am umblat şi cu haine rupte pe mine, fără să-mi fie ruşine. Mama şi bunica au fost întotdeauna femei elegante, se îmbrăcau frumos, cu blănuri, se fardau, purtau bijuterii, eu nu le am cu astea. Nu suport blănurile, să nu aud de ele, mi-e scârbă de ele. Haine elegante, chiar dacă aş vrea să-mi fac, deşi nu ţin neapărat, nu am bani să-mi fac, iar de fardat, nici pomeneală. Pe mine nu m-a văzut nimeni cu 10 inele la o mână, cum am văzut multe femei, port doar verighetă pe inelarul stâng şi atât. Sunt adepta stilului simplu. Soţul meu, de altfel, m-a plăcut fiindcă nu mă fardez. Mă dau doar cu cremă pentru hidratarea pielii şi atât. Nu suport însă mizeria şi mirosurile urâte. Nu ştiu cât respecta Ruhad igiena, dar pentru mine este foarte importantă.

Nu-mi place carnea de oaie/berbec/miel, nu-mi place nici mirosul lor şi nici nu aş putea să port haine din blană de oaie. Nu prea sunt amatoare de carne şi cu atât mai puţin miel sau orice altfel de specialităţi: berbecuţ, căprioară, mistreţ etc. Mi se par grele şi greţoase. Se pare că, în timp, trebuie să se creeze un echilibru al lucrurilor, pentru a nu crea ataşamente de lucruri, situaţii, fiinţe, care oricum sunt trecătoare.

Şi cu plecatul în altă parte, în alte ţări, parca ceva mă reţine aici, probabil că antecesorii mei s-au tot mutat dintr-un loc în altul, încât eu acum nu mai sunt în stare. Mama ar fi vrut să plec în Canada, la fratele meu, şi nu am fost în stare, deşi atâta lume îşi părăseşte ţara de baştină şi la 40/50 de ani, îşi încearcă norocul prin alte părţi şi chiar reuşesc.

Mă gândesc că egipteanca a creat o datorie de a iubi mai mult copiii şi de a fi mai responsabilă faţă de ei, motiv pentru care era necesar să existe şi o învăţătoare printre antecesorii mei spirituali. Tot egipteanca a creat (dacă nu o veni mai de departe) ataşamentul de partenerul de viaţă, care trebuie distrus prin certuri, neînţelegeri, agresivitate şi, din păcate, de multe ori, prin moarte. Doamne, cât de slabi sunt oamenii! Ce uşor ne ataşăm de oameni, lucruri, situaţii bune de viaţă, bunăstare!

Nu a fost rău că egipteanca a vrut să creeze o legătura cu Dumnezeu, cu existenţa absolută, dar se pare că nu a găsit calea potrivită. În prezent, eu nu le am cu băuturile şi medicamentele, să nu aud de ele. Nu mă atrag, nu le vreau şi nici nu vreau să am nevoie de ele. Nu mă pricep la vinuri, chiar mă simt prost când văd degustătorii de vinuri, care atâta analizează vinurile, de parcă ar fi opere de artă, iar pe mine mă lasă rece. Din punctul meu de vedere: trăiască ceaiurile şi apa, sunt mult mai sănătoase, deşi nu contest că, în cantităţi moderate, fiecare băutură are rolul ei."

ELENA
15 noiembrie 2012
Bucureşti

Episodul 12 - IDIN

Eroul episodului spiritual nr.12 este IDIN MAHRAL, care a trăit în Mongolia între anii 1020-1076. El s-a născut într-o familie de păstori nomazi, care poposeau temporar în diverse zone din vecinătatea lacului denumit astăzi Hovsgol. Urmaşii lui Idin s-au aşezat peste veacuri în oraşul Turt, aflat în nordul Mongoliei, aproape de graniţa cu Rusia. Părinţii lui IDIN, Arkih (tatăl) şi Umdur (mama), au avut patru copii: doi băieţi (Idin, Lokonir) şi două fete (Dukn, Munhe). IDIN era cel de-al doilea copil născut de mama lui, avându-l pe fratele lui, Lokonir, cu 3 ani mai în vârstă decât el. Viaţa familiei era grea, zbuciumată, aflându-se mereu în pericolul de a fi decimată de numeroasele grupuri nomade rivale. Luptele pentru acapararea păşunilor, a terenurilor prielnice agriculturii, a surselor de apă şi a cirezilor de vite nu mai conteneau, iar

familiile paşnice, cum era cea a lui IDIN, fugeau adesea din calea năvălitorilor. Părinţii lui IDIN doreau doar liniştea familiei lor şi puţină stabilitate a aşezării în zonele prielnice creşterii plantelor comestibile şi a vitelor necesare supravieţuirii.

În această atmosferă încărcată de spaimă şi nesiguranţa zilei de mâine au crescut cei patru copii, cunoscând de mici ce însemna frica, foamea, frigul şi fuga pentru a scăpa cu viaţă. IDIN şi Lokonir au învăţat repede să mânuiască bâta şi cuţitul, însoţindu-şi tatăl în treburile bărbăteşti, cum erau munca la vite, vânătoarea şi pescuitul în apa lacului. Nici fetele nu s-au lăsat mai prejos, crescând şi ele curajoase ca fraţii lor, mereu pregătite să dea cu bâta sau cuţitul în vizitatorii nedoriţi.

IDIN şi-a luat nevastă la 16 ani, după cum era obiceiul în comunitatea de care aparţinea. Mireasa, Umbo, având doar 13 ani, fusese aleasă de IDIN dintre puţinele fete bune de măritat existente în familiile ce vieţuiau pe malul lacului. După doi ani de la ritualul cununiei, Umbo l-a născut pe fiul lor Uskrad, primul dintre cei şapte copii câţi i-a fost dat să aibă. În următorii ani au venit pe lume încă trei băieţi: Akned, Menkedek şi Nerun. Între ei s-au aflat cele trei surori: Murdik, Lanhe şi Longo. Cât timp copiii au fost mici, părinţii lor şi-au mutat gospodăria de mai multe ori, ascunzându-se în pădurile care înconjurau lacul.

IDIN îşi iubea familia cu disperare, tremurând zi şi noapte de teama că îi va fi furată nevasta şi îi vor fi ucişi copiii. Avea dreptate în temerile sale, aflând an de an despre dezastrele provocate de triburile nomade năvălitoare. Cele trei fete i-au fost răpite de cum au devenit bune de măritat, nemaiauzind nimic despre soarta lor. Băieţii, în afară de cel mare, Uskrad, s-au lăsat atraşi de un grup mare de cuceritori, plecând cu ei spre vest, cu scopul supunerii unor comunităţi umane mai puţin civilizate. Uskrad, puternic ataşat de părinţi şi de turma de oi pe care o îngrijea cu mult devotament, a fost singurul sprijin al nefericiţilor care i-au dat viaţă. Tânărul şi-a luat o nevastă gospodină şi iubitoare, care s-a înţeles bine cu părinţii lui. I-au crescut împreună, părinţi şi bunici, pe cei cinci copii care le-au bucurat sufletele. IDIN a trăit doar 56 de ani, cu toate că era încă voinic şi sănătos. Împotrivindu-se alături de fiul său unui grup de hoţi care voiau să le ia oile, a fost lovit din spate drept în creştetul capului, căzând ca secerat la pământ. Cu oasele craniului zdrobite, şi-a dat duhul în scurtă vreme, spre disperarea familiei sale.

Nina Petre
20 februarie 2013

COMENTARIUL ELENEI

„Într-adevăr, uşor, uşor încep să mă înţeleg. Încep să-mi înţeleg stările: temerile, frica, nesiguranţa şi sensibilităţile.

Bietul Idin şi familia lui, prin ce au putut să treacă! Să fugi tot timpul, să nu ai o siguranţă a locului unde îţi duci traiul, consider că este un stres pe care nici nu pot înţelege cum l-au putut suporta. Groaznic! Se pare că trebuia să existe un boier Mihai care să închidă cercul întâmplărilor. Se pare că pe fetele şi băieţii (de care nu s-a putut bucura Idin până la sfârşitul vieţii lui) boierului Mihai i-a fost dat să le apere şi să le rânduiască vieţile.

Îmi place să lucrez pământul şi cred că de la Idin mi se trage. Îmi place să sap, să mă ocup de plante, să le ud, să culeg fructele pomilor, dar nu m-am ocupat foarte mult de acest aspect, fiindcă oraşul şi traiul la bloc, din păcate, nu permit astfel de activităţi. În epoca comunistă, ne duceau la cules de cartofi sau prin livezi, la strâns de fructe, unde îmi plăcea să fac asta. Când mergeam în copilărie la ţară la tata, mă fascina să-l văd pe unchiul meu cum mulgea vaca şi mi se părea tare ciudat. În orice caz, se pare că-s destul de ruptă de legătura cu natura, pământul şi animalele, iar oile (nu ştiu de ce, poate de la Idin) nu-mi plac de nici o culoare, iar mirosul lor mă omoară. Aşa cum nu-mi plac maşinile, din cauza mirosului, la fel nici oile. Nici carnea de miel nu-mi place, deşi, gătită de cineva care se pricepe, este foarte bună.

Sunt o persoană stresată, deşi nu am motive serioase, fac din ţânţar armăsar, exagerez multe întâmplări, le percep mult mai acut decât este cazul. Uneori percep oamenii foarte agresiv şi parcă îmi vine să-i iau la bătaie. De mică simţeam şi încă simt o agresivitate mocnită, care este groaznic de acutizată când mă nedreptăţeşte cineva. Simt furie, o furie pe care nu mi-o puteam explica, acum o înţeleg. Această furie este îndreptată mai mult spre mine, gândindu-mă că mi se întâmplă ceea ce merit. Furia sunt convinsă că este moştenită de la Ruhad şi acutizată de întâmplările neplăcute din viaţa urmaşilor spirituali ai lui Ruhad.

Viaţa lui Idin a fost o dramă, săracul, a murit asasinat. De altfel, am un neg în vârful capului, care am crezut că este de la lovitura la cap a Ranujăi (care a murit alunecând pe scări de oboseală), dar poate să fie şi semnul loviturii în urma căreia Idin a plecat dintre cei vii.

Din păcate, resimt dramele tuturor antecesorilor mei spirituali. Acum înţeleg vorbele acelei persoane din trecutul meu: „Elena, eşti prea serioasă". Cum să nu fiu, când mă apasă dramele, durerile şi suferinţele atâtor antecesori spirituali?! Mă simt ameţită de atâta durere şi chin. Dacă am putea vedea trecutul spiritual al fiecărei persoane cu care interacţionăm, nu am mai pune etichete atât de uşor, nu am mai judeca cu una, cu două, am fi mult mai buni, înţelegători şi toleranţi! Din păcate însă, fiind orbi, bâjbâim şi greşim mult."

ELENA
6 martie 2013
Bucureşti

Episodul 13 – ULAHER

Eroina episodului spiritual nr.13 este ULAHER RANUKID. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 936-998. ULAHER a văzut lumina zilei într-o mică localitate portuară situată la confluenţa dintre fluviul Shatt-al-Arab (format prin unirea dintre Tigru şi Eufrat) şi apa Golfului Persic. Părinţii lui ULAHER se numeau Orkan (tatăl) şi Iannam (mama).

Teritoriul de astăzi al Irakului este aproape identic cu cel al Mesopotamiei antice. Cucerirea arabă din secolul 7 d.Hr. a transformat Mesopotamia într-o parte a lumii islamice. Odată cu fondarea oraşului Bagdad (în anul 762) şi mutarea în acest oraş a capitalei Califatului Arab al Abbasizilor, ţara cuprinsă între Tigru şi Eufrat a devenit nucleul unui nou imperiu – centru politic şi cultural al lumii arabe. În anul 1258 a fost distrus sub loviturile năvălitorilor mongoli. Tot în secolul 7, arabii au cucerit Persia aproape în întregime, ţara fiind islamizată. Totuşi, în Califatul Abbasid al Bagdadului şi la sud de el, influenţele persane au fost suficient de puternice pentru a rezista un timp mai îndelungat. Dominaţia politică arabă s-a transformat într-una culturală, preluând, asimilând şi vehiculând tradiţiile culturale ale popoarelor supuse. S-a creat astfel un climat general de pace, de egalitate şi de contacte intense cu zone geografice îndepărtate. În acest climat s-au afirmat şi au prosperat meşteşugarii şi negustorii ca Orkan.

Refugiat din Persia împreună cu părinţii, el a învăţat meseria de bijutier a tatălui său. Căsătorit cu Iannam, o fată harnică, pricepută la ţesutul covoarelor, a întemeiat o familie reuşită, prosperă, din care au rezultat zece copii. Spre durerea celor doi părinţi, şapte micuţi au decedat fie imediat după naştere, fie mai târziu, la câteva luni. Au rămas în viaţă doar trei: cele două fete (Ulaher, Naiar) şi unicul băiat (Ugdun). Fetele au avut grijă să înveţe meşteşugul confecţionării covoarelor, transmis de la o generaţie la alta, aducător de bune venituri dacă existau cumpărători pentru ele. Ugdun s-a orientat spre comerţul naval, fiind angajat pe o corabie care transporta mărfuri de la Basra spre ţinuturile Orientului Îndepărtat. Datorită fiului său, care era un om înzestrat cu o cinste ireproşabilă, Orkan a reuşit să îşi trimită bijuteriile în oraşe îndepărtate, unde aveau mare căutare.

ULAHER avea 16 ani când soarta întregii familii a luat o cotitură neaşteptată. Cerută în căsătorie de negustorul Marrud Rabar, un tânăr în vârstă de 31 de ani, ea s-a supus voinţei părinţilor, devenind astfel nevasta lui. Marrud, având o casă impozantă în Basra şi numeroase afaceri, i-a chemat pe toţi în oraşul său, salvându-i astfel de un viitor incert în privinţa câştigurilor financiare. Găsindu-şi numeroşi clienţi în importantul oraş comercial, Orkan a devenit un negustor prosper şi fericit, reuşind astfel să îşi mărite fata cea mică, Naiar, cu un funcţionar vamal.

Foarte mulţumit de nevasta lui, Marrud a privit cu ochi de negustor priceput îndemânarea şi imaginaţia lui ULAHER dovedite la ţesutul covoarelor, carpetelor şi cuverturilor, foarte mult apreciate în lumea arabă. Treptat, a convins-o pe ULAHER să facă ţesături din mătase, bumbac şi lână. Cât timp a trăit Iannam, cele două minunate ţesătoare, mamă şi fiică, au creat cu mâinile lor fermecate cantităţi imense de mărfuri, pe care Marrud le trimitea spre Europa.

Fără a-şi neglija obligaţiile de soţie, ULAHER a devenit mamă, aducând pe lume şapte copii. Primii trei copii au decedat din cauza unor infecţii grave, rămânând în viaţă doar patru: unica fată, Runkah, şi fraţii ei Rannumar, Manokdir, Illahdar. Runkah s-a obişnuit de mică să dirijeze servitoarele din casă, transmiţându-le dispoziţiile mamei sale. Foarte autoritară din fire, fata şi-a menajat mama cât i-a stat în puteri, lăsând-o să lucreze liniştită în micul ei atelier. Pe la 10 ani a început să deseneze din ce în ce mai multe modele destinate creaţiilor lui ULAHER, ceea ce pentru aceasta a fost un mare ajutor. Cei trei băieţi au luat calea negustoriei, ca şi tatăl lor. Acesta, plictisindu-se de numeroasele călătorii cu corabia sa, i-a lăsat pe băieţi să se ocupe de ea şi de comerţul familiei.

Fiind bine cunoscut de către marele vizir ca un negustor deosebit de priceput şi cinstit, Marrud a acceptat funcţia de muhtasib (funcţionar superior), având drept obligaţie de serviciu supravegherea pieţei oraşului. În scurtă vreme, el a reuşit să aprecieze calitatea mărfurilor, să verifice măsurile şi greutăţile, să controleze monedele, ca nu cumva în componenţa lor să se afle prea puţin aur sau argint. Marrud mai avea grijă ca produsele alimentare să nu fie vândute cu preţuri de speculă.

ULAHER, foarte mândră de funcţia soţului, şi-a păstrat bucuria în suflet, continuându-şi munca obişnuită, care pentru ea devenise o necesitate şi un mijloc de a-şi menţine tonusul de viaţă. Creaţiile ei se vindeau în magazinul din bazar, de care se ocupa Marrud. Băieţii lor străbăteau drumuri numeroase în căutarea preţioaselor bobine cu lână, bumbac şi mătase, care îi erau absolut necesare lui ULAHER. Cu toate că devenise o adevărată artistă în ceea ce producea, ea nu şi-a vândut niciodată mărfurile la preţ de speculă. Considerând că preţul izvora din voinţa lui Allah, ea îl stabilea în aşa fel încât orice om din oraş să îi poată cumpăra creaţiile.

Ca mare negustor ce era, Marrud îşi formase un serviciu particular de poştă prin porumbei călători. El îi folosea pe micuţii temerari pentru a comunica frecvent cu fiii săi, anunţându-le necesarul de marfă şi primind de la ei informaţii despre calitatea produselor pe care le găseau în diverse locuri ale lumii. Deşi le-ar fi fost de mare folos să aibă sclavi la diversele treburi din gospodărie şi magazin, soţii Rabar s-au ferit de acest obicei. ULAHER iubea din tot sufletul toate fiinţele umane dăruite de Allah şi nu se putea obişnui cu ideea că unii oameni pot fi subjugaţi de alţii. Fiul cel mare, Rannumar, bolnav cu inima, s-a văzut nevoit să renunţe la comerţul naval. Tatăl său i-a oferit postul de samsar oficial, un funcţionar care îi ajuta pe negustorii străini să îşi vândă mărfurile în oraş.

Modesta ULAHER a muncit până în anul morţii sale. Copiii erau mari, aşezaţi de mult pe la casele lor, iar nepoţii o iubeau nespus. Odată cu dispariţia bunicii, s-a stins o rază de soare în sufletul lor. ULAHER fusese o femeie blândă, mereu calmă, fiind convinsă de faptul că aşa cum este femeia, aşa este şi familia ei. Cu toate că averea strânsă cu grijă de Marrud era imensă, ULAHER nu s-a considerat o mare doamnă, asemenea celor din clasa socială de care aparţinea. Ea nu şi-a uitat niciodată originea modestă, ca fiică a unui biet bijutier care locuia pe ţărmul Golfului Persic.

Nina Petre
15 aprilie 2013

COMENTARIUL ELENEI

„În ceea ce o priveşte pe Ulaher, se pare că a fost un om deosebit, frumos, calm, liniştit şi norocos. Văd că părinţii au avut o influenţă bună asupra ei, mai ales mama, care a învăţat-o să ţeasă covoare, lucru ce i-a dat o anumită valoare. Bine, acest lucru venea şi pe un fond bun, având îndemânarea şi imaginaţia necesare pentru a crea produse de calitate. Din punctul acesta de vedere sunt 0 barat. Nu am îndemânare, iar imaginaţie nici atât. Nu aş fi crezut sau nu m-aş fi gândit vreodată că vreo antecesoare de a mea ar fi ţesut covoare, carpete sau ar fi putut să facă pălării, genţi sau mai ştiu ce alte lucruri utile în casa omului, fiindcă pe mine mă lasă rece atât covoarele, cât şi pălăriile sau genţile. Dar acest lucru probabil că este pedeapsa mea, ca urmare a atâtor antecesori sinucigaşi şi a depresiei. De ce să mi se transmită lucrurile bune şi folositoare, care m-ar fi făcut să mă simt utilă? Nu, lasă să fiu o nenorocită, care nu ştie şi nu are vitalitatea necesară să facă nimic, dar care este obligată să existe, deşi nu mi-am dorit şi nici nu-mi doresc acest lucru! Cred că întotdeauna îmi va părea rău şi mă voi întreba de ce nu am murit de giardia când am avut 2 ani, ar fi fost scutit un suflet mic şi insignifiant ca al meu să mai existe.

Mă văd ca şi opusul lui Ulaher: ea era iubită şi apreciată de părinţi şi soţ - eu nu. Ea a învăţat să facă ceva util şi folositor atât pentru ea, cât şi pentru comunitate. Era o femeie bună şi calmă - eu nu sunt, chiar mă enervez destul de des şi apoi îmi pare rău şi mă pufneşte plânsul. Fata ei cea mare i-a fost sprijin şi i-a fost aproape, fiindcă o aprecia - fata mea cred că, după ce o să crească şi o să se pună pe picioarele ei, nu va şti cum să mă părăsească mai repede şi poate îmi va tot cere tot felul de lucruri să fac pentru ea, cu atât mai puţin să mă scape de poveri.

Văd că au fost nişte oameni buni, blânzi, respectuoşi şi plini de dragoste, atât Ulaher, cât şi soţul ei Marrud; nu au vrut să asuprească oamenii sau să se folosească de ei, neacceptând să folosească sclavi în gospodărie. Ce frumos! Nu prea am putut să înţeleg filmele americane în care ni se înfăţişau, înainte de războiul de secesiune, moşierii care se

foloseau de negri şi mai aveau şi tot felul de pretenţii absurde de la ei. M-a revoltat întotdeauna, rău de tot, prostia KuKluxKlan-ului şi am zis că nu poate fi adevărat. Am considerat întotdeauna că judecarea omului după culoarea pielii sau a felului cum arată (nu mai zic de nebunia lui Hitler cu crearea noului om cu piele albă, ochi albaştri, rasa ariană etc.) este o prostie crasă şi o dovadă de retard mental.

Mă bucur să văd că am avut o antecesoare spirituală care nu a fost ahtiată după bani şi nu şi-a vândut produsele cu preţuri mai mari decât era cazul. Bine, presupun că nici nu ducea lipsă de nimic şi nu avea de ce să vândă covoarele la suprapreţ, deşi ar fi putut să o facă dacă era mai lacomă. Nici eu nu prea cer. Dacă ar trebui să mă duc să-mi negociez o mărire de salariu, nu sunt în stare. Nu simt astfel. Sunt oameni care ştiu să se vândă, mie însă nu-mi stă în fire. Nu-mi place nici să cer cu împrumut şi o fac doar dacă nu am încotro, dar mă strădui să returnez datoria cât pot de repede. Mama ne-a ajutat financiar cum a putut, fiindcă a vrut ea, dar eu nu i-am cerut nimic. Bine, că după aceea are o atitudine de genul: „Ce am făcut eu pentru tine”, asta-i altceva. Măcar nu o ţine mult.

Din câte îmi spuneţi, soţul lui Ulaher era un fel de inspector în piaţă, destul de corect, care nu voia să înşele şi să mintă. Mă amuză şi modalitatea de comunicare cu porumbeii, pe care am văzut-o în multe filme şi tot foloseam expresia, mai ales cu colegii de servici, care mă rugau să-i anunţ de una, alta şi eu le tot spuneam: „Bine, o să-ţi trimit porumbelul călător”. Se pare că undeva în mine a rămas acest lucru şi, văzându-l în filme, s-a reactivat. Chiar începusem la un moment dat să mă gândesc cum s-or fi descurcat porumbeii să ajungă din punctul A în punctul B fără să se rătăcească. Incredibil!

Simt o frustrare în suflet că nu-mi amintesc nimic din viaţa nici unui antecesor, depresia aceasta mă trage în jos ceva de nedescris. Citeam în cartea trimisă de dvs. şi nu numai, de oameni care au imagini, văd situaţii din vieţile antecesorilor lor spirituali. Uneori, când mai stăteam la slujbe în biserică, la Sfânta Liturghie, şi eram foarte obosită, dar şi foarte relaxată, mi se derulau imagini prin faţa ochilor cu oameni pe care nu cred să-i ştiu din viaţa aceasta. În special, tot văd o doamnă blondă, cu părul lung, strâns în coadă, slabă, înaltă. Nu ştiu dacă am avut vreo antecesoare spirituală care arată aşa sau o fi vreo doamnă pe care am văzut-o când eram mică, mi-a plăcut şi mi-a rămas prin sertăraşele minţii, iar când sunt relaxată foarte tare o văd. La cum e îmbrăcată însă, este din vremuri moderne, nu are îmbrăcăminte de epocă.

Ulaher era mândră de soţul ei, eu ce să mai zic. Chiar de dimineaţă, în drumul spre servici mă gândeam că ce bine ar fi fost să am puţină normalitate în casă şi în jurul meu. Am un soţ labil psihic, care depinde de felul de a fi al celorlalţi; dacă sunt calmă, este şi el calm, dacă-s nervoasă, o ia şi el razna. În fine, nu ştiu de ce mă mai agit: eu sunt pedeapsa lui şi el este pedeapsa mea. Vreau normalitate: fără boală,

ţipete, minte înceţoşată, minciuni, nedreptăţi şi alte vorbe urâte, jignitoare şi nesimţite.

Am fost în Israel în pelerinaj cu părintele de la biserica din cartierul nostru şi a fost foarte frumos, ca într-un basm. Ne-am dus în locuri frumoase, pline de energie pozitivă. Bine, şi părintele era atât de calm, de bun şi de blând, ne îndemna să ne iubim, să iertăm şi să ne comportăm frumos cu aproapele, încât se instalase o atmosferă foarte plăcută şi solidară în grup. Cel mai mult, deşi erau multe grupuri, mi-a plăcut la Mormântul Mântuitorului, nu aş mai fi plecat de acolo. Încă nu mi-am revenit, deşi mi se întâmplă tot felul de lucruri care fac tot posibilul să mă aducă cu picioarele pe pământ, în această realitate atât de urâtă şi de 2 bani. În fine, asta este: „C'est la vie”, pentru persoane ca mine, o mare porcărie şi umilinţă.

Ulaher a fost o fericită, atât că şi ea a fost lovită de viaţă şi prin moartea frăţiorilor ei, cât şi a copilaşilor, dar probabil că se întâmpla destul de des acest lucru în acele vremuri şi poate că şocul nu era aşa de mare ca acum, dar durere sunt sigură că tot a fost.”

ELENA
24 aprilie 2013
Bucureşti

ELY

Prezentare

ELY este o doamnă superbă, care ascunde un creieraş nemaipomenit sub părul său bogat. Deşi are o meserie pretenţioasă, fiind nevoită să studieze toată viaţa, **ELY** îşi găseşte clipe de răgaz şi pentru evoluţia sa spirituală. Bravo, **ELY**, ţine-o tot aşa, că le faci mult bine celor din jurul tău!

Nina Petre
15 iunie 2012

MESAJ DE LA ELY

„Materialul prezentat poate să ajute la a iniţia şi pe alţii în ceea ce priveşte destinele, karmele şi, mai ales, în a-şi rezolva, vindeca stările psihice declanşate de stresul cotidian ori pentru a înţelege că nu este suficient să trăim numai o dată pentru a ne recunoaşte nouă înşine că avem nevoie de mult mai mult timp pentru a defini un spirit ori o karmă cât mai nobilă, umană, în care iubirea să fie izvorul principal."

ELY,
15 iunie 2012
Canada

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Genevieve Sardon (1883-1940)
- Jesabel Stimmer (1801-1874)
- Runt Lirssen (1713-1787)

EPISODUL 1 - GENEVIEVE

GENEVIEVE SARDON s-a născut în oraşul Bordeaux şi a trăit în perioada anilor 1883-1940. Părinţii ei, Pierre şi Marie, au avut 3 copii: Genevieve, Gerard şi Lyonel. Pierre lucra ca marinar pe un transatlantic ce transporta diverse mărfuri din porturile franceze spre cele din estul Statelor Unite. Marie, nevasta lui, muncea într-o farmacie, unde se ocupa de documente şi evidenţa contabilă. Uneori, când vânzătoarea Angelique nu putea veni la serviciu, Marie servea clienţii cu multă seriozitate. Pierre venea acasă doar de câteva ori pe an, aducându-le celor din familie bani şi numeroase cadouri. Cât timp Pierre a lucrat în navigaţie, până la 36 de ani, Marie s-a ocupat de copii cu ajutorul mamei sale, Victorine. Au fost

trimişi la şcoală, iar după terminarea liceului, fiecare a pornit pe drumul său. Gerard a urmat o şcoală militară, devenind ofiţer de artilerie. Fratele său mai mic, Lyonel, şi-a ales cariera de avocat.

Mezina familiei, GENEVIEVE, a urmat cursuri de farmacie, fiind profund ataşată de munca mamei sale în magazinul domnului Santon. Reîntorşi cu toţii în oraşul natal, au devenit persoane foarte cunoscute, prin specificul meseriei fiecăruia. Domnul Santon a angajat-o imediat pe fiica doamnei Marie ca farmacistă debutantă, spre bucuria lui Genevieve, care îşi dorise încă din copilărie să contribuie la vindecarea oamenilor bolnavi. Fata s-a căsătorit la 24 de ani cu medicul chirurg Antoine Laruli, care lucra in spitalul din oraş. Antoine avea deja 27 de ani şi trecuse printr-o mare suferinţă din dragoste, soţia lui murind în braţele sale, din cauza unei infecţii digestive. Plăcând-o pe Genevieve, Antoine a cerut-o în căsătorie, fiind acceptat ca viitor soţ. Stabilindu-şi domiciliul conjugal în casa părinţilor lui Antoine, cei doi tineri şi-au continuat activitatea profesională, pe care o considerau cea mai importantă preocupare a vieţii lor.

La 26 de ani, Genevieve l-a născut pe fiul lor Tiberius, care a devenit în curând unica raţiune de a trăi a părinţilor săi. Naşterea fiind grea, cu multe complicaţii ulterioare, medicii au sfătuit-o pe Genevieve să renunţe la dorinţa de a deveni din nou mamă, fiindcă şi-ar pune astfel viaţa în pericol. Micul Tiberius a crescut sub îndrumarea bunicii Marie, care l-a educat ca pe copiii ei, dorind să îl vadă om cu multă ştiinţă de carte. Băiatul a învăţat foarte bine, simţindu-se atras de cariera militară, la fel ca şi unchiul Gerard. A urmat şcoala militară la Paris, devenind ofiţer de infanterie, angajat ulterior la o unitate de luptă din afara oraşului. Tiberius s-a căsătorit la scurtă vreme după terminarea studiilor cu o pariziancă, fiica unei familii de profesori. Lucette devenise de puţină vreme licenţiată în biologie, fiind angajată la un liceu din Capitală. După căsătorie şi stabilirea domiciliului în Paris, Tiberius şi-a vizitat părinţii de multe ori pe an. Aceştia erau foarte îngrijoraţi în privinţa viitorului fiului lor, din cauza situaţiei politice tensionate dintre Franţa şi Germania nazistă. Genevieve se simţea din ce în ce mai slăbită pe măsură ce treceau anii. Inima ei dădea semne de oboseală, iar ficatul o durea adeseori.

Totuşi, ar fi trăit o viaţă lungă chiar şi aşa, cu sănătatea precară, dacă nu ar fi început cumplitul război. Acesta s-a declanşat în Franţa la mijlocul anului 1940, trupele germane invadând ţara şi ocupând Parisul. Tiberius a fost trimis pe front cu misiuni grele, care îi puneau viaţa în pericol. În ultima lună a anului 1940, ofiţerul Tiberius a căzut la datorie, fiind ucis într-un bombardament al aviaţiei germane. Vestea morţii fiului drag a sosit în casa părinţilor săi înainte de Crăciun, tocmai când sperau să îl poată avea alături măcar pentru câteva zile. Disperată, Genevieve a simţit că viaţa ei nu mai avea niciun sens. A decedat în urma unei comoţii cerebrale din care nu a mai putut fi salvată, la numai 57 de ani.

Nina Petre, 10 aprilie 2012

COMENTARIUL DOAMNEI ELY

„Vreau să ştii că, atunci când intru în meditaţie, mă regăsesc adesea într-un spaţiu foarte liniştit. Parcă mă aflu în farmacia Genevievei şi parcă o cunosc sau pot spune că o recunosc ca fiind a mea. Este plină de multe plante uscate, de seminţe şi, mai ales, ceaiuri din plante parfumate, ca sunătoarea, muşeţelul, coada şoricelului. Într-un colţ, într-un mare basket, văd şi acuma urzici verzi şi mari şi aud clienţii care intră în farmacie. Un clopoţel care stă la intrare îmi atrage atenţia asupra celor care deschid uşa şi, zâmbitori, doresc reţetele mele – adică ale Genevievei. Toţi clienţii pe care eu îi văd în imaginaţia mea sunt persoane respectabile, bărbaţi sau femei din familii nobile, care vin pentru ca eu să le pregătesc tot felul de licori, tincturi, leacuri de însănătoşire a celor bolnavi din familiile lor… Toţi mă iubesc şi mă respectă… Tot ceea ce îţi spun sunt poate coincidenţe la visele mele din timpul meditaţiei, dar acum ştiu cât de mult mi-ar fi plăcut să fiu farmacistă.

Îmi amintesc câte ceva chiar şi de Pierre, tatăl Genevievei. Ştiu că el îmi spunea, sau poate am citit multe alte cărţi, despre aventuri pe mare. Interesul meu cred că e legat de mare prin faptul că de mult, probabil, am auzit povestiri despre mare şi poate de aceea marea mă atrage. Îmi place să stau şi să meditez în faţa deschiderii infinite a oceanului. Albastrul mării îmi dă liniştea şi e o adevărată terapie pentru mine. Am în minte, când eram tânără îmi plăcea să pictez scene cu mari furtuni sau mări calde la asfinţit sau răsărit… Imagini care sunt bine întipărite în mintea mea, parcă le-am văzut undeva.

Spre deosebire de Genevieve, eu am avut 2 băieţi, dar, ca şi ea, am avut prima naştere foarte grea şi m-am temut cumplit de a mai avea încă un copil, dar totuşi ceva bun am făcut. Spre deosebire de ea, am lăsat să am încă un copil.

Am avut întotdeauna o reţinere în ce priveşte profesia de militar şi nu am dorit ca băieţii mei să ajungă nici măcar în armată. De aceea, când am plecat în Canada, m-am grăbit să nu îi las să efectueze serviciul militar, care era obligatoriu… Probabil că pierderea lui Tiberius de către Genevieve mi-a influenţat spiritul şi în această viaţă. Antecesoarea Genevieve mi-a transmis, poate, în suflet un fel de tristeţe şi aceeaşi durere de ficat, care începe în special când sufăr pentru copiii mei, aşa cum simţea ea pentru copilul ei pierdut în război. Pierdut şi fără să îl mai revadă vreodată!!! Dar sper să îmi pot controla simţămintele de acum înainte, pentru a nu mă îmbolnăvi. Mă tem acuma că povestea ei s-ar putea repeta dacă ar începe un război, mai ales că fiul meu cel mare spune că el va merge în război dacă trebuie să apere România.

Genevieve mi-a transmis, recunosc, o karmă pozitivă. Şi eu am fost extrem de pozitivă. Dacă nu s-ar fi oprit de a mai avea încă un copil, probabil că viaţa ei s-ar fi schimbat şi pierderea unicului fiu nu ar fi fost atât de dureroasă.”

ELY, 30 mai 2012, Canada

EPISODUL 2 - JESABEL

JESABEL STIMMER s-a născut în oraşul Birmingham şi a trăit în perioada anilor 1801-1874. Părinţii ei, Richard şi Lassila, au avut 5 copii: Jesabel, Anne, Rudolf, Raust, Karel. Richard provenea din părinţi evrei polonezi, stabiliţi în Anglia când el avea doar câţiva anişori. Lassila era fiica unor emigranţi spanioli, veniţi la muncă în Anglia înainte de a avea copii. Richard muncea într-o fabrică din oraş, unde monta piesele componente ale unor dispozitive militare. Lassila, care primise o foarte bună educaţie de la părinţi, lucra ca educatoare într-o familie de oameni bogaţi, ocupându-se de cei 6 copii ai lor. Jesabel era cel de-al patrulea copil născut de mama sa, după ea urmând mezina familiei, delicata Anne. Părinţii Lassilei, Pedro şi Jenuja, s-au ocupat mult de nepoţii lor, astfel încât Lassila şi-a putut continua munca până când copiii ei au ajuns să îşi câştige singuri banii necesari existenţei. Cei trei băieţi au învăţat meserii aducătoare de venituri sigure şi rapide. Rudolf a devenit asistent veterinar, Raust a plecat la muncă pe o navă de război britanică, iar Karel, foarte ataşat sufleteşte de părinţi şi bunici, şi-a deschis un magazin de haine, devenind un om de afaceri prosper. Anne şi-a terminat studiile într-un colegiu de fete, după care a fost angajată ca secretară la un negustor de medicamente, măritându-se cu fiul acestuia.

Eroina noastră, JESABEL, absolvind cursurile aceluiaşi colegiu, şi-a găsit un post de educatoare la o grădiniţă particulară în care veneau copiii micilor burghezi din oraş. Fata s-a căsătorit la 24 de ani, după ce şi-a revenit din durerea despărţirii de logodnicul ei, Charles, ofiţer de marină decedat într-o luptă navală. Logodiţi în urmă cu 5 ani, urmau să facă nunta peste două luni, la revenirea lui Charles dintr-o misiune periculoasă. Nunta nu a mai avut loc, iar vestea dispariţiei logodnicului i-a zdruncinat nervii lui JESABEL. Puternic susţinută de mama şi bunica ei, fata a supravieţuit unei tentative de sinucidere, când a încercat să îşi taie venele de la mâna stângă. A fost găsită la timp de Lassila, iar după câteva zile a reuşit să se prezinte din nou la locul de muncă. JESABEL iubea foarte mult copiii, activitatea zilnică la grădiniţă oferindu-i câteva ore de liniştire a sufletului. Tot la grădiniţă l-a cunoscut pe viitorul soţ, profesorul de limba spaniolă şi engleză Randolf Stirke. Acesta provenea din tată german şi mamă engleză. Rămăsese văduv în urmă cu câteva luni, înainte de angajarea lui JESABEL ca educatoare la grădiniţa unde el îşi ducea băieţelul în vârstă de 5 ani. Soţia lui Randolf murise din cauza unei boli genitale, provocată de naşterea dificilă a băiatului. Bărbatul a observat în scurtă vreme că o plăcea mult pe tânăra educatoare, aceasta semănând puţin la chip cu regretata lui soţie. La scurtă vreme după cunoaşterea lor, cei doi s-au căsătorit, făcând o nuntă sobră şi modestă, pe măsura tristeţii din sufletele lor. JESABEL şi-a continuat munca de educatoare până la vârsta de 52 de ani, când starea sănătăţii nu i-a mai permis să meargă la lucru. Femeia suferea cu inima şi ficatul de mai

mulţi ani. Copiii ei, Rassunta şi Eduard, au implorat-o să renunţe la serviciu. Randolf şi-a păstrat postul în liceul la care lucra din tinereţe, până la vârsta de 60 de ani. JESABEL, cu toată sănătatea ei şubredă, a trăit 73 de ani, reuşind să îşi vadă şi nepoţii mari. Rassunta, fiica ei, lucra ca medic pediatru având un cabinet privat, iar Eduard ajunsese comandant de navă militară. Mândră de copiii ei, care o ascultaseră întotdeauna şi au fost mereu demni de încrederea părinţilor, JESABEL a închis ochii pentru totdeauna, mulţumită de ceea ce realizase în viaţă. După un an de la moartea ei, Randolf a urmat-o în mormânt, neputând suporta despărţirea de femeia care fusese pentru el o fiinţă deosebită, un înger coborât pe Pământ, capabil să îl facă fericit.

Nina Petre
8 mai 2012

COMENTARIUL LUI ELY

„Englezoaica Jesabel Stimmer pot spune că mi-a influenţat destinul, pentru că în copilăria mea am fost mult timp marcată de dorinţa de a educa pe ceilalţi copii, şi nu numai, mă ocupam intens de meditaţii la geografie, matematică, română, biologie, anatomie şi cred că am ajutat mai mult de 50 de copii de vârsta mea, toţi locuind în bloc cu mine sau în blocuri vecine şi fiind colegi de şcoală cu mine până în clasa a 8-a. Îmi plăcea să fac lectură, să citesc, la mine dicţia era ceva firesc, native, la fel şi technica de a explica şi a mă face înţeleasă, şi nu aveam mai mult de 10-13 ani când adunam grup de copii pentru a le citi povestiri sau poveşti, sau a face puţină geografie în faţa hărţii... Îi puneam să citească din lecţiile cerute atunci, din manualele de şcoală şi îi conduceam şi le explicam cu o putere care îi uimea pe toţi vecinii din bloc, mă refer la părinţii acestor copii. De multe ori sunau la uşa mea părinţii să mă cheme să îi ajut la lecţii pe copiii lor sau să am grijă de câte un copil mai mic când ei plecau de acasă. Inspiram încredere, dăruire de sine şi putere de înţelegere în a-i face pe aceşti copii să treacă cu uşurinţă prin materie la română, matematică, gramatică şi să obţină îndreptare la învăţătură şi în clasă. Interesant! Eram deja o mică învăţătoare, educatoare... pricepere care eu cred că o aveam transmisă încă de la spiritul englezoaicei Jesabel. Eram solicitată de profesori să rămân peste ore să pregătesc elevii slabi sau să îi ajut la desen, operele mele fiind în expoziţia şcolii, şi chiar să scriu cataloagele în cancelarie la deschiderea anului şcolar, folosind pe atunci tuş şi peniţă de caligrafie. Apoi eram cea care la sărbătorile „patriotice” recitam la staţia de radio a şcolii poeziile patriotice impuse de directorul şcolii... Iată câte aveam de făcut şi cum îmi amintesc acuma acel timp, mă simţeam de parcă eram obişnuită să educ... era ceva parcă înnăscut! Toţi credeau că o să mă fac educator, învăţător, profesor şi eu eram total convinsă că asta voi fi. Intrarea la

liceu mi-a schimbat dorinţele şi tata m-a influenţat, şi din dragoste pentru el şi prietena mea, am mers la medicină. În mine sunt însă calităţi şi talente clare de educatoare. Acum resimt nevoia să-mi educ nepoata, dar sunt în altă ţară, alte timpuri şi noi suntem depăşiţi de noul ce vine rapid din spate şi ne surprinde, iar copiii sunt extraordinar de spontani, ei depăşesc vârsta lor naturală dpdv al maturităţii şi cunoaşterii. Întrebările pe care mi le pune nepoata mea la 3 ani şi jumătate mă surprind şi răspunsurile trebuiesc să fie pe măsură.

Observ că şi englezoaica Jesabel suferea cu inima şi ficatul... oare asta s-ar putea să devină şi suferinţa mea, aici am să reflectez, pentru că e domeniul meu sensibil, având în vedere că un an în urmă am avut o operaţie de vezică biliară, care vezică avea un rol definit alături de ficat şi pe care acum nu o mai am, fiind extrasă. Din păcate, eu nu am reuşit să le impun copiilor mei profesia medicală a mea, oricât de tare am dorit, dar văd că Rassunta, fiica Jesabelei, era medic. Aşa ceva aş fi dorit şi eu să se întâmple cu copiii mei. Interesant este că fiul ei era comandant de navă militară. Eu am avut întotdeauna o admiraţie deosebită pentru cei care lucrează pe mare şi probabil că viaţa antecesorilor mei m-a influenţat un pic, pentru că fratele meu, la iniţiativa mea, a terminat marina militară şi a ajuns ofiţer şi comandant de navă.

Dacă Jesabel a închis ochii pentru totdeauna mulţumită de ceea ce realizase în viaţă, eu nu pot să mă laud cu acelaşi lucru, pentru că eu până închid ochii mai am de luptat cu ce am dorit să se împlinească şi mă tem că asta nu îmi va aduce liniştea, şi probabil că la o altă reîncarnare am să realizez ce am greşit acuma de nu am împlinirea pe care aş fi dorit-o la fel ca antecesoarea mea Jesabel. Moştenesc probabil de la Jesabel atitudinea mea de soţie serioasă şi în acelaşi timp de mamă devotată, şi recunosc că resimt asta...

Ca şi lui Jesabel, îmi plăcea să citesc foarte multe cărţi, de psychologies, filozofie, istorie, romane, pe care le aveam adesea de la pacienţii mei.

Cele două femei, atât franţuzoaica Genevieve, cât şi englezoaica Jesabel, au demonstrat echilibru, loialitate în familie, dragoste pentru copii, devotament professional şi nu numai, nu au avut gândul sinuciderii ca mine, lăsându-mă să înţeleg că eu trebuie să adopt o strategie care să mă îndepărteze de acest gând şi să mă aplec asupra părţilor mele negative, să le anihilez cât mai mult posibil.”

ELY,
30 mai 2012,
Canada

EPISODUL 3 - RUNT

RUNT LIRSSEN s-a născut în oraşul Raisio, situat în zona de sud-vest a Finlandei şi a trăit între anii 1713-1787. Părinţii lui, Liriss (tatăl) şi Runke (mama), au avut şapte copii: trei băieţi (Runt, Larkun, Honster) şi patru fete (Indan, Lorre, Mirro, Mosdra). Liriss se ocupa cu negustoria, cumpărând mirodenii de la marinari, pe care le vindea în curtea casei, cu ajutorul lui Runke. Fiind mereu plecat pentru achiziţionarea preţioasei mărfi, întreaga răspundere a creşterii numeroşilor copii îi revenea soţiei. Runke, ajutată de mama ei, Vidanka, îşi îngrijea familia şi, în plus, vindea mirodeniile aduse de Liriss. Cele patru fete au fost educate în aşa fel încât să devină atractive pentru amatorii de însurătoare. Bune gospodine şi destul de îngrijite la îmbrăcăminte, ele şi-au atins principalul scop al vieţii: căsătoria. Fraţii lor, foarte diferiţi între ei la fizic şi comportament, şi-au ales drumuri separate, viaţa despărţindu-i pentru totdeauna. RUNT, băiatul cel mare, şi-a petrecut primii 8 ani din viaţă în perioada numită Isoviha („marea furie"), când Finlanda era devastată şi prădată de trupele ruseşti, în intenţia lor de a cuceri zonele din estul şi sudul ţării. La mici distanţe de timp după el au venit pe lume fraţii mai mici. Cele patru fete erau mai în vârstă decât ei. Perioada celui de-al doilea război nordic a marcat puternic adolescenţa şi tinereţea acestor băieţi. Dornici să îşi apere ţara de trupele ruseşti, Larkun şi Honster au intrat în armată, fiind ucişi înainte de a împlini 25 de ani.

Fratele cel mare, RUNT, a scăpat cu viaţă datorită pasiunii sale pentru consumul de mirodenii, pe care Liriss le aducea acasă în fiecare săptămână. Pe RUNT îl atrăgeau ţinuturile Orientului Îndepărtat, impresionat fiind de povestirile uimitoare ale tatălui său, auzite de la marinarii întorşi din călătoriile lor. La 19 ani, RUNT şi-a luat rămas bun de la familie, rude şi prieteni, îmbarcându-se în portul Naantali pe o corabie ce urma să se îndrepte spre Indiile Orientale. După luni de chinuri şi boli grave, a ajuns în sudul Indiei, la Quilon. Fascinat de exotismul oraşului şi al locuitorilor, tânărul a pornit-o pe străzi, dorind să vadă cât mai mult din ceea ce i se oferea privirilor. Timp de o lună, el şi colegii săi au încărcat zeci de baloturi cu mirodenii deosebit de parfumate, primind şi ei câte un săculeţ din fiecare fel. În RUNT s-a trezit vechea dorinţă de a trăi tot restul vieţii într-o ţară ca de poveste, aşa cum se arăta cea în care tocmai sosise. L-a uimit frumuseţea bizară a fetelor şi femeilor, al căror aspect era foarte diferit de ceea ce se putea găsi în ţara lui. Pierzându-şi minţile după fata unui negustor de ceaiuri, tânărul finlandez a refuzat să se îmbarce în vederea plecării spre ţara natală. Părăsit de colegii marinari, a urmărit cu o privire melancolică îndepărtarea vasului de ţărm şi dispariţia lui în zare. Abia împlinise 20 de ani, iar viaţa sa urma să o pornească pe un alt drum, aşa cum îşi dorise încă din copilărie.

Neavând locuinţă şi nici bani pentru supravieţuire, a fost ajutat de noua lui prietenă, Handji, care i-a devenit soţie în scurtă vreme. Părinţii ei erau destul de înstăriţi, reuşind să îi asigure fetei bani suficienţi pentru o lungă perioadă de timp şi o locuinţă în vecinătatea casei lor. În afară de Handji, Rajid şi Kirmi o mai aveau pe fata cea mică, Ridhu. Profund impresionat de grija dovedită de rudele soţiei, RUNT s-a străduit în anii următori să nu le înşele încrederea nicio clipă. Firea lui sobră, specifică nordicilor, şi caracterul ferm moştenit de la părinţi l-au ajutat să se descurce onorabil în condiţiile societăţii indiene, total diferită de cea din ţara lui, în care nu s-a mai întors niciodată. Viaţa de marinar nu i-a plăcut, din cauza bolilor inerente şi condiţiilor de viaţă extrem de dificile. Înţelegându-se bine cu Rajid, s-a integrat în comerţul cu ceaiuri, adăugând şi mult îndrăgitele mirodenii. Mâncarea preparată de Handji i se părea adusă din Rai, atât era de gustoasă şi de aromată!

Potrivit unui obicei străvechi, Handji a născut mulţi copii, opt la număr. Cu toţii au supravieţuit bolilor copilăriei, datorită leacurilor tradiţionale cunoscute de Kirmi, mama ei. Ajuns cu bine la venerabila vârstă de 74 de ani, RUNT era ferm convins că numai decizia de a-şi părăsi ţara natală i-a putut aduce atâta noroc. Negustor prosper, cu o nevastă încă frumoasă şi energică, era foarte mândru de familia lui. Cele trei fete şi cei cinci băieţi îi dăruiseră mulţi nepoţi, care îl umpleau de fericire când i se aflau prin preajmă. Poate că RUNT ar fi trăit şi 100 de ani dacă nu ar fi ameţit într-o zi caniculară, prăbuşindu-se pe treptele casei. Voinic şi gras, bărbatul s-a lovit puternic la cap şi la coloana vertebrală. Moartea a survenit după câteva ore, sufletul său plecând pe lumea cealaltă. Sfârşitul neaşteptat al lui RUNT a însemnat decapitarea clanului de negustori pe care îl formase împreună cu fiii, ginerii şi nepoţii lui. Rajid murise cu ani în urmă, iar el rămăsese conducătorul absolut al afacerii cu ceaiuri şi mirodenii, deţinând monopolul vânzării lor în oraş. După dispariţia sa dintre cei vii, membrii clanului s-au certat la împărţirea averii defunctului, despărţindu-se plini de ură.

Nina Petre
22 august 2012

COMENTARIUL LUI ELY

„E foarte adevărat că **Finlandezul Runt** părăsind locurile natale şi ale copilăriei, mergând departe în Indiile orientale, unde a şi rămas, are sigur o perfectă asemănare cu destinul meu şi anume de a pleca din ţara mea, numai că eu am făcut asta părăsind ţara şi locurile natale la o altă vârstă, adică la vârsta maturităţii. Deja copiii mei erau de vârsta lui Runt şi sigur destinul mi-a dat şansa ca eu, spre deosebire de Runt, să mă pot reîntoarce şi să îmi revăd părinţii, rudele şi prietenii. Runt pleacă în India la vârsta fragedă de 19 ani şi vedem că, deşi el este destul de longeviv,

totuşi nu mai reuşeşte a se întoarce în Finlanda, spre a se reîntâlni cu rude sau prieteni.

Parfumul plantelor şi mirodeniilor, în special celor orientale, sincer întotdeauna m-au atras şi poate aici ceva vine de la Runt. În Canada locuiesc aproape toate naţiile lumii, mă refer la Indieni, Chinezi, Japonezi, Filipinezi, Tibetani, Coreeni, Ruşi, Polonezi, Cehi, Finlandezi, Olandezi, Somalezi etc. şi fiecare grup etnic are dreptul de a-şi forma diaspora lui, cu tot ceea ce au nevoie, adică restaurant, şcoli, centre culturale, magazine, grădiniţe etc. şi de a vorbi limba lor maternă în cadrul propriei lor categorii sociale sau etnice. Limba oficială în Canada este engleza sau franceza, sau ambele, aşa încât toţi cei veniţi aici – ca la un Babilon al binelui - pot să îşi păstreze limba maternă. Copiii lor, de asemenea, vorbesc limba părinţilor, bunicilor, la care se adaugă şi limba engleză şi franceză obligatoriu, după caz. Toţi aceşti oameni veniţi din diferite colţuri ale lumii, cu tradiţii, obiceiuri cu tot, fac schimb şi împreună ne împărtăşim unii altora din culturile noastre, schimbăm impresii în legătură cu îmbrăcămintea, mâncarea şi tradiţiile bucătăriilor şi cu alte frumuseţi ale tradiţiilor păstrate. Seminţele de plante medicinale şi mirodenii se găsesc în magazinele de seminţe. Dintre mirodeniile care pot atrage pe oricine şi pe care le găsesc aici în magazinele cu specific sunt: pudra de mango, apa de trandafir, chimen mărunt, coriandru, boia de ardei, şofran, scorţişoară, fennel, seminţe de muştar, tot feluri de uleiuri, plante medicinale şi câte altele. Aici cei care practică therapiile naturiste se înfruptă din aceste magazine şi pregătesc tot felul de „poţiuni" care ajută la vindecarea maladiilor incurabile. Se spune că ingredientele de origine indiană au puteri miraculoase de vindecare şi de modificare a stării de spirit. Frunzele de dafin, piperul sau chilli, folosite şi în bucătăria noastră, sunt adeseori adăugate în mâncărurile indiene, pentru un gust aparte. Carnea de pui este folosită adesea în pregătirea meselor în familiile indiene sau în restaurante. Puiul Tandoori are la bază un amestec de condimente (masala) care conţine printre altele coriandru, ghimbir, scorţişoară şi usturoi, în timp ce puiul Tikka Masala se bazează pe bucăţi de pui marinate şi apoi puse pe grătar, servite cu un sos de mirodenii. Toate acestea se servesc aici în bucătăriile indiene de tip oriental. O specialitate indiană este şi pâinea făcută în diferite modalităţi, în funcţie de regiune, sub formă de blat, lipie sau chifle Naan. Arată mai degrabă ca un blat de pizza, în timp ce Roti este o lipie cu aspect de clătite. Toate sunt preparate din făină şi apă, în unele cazuri adăugându-se şi sare sau ulei, iar de obicei nu lipsesc de pe masă, întrucât scopul lor este de a însoţi sosul de mirodenii. Recunosc că am ceva abilităţi în a folosi şi recunoaşte ceaiurile, plantele medicinale, cât şi parfumul vindecător al mirodeniilor orientale. Toate acestea cred că mă apropie mult de destinul **Finlandezului Runt Lirssen**, comerciantul de mirodenii şi ceaiuri şi cred totodată că am păstrat, ca şi **Franţuzoaica Genevieve**, reîntorcându-mă la ultima mea reîncarnare, farmacista care a pus pasiune pentru **arta de a vindeca** şi care mi-a

transmis-o, plăcerea de a savura şi aprecia mirodeniile orientale, plantele cât şi pietrele sau cristalele vindecătoare.

Dacă Runt a fost ferm convins că numai decizia de a-şi părăsi ţara natală i-a putut aduce atâta noroc, eu pot spune că numai un system opresant şi dictatorial m-a făcut să aleg un alt drum spre libertatea de a decide, dar nu nutresc aceeaşi fericire, pentru că, din păcate, am descoperit că nici un system nu e bun şi că numai **nivelul de trai** şi o anumită educaţie şi experienţă în ce priveşte **modul de viaţă** din aceste **ţări** ne mai poate diferenţia şi ne face să credem că aici este mai bine. România însă rămâne aşa cum spune şi Victor Ciutacu – Eşecul unei naţiuni care tace şi înghite.

Runt a murit într-o zi călduroasă. Voi avea în vedere că mie nu îmi este bine la căldură... şi spun asta pentru că am fost în câteva ţări unde este destul de cald ca: Mexico, Cuba, Dominican Republic şi am avut experienţa că nu puteam respira dacă nu aveam aer condiţionat. Adevărat, aşa cum tu ai observat, o întoarcere karmică la mine, adică: Runt şi-a găsit fericirea în „Indiile Orientale" (adică în India), iar eu am ajuns în „Indiile Vestice", adică pe continentul nord-american."

ELY
3 februarie 2013
Canada

ERIKA

Prezentare

Plecată din România în urmă cu 6 ani, Erika şi-a căutat norocul în Italia. Acolo a muncit din greu, ca îngrijitoare la o bătrână, muncitoare într-o fabrică, barman, manichiuristă, secretară, vânzătoare într-un magazin. S-a căsătorit cu un cetăţean italian. Magazinul pe care îl gestionau împreună a ajuns în prag de faliment. Cei doi soţi au emigrat în Australia, unde au început o viaţă nouă. Având studii de inginer, Erika şi-a descoperit recent adevărata vocaţie: stomatologia, aceasta fiind calea destinului său profesional.

Nina Petre
3 decembrie 2013

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Jira Mires (1893-1944)
- Adwi Zakiri (1802-1869)
- Tancredo Lavi (1723-1784)
- Tinek Lemre (1629-1681)

EPISODUL 1 - JIRA

Eroina episodului spiritual nr.1 este portugheza JIRA MIRES. Ea s-a născut în oraşul Porto şi a trăit între anii 1893-1944. Părinţii ei, Maneo şi Lucila, au avut doi copii: fata, JIRA, şi băiatul, Todeo, cu 4 ani mai mic. Întreaga familie trăia din negustorie, Maneo fiind comerciant de vinuri. Părinţii lui, Oristo şi Timeda, aveau o fermă la ţară, într-o regiune viticolă. Din via lor, întinsă pe câteva hectare, obţineau recolte bune de struguri, din care făceau preţiosul vin, foarte mult cerut la export. Fiul lor, Maneo, vindea butoaiele cu vin unor marinari care îl duceau direct în Anglia.

Din cauza legăturilor strânse cu Anglia, militare şi comerciale, Portugalia renunţase în secolul 17 la vocaţia ei maritimă, care o situase în fruntea acţiunilor europene de explorare şi cucerire a Lumii Noi şi a Orientului.

Maneo şi părinţii lui erau foarte mulţumiţi de preferinţele englezilor pentru vinurile lor. În perioadele de recoltare a strugurilor şi de

preparare a vinului, Maneo şi Lucila stăteau la ţară, ajutând şi supraveghind muncitorii. Cât timp copiii lor erau prea mici ca să stea la vie, rămâneau în Porto la bunicii Astrida şi Marcelo, care se ocupau mult de ei.

Împlinind 10 ani şi fiind voinic şi descurcăreţ, Todeo a fost primit la munca de la ţară, băiatul dovedindu-se un muncitor harnic, dar şi un talentat degustător de vinuri. Ajungând la vârsta adolescenţei, băiatul era deja renumit ca un foarte bun expert în aprecierea calităţii vinurilor, fiind chemat şi la alte ferme care preparau vinuri pentru export. Treptat, Todeo a devenit fabricant şi negustor de vinuri, ocupaţie din care a trăit bine toată viaţa.

Sora lui, JIRA, avea alte înclinaţii şi preferinţe. Neplăcându-i alcoolul, prefera sucurile din fructe proaspete, pe care le consuma zilnic. Bunicii Astrida şi Marcelo erau şi ei negustori, comercializând fructe autohtone. Astrida prepara dulceţuri delicioase, pe care le vindea în curtea casei, încasând bani frumoşi pe ele. JIRA, trecând de vârsta copilăriei, s-a angrenat cu multă pasiune în activitatea bunicilor. În şopronul din curtea lor, unde Astrida îşi vindea oalele cu dulceaţă, fata şi-a amenajat un loc de muncă, pregătind sucuri proaspete din citrice. Treptat, toată populaţia orăşelului Porto ajunsese să circule prin curtea lor, fiecare cetăţean cumpărând câte ceva.

La 18 ani, JIRA era o domnişoară frumoasă, zveltă, bine educată şi foarte harnică. Anii de învăţământ general, urmaţi la şcoala de fete, i-au fost de mare ajutor în formarea ei ca persoană cultă şi distinsă. JIRA citea enorm de când intrase la şcoală, pasiunea ei pentru lectură fiind egalată doar de cea pentru comerţ. Fata citise toate cărţile din mica bibliotecă a şcolii şi pe cele oferite de soţia preotului, care cumpăra cu plăcere dulceţurile Astridei.

Printre clienţii bunicii se aflau soţii Augusto şi Sevida Vades, părinţii medicului Jinelo Vades, care îşi urmase studiile universitare la Londra. În anul 1911, Jinelo a luat-o de soţie, ducând-o să locuiască împreună cu el în casa cumpărată de părinţii lui, drept recompensă pentru că reuşise să îşi termine facultatea. Tânărul medic se întorsese în urmă cu 2 ani din Anglia şi reuşise să îşi deschidă un cabinet privat, care era plin cu pacienţi în fiecare zi. La 27 de ani, Jinelo devenise soţul unei fete de 18 ani, fiind foarte mulţumit că JIRA era harnică, frumoasă şi o pricepută comerciantă în devenire.

Foarte curând după căsătorie, imaginaţia JIREI a dat bune rezultate, ea înţelegând că Jinelo avea nevoie de o farmacie lângă cabinet. Neavând studii de farmacistă, i-a propus soţului ei să vândă plante pentru diverse boli, ce puteau fi achiziţionate din zonele de deal şi pădure, dar şi de la marinarii ce soseau din Caraibe şi America de Sud. Legăturile comerciale cu fosta colonie portugheză Brazilia încă mai erau înfloritoare, cu toate că imensa ţară îşi proclamase independenţa faţă de Portugalia în anul 1822.

Cu un an înaintea căsătoriei eroinei noastre, în 1910, avusese loc o răscoală armată a republicanilor împotriva regelui Manuel II. Acesta a

marcat începutul revoluţiei burgheze din Portugalia, rezultatul fiind proclamarea Republicii. Instabilitatea politică din ţară s-a accentuat an de an, în 1912 începând lungul şir de greve ale muncitorilor nemulţumiţi de viaţa grea pe care o duceau. Acestea au continuat şi după finalul Primului Război Mondial, care avusese loc între anii 1914-1918, când Portugalia a participat cu militari alături de ţările Antantei.

Primii doi copii ai soţilor Vades au sosit pe vreme de război, când tatăl lor abia mai reuşea să trateze numeroşii răniţi care erau aduşi pe apă şi pe uscat. Cea mai grăbită a fost Lucida, sosind pe lume în anul 1914. După 2 ani, a apărut frăţiorul ei, Lorencio. La un an după finalul războiului, micuţa Xana le-a încununat fericirea tuturor celor din familie. Bunica Lucila, renunţând la negustoria cu vinuri, s-a ocupat zilnic de nepoţii ei, pe care îi considera adevărate comori venite pe lume pentru a-şi face părinţii şi bunicii fericiţi. Datorită ajutorului imens oferit de mama ei în creşterea copiilor, JIRA şi-a putut continua preţioasa ocupaţie, cea de farmacistă a soţului său.

Cu toţii au stat departe de luptele politice şi de dictatura fascistă instaurată în ţară de generalii Gomes da Costa şi Antonio Oscar de Fragoso Carmona. Soţii Vades s-au străduit să evite provocările membrilor partidului fascist, Uniunea Naţională, condus de şeful guvernului, Antonio de Oliveira Salazar. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Portugalia, deşi se declarase neutră, a cedat câteva baze militare din insulele Azore spre folosinţa forţelor aliate. În anul 1944, în plin război, vapoarele au început să aducă militari bolnavi de tifos. O parte din populaţia oraşului s-a îmbolnăvit, una dintre victime fiind JIRA. Organismul său nu a rezistat bolii, din cauza surmenajului fizic provocat de munca intensă din farmacie. La doar 51 de ani, ea a închis ochii pentru totdeauna, plecând la binemeritata odihnă veşnică.

Nina Petre
13 august 2013

COMENTARIUL ERIKĂI

„Nu m-am dat niciodată înapoi de la muncă; în Italia, având magazinul în centrul comercial, lucram toate zilele, de dimineaţa până seara. Îmi place să mă simt activă. Partea proastă a fost când magazinul a început să nu mai meargă aşa de bine şi a intervenit stresul, de unde şi decizia de a pleca în altă ţară, neavând cine ştie ce bani. Ajungând aici, stresul a continuat pentru un alt an cu vizele. Acum am luat-o de la capăt. Lucrez de dimineaţa până seara, 7 zile din 7.

Îmi place să citesc. Am avut o perioadă când nu am lucrat şi am utilizat-o în a citi cărţi interesante. Şi să vă spun sincer, mi-a dat forţă. Eram cam istovită (mă enervam cam des, devenisem foarte sensibilă, începusem să gândesc negativ, iar faptul că nu înţelegeam ce meserie era

pentru mine m-a stresat foarte mult). Citind cărţi ca „Autobiografia unui Yoghin”, „Conversaţii cu Dumnezeu”... mi-am pus ordine din nou în mintea mea.

Îmi place să-i ajut pe cei din jurul meu.

Nu mi-ar plăcea să muncesc de dimineaţa până seara toată viaţa, ci doar pentru o perioadă, cât să ne aranjăm un pic. Îmi doresc să vizitez cât mai multe ţări şi să cunosc obiceiurile şi cultura lor.”

Erika
15 august 2013
Australia

EPISODUL 2 - ADWI

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe ADWI ZAKIRI, femeie originară din Persia. Ea s-a născut în localitatea Sirik, port la Golful Oman, situată în sudul Persiei, şi a trăit între anii 1802-1869. Părinţii ei, Zohral (tatăl) şi Lusde (mama), au avut cinci copii: cele trei fete se numeau Adwi, Kirde şi Lanko, iar fraţii lor, Arkal şi Zonkadin. ADWI era cel de-al doilea copil născut de Lusde, fiind cu 2 ani mai mică decât sora ei Kirde. Familia lui Zohral era prosperă, ambii soţi ocupându-se cu comerţul.

În perioada vieţii lui ADWI, Persia a fost condusă de dinastia Kajarilor. Aceasta fusese întemeiată în anul 1794 de către şahul Agha Mohammad. În anul naşterii eroinei noastre, 1802, în Persia domnea şahul Fath Ali. Din 1834, a urmat şahul Mohammad. În 1848 i-a venit rândul la domnie şahului Nasir ad-Din, care a condus ţara până în anul 1896, când ADWI nu mai era de mult printre cei vii. Persia, regiune istorică din Orientul Mijlociu, corespunde actualei republici a Iranului. Numele oficial de Iran a fost dat Persiei în anul 1935.

În anul 650, Persia a fost cucerită aproape în întregime de arabi, care i-au schimbat în totalitate sistemul social şi spiritual. În două secole, ţara a fost islamizată, dar în califatul abbasid al Bagdadului influenţele persane au fost suficient de puternice pentru a rezista un timp mai îndelungat. Nici măcar dominaţia ulterioară a turcilor selgiucizi şi a mongolilor nu a reuşit să şteargă amprenta originalităţii persane, legată strâns de islamismul şiit, care a reapărut cu putere şi în epoca modernă. De la prăbuşirea Imperiului Sasanid (în anul 651) şi până la constituirea dinastiei persane a Safavizilor (în 1502), Persia a fost condusă de familii domnitoare nepersane. În secolele 9-10, ţara s-a desprins treptat din Califatul Arab. În secolele 13 şi 14 a fost devastată de două invazii mongole pustiitoare. În secolul 15 a fost stăpânită de turcii oguzi. Ismail I (1502-1524), întemeietorul dinastiei Safavizilor, a pus bazele unui nou stat persan centralizat, care a cunoscut o remarcabilă strălucire în vremea lui Abbas I cel Mare (1588-1629). Curentul religios şiit a fost impus ca religie de stat. În timpul dinastiei Kajarilor (1779-1925), Persia

a cunoscut o perioadă de declin. În războaiele purtate împotriva Rusiei (1804-1813 şi 1826-1828) a pierdut importante teritorii de la graniţă: Gruzia, Daghestanul, Azerbaidjanul, Armenia.

Copilăria lui ADWI a fost liniştită şi îmbelşugată. Ea şi sora mai mare, Kirde, i-au ţinut locul mamei, supraveghind servitorii şi jucându-se cu fraţii mai mici, Lusde fiind ocupată să îşi ajute bărbatul în munca lui de negustor. Amândoi aveau un depozit mare în apropierea portului, unde primeau şi trimiteau mai departe spre vânzare mărfuri importante aduse din nord, pe uscat şi de pe apă, dinspre Marea Arabiei. Persia a reprezentat dintotdeauna un teritoriu de tranzit în cadrul comerţului la mare distanţă. Fiecare dintre variantele importante ale rutei terestre (în nord) şi ale celei maritime (în sud) şi-au dat întâlnire pe insula şi în strâmtoarea Ormuz. Oraşul Sirik era despărţit de Peninsula Arabiei prin strâmtoarea Ormuz. Depozitul soţilor Zakiri era mereu plin cu cereale, bumbac, ulei de in şi de susan, stofe colorate, curmale, stafide, vin, unelte din metale preţioase. Din omenie şi bun simţ, părinţii lui Adwi nu au participat niciodată la comerţul cu sclavi aduşi din Africa sau din alte părţi.

Fata, având deja 16 ani, îşi ajuta părinţii la depozit când a fost remarcată de militarul Hadwar Ishleki. Ajuns la 29 de ani, după 14 ani de viaţa militară severă, Hadwar era dornic să aibă o nevastă şi copii, gândindu-se că averea importantă, strânsă prin jafuri şi recompense, trebuia lăsată unor moştenitori după moartea lui. Îşi începuse cariera militară la doar 15 ani, luptând în războiul ruso-persan, care a durat până în 1813. Cinci ani mai târziu, în 1818, a făcut nunta cu aleasa inimii, frumoasa ADWI, care la 16 ani era încă o copilă. Negocierea căsătoriei se făcuse cu sume mari de bani, cei 4 părinţi punându-şi la un loc dotele pentru averea viitoarei familii. Devenind mare doamnă, ca soţie de militar bogat, ADWI a renunţat la munca din depozit, dedicându-se vieţii din noua familie.

După 3 ani de la căsătorie a născut primul copilaş, pe fiul lor Orhan. Până la 27 de ani au mai venit pe lume unica fată, Manduke, şi fraţii ei Iskendil şi Zondekid. Timp de 34 de ani, până când soţul ei s-a retras din activitatea militară, ADWI a stat mai mult singură cu copiii şi servitorii din uriaşa casă. Hadwar era nevoit să se supună tuturor ordinelor de plecare la lupte, altfel risca să cadă pradă plutonului de execuţie. Cele mai grele războaie la care a participat după căsătorie au fost cel ruso-persan dintre anii 1826-1828 şi cel anglo-persan dintre anii 1837-1842. Rămânând acasă în scurte permisii, Hadwar îşi admira copiii, minunându-se la fiecare întâlnire ce frumoşi şi voinici erau. ADWI, mamă excelentă, i-a crescut asigurându-le cele mai bune condiţii de trai şi de educaţie. Dispunând de bani suficienţi, femeia le-a adus profesori vestiţi, care i-au învăţat elementele de cultură absolut obligatorii copiilor proveniţi din familiile bogate.

La finalul războiului anglo-persan, în anul 1842, la vârsta de 53 de ani, Hadwar a fost înnobilat de şahul Mohammad pentru meritele sale

deosebite ca militar de grad superior. S-a retras din cariera militară la 61 de ani, în 1850, după ce participase la înăbuşirea în sânge a răscoalei antifeudale a babizilor (militanţi religioşi care propovăduiau frăţia universală şi toleranţa). Hadwar a organizat împuşcarea liderului mişcării babiste, persanul Sayyid Mirza Ali Muhamad, care fusese comandată de şahul Nasir ad-Din. Multe nopţi ce au urmat masacrului celor 20000 de participanţi la răscoală au fost bântuite de vise înspăimântătoare. Hadwar se visa mereu în faţa plutonului de execuţie, aşteptând să îl atingă gloanţele ucigaşe. ADWI, îngrijorată de starea bărbatului ei, îl liniştea după cum putea, aşteptând nerăbdătoare zorile, când Hadwar înceta să mai urle prin somn.

ADWI a mai trăit 19 ani după retragerea soţului ei din armată. A fost o perioadă liniştită, dedicată aşezării fiecărui copil pe drumul său şi îngrijirii sănătăţii lui Hadwar. În mod inevitabil, băieţii şi-au imitat tatăl, devenind şi ei militari. Cei doi părinţi trăiau clipe grele, ştiindu-i plecaţi la lupte crâncene. Fata, Manduke, s-a măritat la 17 ani cu un negustor bogat, care făcea afaceri profitabile cu cereale. Hadwar, având semne dureroase pe trup rămase de la răni vechi, avea nevoie permanentă de îngrijiri medicale. ADWI, femeie descurcăreaţă, aducea acasă toţi medicii şi vracii despre care auzea că s-ar pricepe să îi vindece bărbatul de urmările războaielor. Ea însăşi învăţase să îi pună cataplasme, să îi facă masaje, să îi prepare ceaiurile, licorile, alifiile, mâncărurile consistente şi puternic hrănitoare.

La 67 de ani, obosită de muncă, grijile zilnice şi suferindă la rândul ei, buna şi iertătoarea ADWI a trecut la cele veşnice. Avea mare nevoie de odihnă şi liniştirea sufletului. Hadwar, ajuns la venerabila vârstă de 80 de ani, a mai trăit câteva luni, după care şi-a urmat soţia în pământ.

Nina Petre
29 septembrie 2013

COMENTARIUL ERIKĂI

„Adwi Zakiri este un personaj pozitiv. În sensul că a fost alături de soţ atunci când el a avut nevoie, s-a descurcat singură în educaţia şi creşterea celor 4 copii atunci când soţul era plecat.

Adwi, ca şi celălalt personaj, Jira, s-au căsătorit devreme. Adwi, la 16 ani, iar Jira, la 18 ani. În această viaţă m-am căsătorit la 27 ani. Probabil am ales un pic de relax. Amândouă personajele au murit din cauza surmenajului, având nevoie de linişte sufletească şi odihnă. În această viaţă îmi doresc liniştea sufletească.

Am înţeles că doar prin arderea karmelor ne putem elibera şi nu ar mai trebui să ne reîncarnăm. Putem să ne continuăm evoluţia spirituală în astral şi cauzal.”

Erika, 2 octombrie 2013, Australia

EPISODUL 3 - TANCREDO

Spaniolul TANCREDO LAVI s-a născut în oraşul Barcelona, port la Marea Mediterană, şi a trăit între anii 1723-1784. Părinţii lui Tancredo, Sadeno şi Aurita, au avut doi copii, ambii băieţi: Tancredo şi fratele său mai tânăr cu 4 ani, Jedullo. Familia Lavi trăia din munca de comercianţi a părinţilor, ajutaţi de fiii lor după ce băieţii au mai crescut, depăşind primii ani ai copilăriei. Soţii Lavi aveau un mic magazin în apropierea portului, unde comercializau produse alimentare, unele autohtone, altele achiziţionate de pe corăbiile care soseau din ţări îndepărtate.

Barcelona, oraşul lor natal de care erau foarte mândri, era încărcat de istorie. La început a fost o colonie a Focidei, apoi s-a aflat sub dominaţie cartagineză, romană, vizigotă (din anul 415), arabă (din anul 713) şi francă (din 801). În anul 864 a devenit un comitat independent. După aceea, în calitate de centru al dinastiei aragoneze, a cunoscut o lungă perioadă de înflorire comercială (în secolul 12), întreruptă după unirea cu Castilia. În contrast cu politica centralizatoare a suveranilor spanioli, Barcelona s-a revoltat împotriva regelui Filip IV (în 1640). A fost ocupată de Ludovic XIII al Franţei până în 1652, apoi de englezi (în 1705) şi francezi (în 1714) în timpul războiului de secesiune spaniolă. În timpul domniei lui Carol I (1516-1556), care, sub numele de Carol Quintul, a fost proclamat împărat al Sfântului Imperiu Roman, Spania a devenit prima putere europeană, cucerind regatul Napoli, Sicilia, ducatul Milano, Ţările de Jos, America Centrală şi Meridională, insulele Filipine. În secolul 16, Spania a dobândit cel mai vast imperiu colonial şi s-a impus ca prima putere comercială şi maritimă a lumii. Între anii 1580-1640 a stăpânit temporar şi Portugalia.

Începutul declinului Spaniei l-a marcat proclamarea independenţei Olandei, în anul 1581. În 1588, invincibila Armadă, flota care urma să cucerească Anglia, a fost distrusă. În secolul 17, Spania este constrânsă să cedeze Olandei şi Angliei locul de prim negustor şi navigator al Europei şi să renunţe în favoarea Franţei la gloria de a poseda cea mai puternică armată terestră de pe continent. În secolul 18, cel în care a trăit eroul nostru TANCREDO, ţara lui rămăsese o putere de rangul doi în concertul politicii europene şi mondiale. Constituită într-un stat naţional solid încă de la începutul epocii moderne, Spania a ajuns la apogeul puterii mondiale graţie suveranilor din dinastia de Habsburg. Vastul imperiu colonial a adus mari bogăţii statului spaniol, dar nu a dus şi la o dezvoltare economică naţională reală. Declinul puterii habsburgice, înapoierea economică, tradiţionalismul religios şi social rigid au stat la baza decadenţei spaniole din secolul 18. În perioada vieţii lui TANCREDO, Spania a fost condusă de 3 regi: Filip V de Bourbon (1700-1746), Ferdinand VI cel Înţelept (1746-1759), Carol III (1759-1788).

La 18 ani, în timpul domniei suveranului Filip V de Bourbon, TANCREDO a cerut să fie încorporat în marina regală spaniolă. Timp de

10 ani a participat la misiuni de apărare a ţărmului hispanic. La 28 de ani s-a căsătorit cu o fată de 19 ani, fiica unui ofiţer de marină pe care îl cunoştea bine. Elana Da Sintes primise o educaţie foarte bună de la mama ei, Elina. Aceasta provenea dintr-o familie de nobili care locuiau la ţară, fiind mari proprietari de terenuri agricole şi viticole. Elana i-a dăruit lui TANCREDO trei copii: fata se numea Cornella, iar fraţii ei, Gineso şi Hariton. Tatăl lor fiind mai mult plecat pe mare, toţi îl aşteptau cu nerăbdare, fiecare sosire a lui TANCREDO reprezentând un mare eveniment. El ajungea acasă încărcat de cadouri şi bani, dar şi cu tot felul de cicatrice pe corp.

După naşterea lui Hariton, TANCREDO a primit rangul de ofiţer în marina regelui Carol III. Activa pe o corabie uriaşă, puternică, rezistentă în luptele cu navele conduse de piraţi. Anul naşterii lui Hariton a fost marcat de încheierea celui de-al treilea „pact de familie" între Bourbonii din Spania, Franţa, Napoli şi Parma împotriva Angliei. În anul următor, 1762, Spania a intrat în Războiul de 7 ani împotriva Angliei şi Prusiei, care dura deja de 6 ani. Corabia condusă de căpitanul TANCREDO Lavi a ajuns în misiuni de luptă până la ţărmul Angliei. Ultimele misiuni de luptă navală au fost îndeplinite de TANCREDO la vârsta de 56 de ani, dincolo de Oceanul Atlantic, în apropierea ţărmului nord-american. Spania, aliată cu Franţa, purtase lupte crâncene împotriva trupelor trimise de Anglia în cursul Războiului de Independenţă a coloniilor engleze din America de Nord.

Starea precară a sănătăţii nu i-a mai permis lui TANCREDO să îşi continue activitatea militară. Suferind de reumatism, având vederea slăbită de strălucirea suprafeţei oceanului şi de apa sărată intrată în ochi, purtând urme dureroase ale rănilor produse de pumnale şi gloanţe, el s-a retras în intimitatea imensei vile în care locuia cu familia. Fata lui, Cornella, căsătorită cu un om de afaceri, locuia în vila soţului, fiind deja mamă a doi copilaşi. Gineso, fiul cel mare, la cei 26 de ani ai săi, făcea progrese uimitoare în armata regală de uscat, călcând pe urmele tatălui său, evitând totuşi călătoriile pe mări şi oceane. Încă nu se căsătorise, dorind să devină foarte bogat înainte de a-şi lua o fată drept soţie. Fiul cel mic, Hariton, sătul de nenumăratele povestiri milităreşti din casa părinţilor, se pregătea să devină om de afaceri cu cereale, fiind influenţat de bunicul Sadeno şi de cumnatul Lidoro, soţul Cornellei.

TANCREDO a trăit doar 61 de ani, atât cât i-a permis starea sănătăţii. Primise la domiciliu numeroşi medici, vraci, babe descântătoare, făcându-şi datoria faţă de trupul său, căruia îi datora puterea de supravieţuire în condiţiile extreme din timpul vieţii militare. În ultima sa călătorie poposise în câteva insule din arhipelagul Caraibilor, de unde îşi luase lăzi încărcate cu plante medicinale. Adusese cu el şi un vraci din Hispaniola (Haiti), care prinsese drag de el. Nici vrăjitorul Korri nu l-a putut face să trăiască mai mult decât îi fusese scris. Într-o dimineaţă însorită, când locatarii casei se pregăteau pentru

treburile zilei, Elana i-a închis ochii soţului ei, aprinzându-i o lumânare. TANCREDO plecase la odihna veşnică.

Nina Petre
18 octombrie 2013

COMENTARIUL ERIKĂI

„Am fost obişnuită cu eroine, iar acum a trebuit să mă imaginez un bărbat. Mi-am adus aminte, imediat când am citit această scrisoare, de eroina din episodul spiritual nr. 2, care a fost căsătorită cu un bărbat care a avut o muncă asemănătoare cu cea al lui Tancredo (militar), doar că s-au schimbat rolurile. În anii 1700 am fost bărbat militar, iar în anii 1800 m-am reîncarnat ca femeie şi soţie a unui militar.

Reuşesc acum să înţeleg anumite comportamente pe care le-am avut în copilărie. Mama îmi povestea o scenă de când eram copil, care mă aseamănă foarte mult cu Tancredo. Aveam un an şi jumătate şi eram în drum spre bunici. Era iarnă, era zăpadă şi eu stăteam pe o sanie pe care o conducea tata. La un moment dat, am început să plâng. M-au lăsat singură, ca să înţeleagă ce voiam. M-am suit în picioare pe sanie, ţinând coarda strâns în mâini. Voiam să o conduc eu şi nu acceptam nici un ajutor.

Comportamentul meu a fost mult mai puternic când eram copil. Când eram la joacă, eu eram aia care conduceam orice joc, trebuiau să facă cum spun eu. Zicea mama că numai gura mea se auzea şi mă înţelegeam foarte bine cu băieţii şi la liceu, şi în facultate. După vârsta de 25 de ani, am început să fac diferenţe şi să-mi pun întrebări: E bine cum gândesc? E greşit ceea ce fac? Merg pe calea cea bună? Şi am devenit mai maleabilă. Am încercat să schimb acel comportament, pentru că mi se părea ca şi cum aş vrea să pun stăpânire pe vieţile altora spunându-le ce să facă şi asta pentru că le voiam binele şi mă implicam mult în rezolvarea problemelor altora şi apoi bineînţeles că mă aşteptam să facă aşa cum ziceam eu.

Mi-au mai rămas ceva rămăşiţe din comportamentul pe care îl aveam când eram copil, dar încerc să-l înăbuş, pentru că am înţeles multe lucruri, chiar foarte multe lucruri.

Lupt pentru ceea ce mi-am propus, dar foarte important pentru mine este să ştiu ce vreau. Tot timpul am gândit că orice este posibil şi nu mi-am pus nici un fel de baraj.”

Erika
21 octombrie 2013
Australia

EPISODUL 4 - TINEK

Eroina episodului spiritual nr.4 este australianca TINEK LEMRE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1629-1681. S-a născut într-o comunitate de aborigeni aşezată în apropierea lacului denumit mai târziu Mac Leod. Acest lac se află pe coasta de vest a continentului australian. Nu departe de vechiul sat aborigen s-a dezvoltat oraşul Minilya.

Australia, cea mai întinsă „insulă" a Terrei, este totodată singurul stat care ocupă un întreg continent. Data sosirii primelor valuri de locuitori este fixată în urmă cu 100.000 de ani. În acea epocă, din cauza nivelului scăzut al apelor oceanului, Noua Guinee era încă legată de Australia. Pătrunderea oamenilor pe continentul australian s-a produs din Asia, adică dinspre nord. Puntea de trecere între cele două continente a constituit-o marele arhipelag indonezian, străbătut pe etape, atât prin folosirea uscatului, cât şi a micilor porţiuni de mare dintre insule. Grupuri de emigranţi purtaţi de vânturi şi curenţi, folosind plute simple, au ajuns până la ţărmurile Australiei. În Australia oamenii au apărut la început pe ţărmul nordic, iar de acolo s-au răspândit pe continent spre est, sud şi sud-vest.

La sfârşitul secolului 16 şi începutul secolului 17, corăbiile temerarilor navigatori olandezi brăzdau apele oceanului planetar, ajungând până pe coastele arhipelagului indonezian. Descoperind insula Djawa şi alte insule indoneziene, marinarii olandezi au pornit în căutarea unor noi drumuri care să-i călăuzească spre aceste insule, atunci când veneau dinspre Capul Bunei Speranţe. În drumurile lor prin partea de răsărit a Oceanului Indian, navigatorii olandezi se apropiau adesea de ţărmurile apusene ale Australiei, aşa-numitul Continent Sudic. Tot olandezii au fost primii europeni care au pus piciorul pe acest nou continent, numit de ei „Noua Olandă". Cei dintâi navigatori care au căutat să afle adevărul în legătură cu Noua Olandă au fost olandezul Iansz, plecat din Djawa de vest în anul 1605, şi spaniolul Torres, care în 1606 a demonstrat, prin călătoria întreprinsă de el, că Noua Guinee nu face parte din Continentul Sudic, ci este o insulă.

În anii imediat următori, numeroşi navigatori olandezi au început să descopere mari porţiuni ale continentului australian, mai ales pe ţărmul nordic, vestic şi sudic. Datorită lor, prin anul 1640 (când TINEK avea 11 ani) olandezii cunoşteau mai multe zone ale continentului australian şi erau convinşi că Noua Olandă este o uriaşă peninsulă a Continentului Sudic. În anul 1644, navigatorul Abel Tasman a întocmit o hartă prin care a dovedit că toate pământurile descoperite până atunci de olandezi (cu excepţia Tasmaniei) erau părţi ale unui singur continent: Noua Olandă (Australia). Piratul englez W. Dampier a explorat ţărmurile nord-vestice ale continentului în anul 1688. Întorcându-se în ţara lui, a descris Noua Olandă în culori atât de sumbre, încât explorarea continentului a fost abandonată timp de mai multe decenii.

Aborigenii australieni au atras în mod deosebit interesul oamenilor de ştiinţă prin enigmatica lor origine şi istorie, prin originalitatea modului de viaţă. Cultura lor materială reprezintă un minunat exemplu de adaptare a omului la condiţiile mediului înconjurător.

În perioada vieţii eroinei noastre, TINEK, coloniştii europeni nu ajunseseră în zona lacului Mac Leod.

Familia lui TINEK locuia într-un sat care cuprindea câteva zeci de suflete. Nivelul lor de trai era caracteristic epocii comunei primitive. Lundu (tatăl) se ocupa în principal cu procurarea hranei prin pescuit şi vânat. Noke, nevasta lui, avea în grija ei întreaga viaţă de familie, ocupându-se de gospodărie, creşterea copiilor, căratul apei, culesul unor plante comestibile sau de leac. Dintre cei şapte copii născuţi de Noke, doar doi au ajuns la vârsta maturităţii: TINEK şi sora ei mai tânără cu 3 ani, Olro. Ceilalţi cinci copii decedaseră în primii ani de viaţă, din cauza unor boli grave, a atacurilor insectelor şi reptilelor veninoase.

Chiar din prima zi de după naştere, copiii erau lăsaţi să stea la soare, iar după ce învăţau să apuce, mama lor le dădea să ţină în mânuţe şi să sugă bucăţi de carne crudă. Atâta timp cât erau alăptaţi de mamă, copiii erau puternici, voinici şi veseli. De îndată ce erau trecuţi la hrana adulţilor, de cele mai multe ori săracă, li se umflau burţile, se îmbolnăveau şi adeseori mureau.

Copiii soţilor Lunde şi Noke erau foarte îndrăgiţi de părinţi. Au crescut într-o libertate deplină, nestingheriţi de nimeni şi de nimic, la fel ca toţi copiii din satul lor. În tot ce făceau, ei îi imitau pe adulţi, iar jocurile lor reproduceau în multe privinţe viaţa de mai târziu, aspră şi nesigură. Fetele au învăţat de mici să culeagă hrana, să împletească saci şi traiste, să ajute la construcţia colibelor. În acest fel, TINEK şi Olro s-au pregătit intens pentru viaţa lor de mai târziu, ca femei măritate.

La 17 ani, TINEK i-a fost dată de nevastă lui Itho, un tânăr de 21 de ani, care îşi făcuse o colibă separată de a părinţilor lui, în vederea căsătoriei cu TINEK. Din iubirea lor au rezultat două fetiţe. Pe Landui, TINEK a născut-o la 19 ani. După doi ani a sosit şi sora ei, Norrek. TINEK şi Itho au trăit împreună doar 5 ani. Împlinind 26 de ani, bărbatul a murit înecat în apa lacului, fiind atacat de o vietate periculoasă. TINEK rămăsese astfel văduvă la numai 22 de ani, având de crescut o fetiţă de 3 ani şi una de numai un an. Timp de 18 ani, până când sătenii i-au adus un bărbat dintr-un alt sat, sărmana a fost ajutată de celelalte femei să supravieţuiască, oferindu-i porţii de carne, peşte şi alte vietăţi aduse de bărbaţi. Pentru fetele ei s-au găsit bărbaţi potriviţi, buni gospodari şi iubitori de familie.

Împlinind 40 de ani, TINEK a decis să plece pentru totdeauna din satul de lângă lac, acceptând propunerea lui Nardi, un bărbat văduv de pe malul oceanului, aflat în căutarea unei neveste pe placul său. Landui şi Norrek fiind deja căsătorite şi mame, au plecat împreună cu Tinek şi noul ei bărbat, nedorind să o lase singură în stăpânirea lui, după 18 ani de suferinţe şi lipsuri îndurate de la moartea tatălui lor. Ajunşi cu toţii în

satul de pe ţărm, au găsit coliba lui Nardi, lângă care cele două fiice şi-au construit colibele lor. Cu toţii se înţelegeau bine, împărţindu-şi hrana provenită din pescuit, vânat şi culesul plantelor comestibile. TINEK a pierdut 3 prunci, micuţii îmbolnăvindu-se în primele luni de viaţă.

Nemairămânând însărcinată şi neavând mare lucru de făcut în gospodărie, a învăţat de la o bătrână tămăduitoare să trateze oamenii bolnavi. Culesul plantelor de leac era o întreagă aventură în mijlocul naturii aspre, neprimitoare şi plină de pericole. Folosirea plantelor tămăduitoare era deseori însoţită de descântece. Bolnavii şi bătrânii lipsiţi de puteri se bucurau de multă atenţie şi consideraţie din partea sătenilor. În general, rezistenţa oamenilor la boli era uimitoare. Cei răniţi dovedeau un neobişnuit curaj şi multă răbdare. Odată ajuns bolnav, săteanul considera că ar fi căzut pradă farmecelor unor duhuri rele şi începea să se pregătească de moarte. Adeseori bolile şi epidemiile duceau la deznodăminte tragice, deoarece, fiind ascunse, erau mai greu de depistat şi de tratat decât rănile vizibile.

Băştinaşii australieni se temeau foarte mult de şerpii veninoşi. După părerea lor, ca să vindeci pe cineva de muşcătura unui şarpe veninos trebuia să prinzi şarpele cu ajutorul unei furci de lemn, să îl legi cu sfoară şi să îl atârni într-un copac. El nu putea fi ucis şi nici lovit, altfel cel muşcat murea. Şarpele atârna drept ostatic, această procedură constituind o parte a tratamentului. Dacă omul muşcat se vindeca, şarpelui i se dădea drumul, dar nu putea fi ucis, pentru că starea bolnavului s-ar fi înrăutăţit, putând să moară. Când era chemată să salveze oameni muşcaţi de şerpi, TINEK sugea din rană sângele infectat, ardea rana sau aplica o tăietură circulară în jurul locului muşcat de şarpe.

Localnicii de pe ţărmul oceanului sufereau mult şi de pe urma scorpionilor şi a meduzelor. Muşcăturile şi arsurile acestora erau foarte dureroase, uneori mortale. Scorpionii atacau femeile în timp ce căutau printre pietre diferite plante. Pentru a opri mâncărimea şi durerea, femeile se legau deasupra şi sub rană, apoi aplicau pe locul respectiv nisip fierbinte şi umed. Ele îşi mai tratau muşcăturile scorpionului prinzându-l şi strivindu-l de rană. În cazul unor răni deschise, sângerânde, TINEK aplica pe ele lut, grăsime de şarpe, răşina unor arbori, sucuri de plante. Folosea de asemenea pentru tămăduirea rănilor urină de om sau lapte de mamă. Unele dintre aceste substanţe erau folosite şi în cazul abceselor sau al inflamaţiilor. TINEK lega rănile cu scoarţă moale de arbori, iar pentru oprirea hemoragiilor folosea cărbune vegetal, cenuşă, pânză de păianjen şi grăsimea unor animale. Dacă o rană rămânea nevindecată vreme îndelungată, TINEK aducea o anemonă de mare şi o aplica pe rană. Dacă unele răni sângerau puternic, introducea în ele obiecte încinse pentru a le arde sau turna peste ele apă fierbinte, după care aplica un plasture din scoarţă de hibiscus. Răniţii care avea craniul crăpat erau legaţi strâns peste rană cu fibre de liană.

Femeile şi copiii sufereau adesea de arsuri. TINEK obişnuia să le spele arsurile cu apă foarte sărată, rămasă după flux în gropile de pe

ţărm. La durerile de stomac bolnavii primeau ca purgative miere şi răşină de eucalipt sau anumite plante cu efect de constipare. În cazul durerilor de spate, locul dureros era legat strâns cu o liană, iar dacă durerile persistau, pe spate se aplica nisip umed încălzit la foc. Ca medicament împotriva tusei şi răcelii erau folosite adesea furnicile verzi, care atârnau de crengile copacilor în cuiburi de formă sferică. Strivite şi puse în apă, soluţia se acidula, urmând să fie consumată de bolnavi. La dureri reumatice, bolnavului i se cresta pielea capului, ca să piardă sânge. TINEK trata bolile de piele prin aplicarea pe locurile respective a argilei sau ocrului roşu. Ea spăla rănile cu urină sau cu apă în care ţinuse la macerat scoarţa unor copaci. Dacă unii dintre săteni sufereau de dureri de cap, tămăduitoarea îi aşeza contra vântului, lângă un foc în care arunca un cuib de furnici albe. Bolnavii se făceau bine după ce respirau acel fum timp de o zi întreagă. TINEK afirma deseori că bolnavii care voiau să se vindece aveau datoria să se adreseze stelelor sau spiritelor strămoşilor care îi vizitau noaptea, cerându-le tămăduirea.

Nina Petre
26 noiembrie 2013

COMENTARIUL ERIKĂI

„Am citit cu atenţie aceste dezvăluiri ale eroinei Tinek, care m-au impresionat foarte mult prin viaţa aspră, având în vedere condiţiile de trai pe acele vremuri în Australia. Există o extraordinară diferenţă între metodele de vindecare la acele vremuri şi nivelul la care ne găsim astăzi în medicină şi tehnologie. Citind toate acele ingrediente de vindecare primitive, îmi dau seama că unele dintre ele le utilizăm şi astăzi, cum ar fi: mierea, eucaliptul, argila...

O asemănare cu Tinek poate fi faptul că îmi place să realizez câte ceva pentru casă, cum ar fi: pernuţe decorative, vaze mici din hârtie pentru pixuri. Îmi plăcea foarte mult să croşetez când eram mai mică.

Mi-a plăcut mult şi legătura dintre Tinek cu cele două fiice, care au hotărât să îşi însoţească mama când aceasta a hotărât să plece definitiv de lângă lac, acceptând propunerea acelui văduv.

O altă trăsătură comună este că, atunci când cineva suferă, nu reuşesc să fiu indiferentă. Chiar dacă acum nu mai ştiu nici una din technicile pe care le utiliza Tinek, totuşi încurajez persoana şi îi spun că TREBUIE să fie un remediu la problema pe care o are. Şi încerc să ajut, căutând informaţii despre cum se poate vindeca problema respectivă şi, spre surprinderea ei, mă interesez ce plante, mirodenii, decocturi şi ceaiuri sunt bune pentru acea problemă.

Am văzut că personajul Tinek credea în spiritele strămoşilor. Această asemănare am văzut-o şi la mine. Cred foarte mult în spirite şi chiar îmi place să înţeleg mult mai multe despre lumea spiritelor.

Sunt bucuroasă că Tinek a vindecat persoanele bolnave din acele timpuri. A învăţat foarte multe lucruri de la acea bătrână tămăduitoare şi sunt bucuroasă că Tinek a avut aceste înclinaţii spre vindecarea oamenilor nevoiaşi.”

Erika
30 noiembrie 2013
Australia

GIULIA

Prezentare

GIULIA este o româncă de-a noastră căsătorită cu un cetăţean italian şi stabilită în ţara lui. Omul este cinstit şi cumsecade, îşi respectă şi îşi iubeşte soţia, fără a lua în seamă părerile conaţionalilor săi referitoare la români şi românce. Dar, cum glasul pământului nu tace niciodată, Giulia îşi plănuieşte revenirea în ţara natală, însoţită, bineînţeles, de dragul ei soţ.

Nina Petre
27 iulie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Assah Firkedi (1892-1941)
- Runok Rassundener (1803-1876)
- Melinda Duras (1713-1798)
- Nidru Matah (1624-1688)
- Ulle Ristok (1530-1612)
- Aritina Kemolu (1441-1503)

Episodul 1 - ASSAH

Turcoaica ASSAH FIRKEDI s-a născut în oraşul Ankara şi a trăit în perioada anilor 1892-1941. Părinţii ei, Iuran (tatăl) şi Asil (mama), au avut 7 copii: 3 fete (Assah, Ianal, Ireh) şi 4 băieţi (Ahmed, Trirdik, Suleiman, Ahdar). Veniturile familiei proveneau din comerţul practicat de cei doi soţi, care vindeau în micul lor magazin haine, stofe şi mătăsuri. De copii s-au ocupat mai mult bunicii, părinţii lui Iuran. Imperiul Otoman aflându-se la apogeul puterii, militarii se întorceau acasă în căruţe încărcate cu saci şi lăzi în care se aflau obiecte preţioase şi mulţi bani, reprezentând prada de război din teritoriile ocupate. Iuran şi Asil erau bine cunoscuţi ca negustori dispuşi să vândă mărfuri furate, mai ales ţesături şi haine. Averea obţinută pe această cale sporea an de an, spre bucuria întregii familii. Cu toţii sperau că, datorită comerţului

intens, cei 7 copii vor deveni oameni bogaţi după primirea părţii din averea părinţilor. Spre norocul lor, chiar aşa s-a întâmplat.

ASSAH, ultimul copil născut de Asil, avea 22 de ani când a izbucnit primul război mondial. Căsătorită la 17 ani cu un ienicer, militar în armata otomană, a dus o viaţă îmbelşugată datorită zestrei primite de la părinţi, dar şi în urma câştigurilor substanţiale din vânzarea prăzii de război în magazinul familiei. Soţul ei, Mahmud, a luat-o de nevastă dintr-o iubire pătimaşă care dura de câţiva ani. Mai în vârstă decât ea cu 10 ani, bărbatul a aşteptat-o să crească până când ASSAH a devenit bună de măritat. La sfârşitul primului război mondial, anul 1919 a adus înfrângerea armatei otomane. În anul 1920, când eroina noastră împlinise 28 de ani, Tratatul de pace de la Sèvres a impus dezmembrarea Imperiului Otoman. Capitala a fost mutată de la Istanbul la Ankara, unde locuiau ASSAH, Mahmud şi cei 4 copii ai lor. Temându-se pentru viaţa membrilor familiei sale, Mahmud a dezertat din armată, aliniindu-se mişcării naţionale turce, aflată sub conducerea lui Mustafa Kemal, denumit Atatürk („părintele turcilor”). Formându-şi o armată puternică, în care activa şi Mahmud, Atatürk a reuşit în anul 1922 să îl detroneze pe sultanul Mahomed VI, eveniment care a pus capăt existenţei Imperiului Otoman. Proclamarea Republicii, în anul 1923, sub conducerea preşedintelui Atatürk, a declanşat o etapă de reforme democratice, care au condus spre refacerea ţării în urma dominaţiei otomane. Mahmud a primit gradul de ofiţer în armata republicii, iar viaţa familiei sale a intrat în normal.

Copiii crescând, ASSAH a simţit nevoia unei activităţi utile în afara preocupărilor obişnuite din familie. Profund impresionata de afacerea părinţilor, femeia şi-a deschis un magazin lângă cel al mamei şi tatălui său. Având oroare de tot ceea ce însemna furt sau obiecte furate, ASSAH s-a folosit de relaţiile politice ale soţului ei pentru a începe colaborarea cu numeroşii furnizori de cereale şi mirodenii. Plăcându-i foarte mult prăjiturile, femeia a deschis şi o cofetărie, care a devenit foarte curând locul de întâlnire preferat al doamnelor din oraş. Cele două fiice ale ei, Illar şi Aishe, crescând mari, s-au asociat cu mama lor în afacerea acesteia. Băieţii ei, Ali şi Türtün, şi-au urmat tatăl în cariera militară. ASSAH a trăit doar 49 de ani, decedând la numai doi ani după declanşarea celui de-al doilea război mondial. Turcia rămânând neutră, familia lui ASSAH nu a avut de suferit de pe urma războiului, cel puţin cât s-a aflat ea în viaţă. Femeia ar fi putut trăi mai mult dacă nu ar fi suferit un accident pe stradă, la ieşirea din magazinul său. Venind spre ea în mare viteză o trăsură al cărei vizitiu era foarte grăbit, omul a observat-o prea târziu pe ASSAH, nemaiavând timp să o ocolească. Lovitura la cap primită prin cădere i-a provocat femeii o comoţie cerebrală din care nu a putut fi salvată. Vestea morţii neaşteptate a celebrei negustorese a şocat locuitorii oraşului. Trecând multă vreme de la dispariţia ei, lumea încă o mai lăuda pentru felul cum îşi condusese afacerile şi maniera deosebită în care se purta cu clienţii. Văzând că doamnele care îi treceau pragul

cofetăriei doreau să stea mai mult de vorbă, ASSAH amenajase câteva separeuri unde se putea bea cafea şi ceaiuri, însoţite de prăjituri gustoase. ASSAH avea un talent uimitor la decorarea camerelor cu mobilă, perdele şi tablouri frumoase. Casa ei era un adevărat muzeu de antichităţi, multe dintre ele fiind primite în dar de la tatăl său. Mahmud a suferit enorm după decesul soţiei. Fără ASSAH, viaţa lui nu mai avea niciun rost. Pentru el, ASSAH fusese cea mai frumoasă femeie, cea mai bună soţie şi cea mai iubitoare mamă. Deşi prietenii lui mai aveau şi alte femei, Mahmud i-a rămas fidel lui ASSAH, din iubire pentru ea şi din respect pentru copiii lor.

Nina Petre
9 februarie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„O, Doamne, ce viaţă intensă, frumoasă, plăcută... chiar dacă a fost şi războiul la mijloc... Ştiţi... îmi place să fiu casnică şi îmi plac de nu mai pot dulciurile făcute în casă ori cumpărate şi am descoperit de curând că îmi plac dulciurile indiene... Îmi place să am o casă frumoasă şi mereu gata de oaspeţi... Ciudat şi plăcut este că „fetele”... italiencele vin la mine să se vaite, să se descarce... în faţa unei căni de ceai cald cu miere ori cafea... acum înţeleg că vine din trecut şi îmi place mult treaba asta... Îmi plac şi mirodeniile, nu reuşesc să gătesc fără... Ce-i drept, îmi plac stofele, perdelele, lucrurile vechi în general mă atrag ca un magnet... au un parfum aparte şi îmi place să-mi imaginez ce poate ieşi din/cu ele în spaţiul unde locuim... Tatăl meu a lucrat pentru foarte mulţi ani la hipodrom şi iubesc tare caii... ţin minte că de mică îmi plăcea să le dau zahăr şi morcovi... şi o dată unul dintre ei m-a lovit cu copita şi muşcat... dar chiar şi aşa mi-au plăcut şi îmi plac...

Mă gândeam la căsătorie... de mică nu m-a atras... ştiţi cum se spune, că fetele se văd prinţese şi alte cele... eu nu am avut chestia asta şi mulţi ani chiar am fost convinsă că nu mă voi mărita... apropos, între mine şi soţul meu sunt 7 ani diferenţă... Şi, da, nu suport hoţii şi hoţiile... îmi vine să... cam aşa mă simt când văd/aud ceva de genul ăsta, iar acum înţeleg şi de ce... am senzaţia aceea de respingere totală... Sărumâna mult de tot.

Până acum nu m-am gândit să deschid ceva al meu, sincer... poate o pensiune... o cabană pe undeva, prin zona Dumneavoastră... sau Valea Prahovei... iar în Italia, la momentul ăsta, nu prea mai rentează deschiderea unei activităţi... Da, aveţi dreptate, viaţa acestei femei este într-adevăr foarte frumoasă, iar faptul că „ai mei” s-au comportat şi o fac în continuare în acel mod... este fără de cuvine... dar sper să descopăr încet, încet şi motivul/le pentru care este aşa... sper tot cu ajutorul Dumneavoastră...

Nu sunt o persoană religioasă în sensul: biserici, popi, spovedanii... etc... am credinţa în suflet şi nu înţeleg de ce trebuie să merg la biserică să aud un neică citind din cărţi învăţate poate mecanic, care nu oferă şi explicaţii logice la tot ce zice... dar oricum cred că există Cineva acolo sus care mă apără, ajută şi iubeşte... acum sunt tot mai sigură ca niciodată de acest lucru şi având siguranţa asta simt iubire şi afecţiune pentru mine şi pentru ceilalţi... chiar şi necunoscuţi... ştiţi vocea aceea interioară, Sinele care îmi spune... eşti iubită, nu-ţi mai face probleme... acum mă aflu în acest stadiu... pricep că toate sunt trecătoare, dar că este şi momentul plăţii, mai devreme sau mai târziu...

Mi-am adus aminte ceva... când eram în liceu... îmi plăcea să scriu... gânduri, impresii, poezii... pe undeva pe acasă la bunica sper să mai fie... sunt în jur de 100 şi ceva de poezii şi poezioare scrise de mine pentru mine... despre sentimente, gânduri, vise...

Mi-am adus aminte un episod... când eram pitică 8/10 ani am fost în Franţa... tata lucra acolo la cai... am fost cu bici... nu am ţinut frânele şi mi-am făcut un cucui de toată frumuseţea pe care îl port cu mine de atunci, pe frunte... în partea stângă..."

Giulia
9 februarie 2012
Italia

„Recitind scrisorica, îmi place din ce în ce mai mult... îmi amintesc că bunica îmi spunea destul de des că sunt turcoaică. Fie pentru că sunt/eram încăpăţânată ca un catâr, fie pentru că beam cafea şi fumam... adevăr grăia... Încerc să pricep ce anume trebuie să fac şi mai ales cum... din fire, sunt un om curios şi vreau să aflu răspunsuri la întrebări, deşi am învăţat că la unele întrebări nu pot primi răspuns...

Ştiţi, primele impulsuri au fost să merg „în trecut" pe urmele turcoaicei... adică, într-o zi, să ajung în zona unde a locuit... dar nu ştiu cât de sănătos şi bine ar fi pentru mine acum... Ar trebui „să mă duc" în trecut ori să-l cunosc aşa cum este şi să acţionez în bine pe urma celor descoperite? Sper să merg pe drumul cel drept şi bun..."

Giulia
14 februarie 2012
Italia

Episodul 2 - RUNOK

Islandezul RUNOK RASUNDENER s-a născut în localitatea portuară Akranes, situată la nord de capitala Reykjavik, pe ţărmul vestic al Islandei, scăldată de apele Golfului Faxa. Viaţa eroului nostru s-a desfăşurat între anii 1803-1876. Părinţii lui RUNOK se numeau Iastig şi Hauka. Cei doi soţi au avut 6 copii: 2 băieţi (Runok, Urlav) si 4 fete (Hanosra, Ullira, Smanha, Rualla). Veniturile familiei erau modeste,

provenind din munca de asistent veterinar depusă de Iastig şi cea de confecţioneră a Haukăi. Iastig alerga mult pe la casele posesorilor de cai şi câini, fiind chemat aproape zilnic pentru a le îngriji animalele. Hauka se ocupa de familie şi gospodărie, iar în clipele de răgaz împletea haine din lână de oaie. RUNOK era al treilea copil născut de mama sa, având două surori mai mari: Hanosra şi Ullira. Atât el, cât şi fratele mai mic, Urlav, au fost sprijinul de bază al mamei în treburile gospodăreşti care necesitau prezenţa bărbatului. Tatăl lor mergea deseori şi duminica la lucru, aşa că băieţii au preluat ocupaţiile mai grele. Deşi tatăl le spunea să nu mai discute cu navigatorii care soseau în localitate, băieţii nu l-au ascultat. De la marinari au aflat că numeroşi islandezi îşi părăseau ţara, alungaţi de sărăcie şi de clima prea aspră. Cel mai râvnit pământ era cel nord-american. America reprezenta visul de aur al islandezilor, dar puţini reuşeau să ajungă până acolo. RUNOK şi Urlav se comportau ca doi gemeni, fiind nedespărţiţi în aproape tot ce făceau. Deşi nu fuseseră daţi la şcoală, ei au reuşit să înveţe bazele comerţului cu mărfuri de strictă necesitate, cumpărând mărfuri ieftine de la vaporeni, după care le vindeau mai scump în oraş. RUNOK împlinise 17 ani, iar Urlav, 16 când au decis în mare taină să emigreze în America. Aveau bani suficienţi pentru călătoria cu vaporul, chiar şi ceva în plus. Şi-au luat rămas-bun de la părinţi şi surori, presimţind că nu se vor revedea niciodată.

După săptămâni de suferinţe pe vapor, acesta i-a debarcat în portul american Charleston. Au observat cu uimire că oraşul era în plină dezvoltare, foarte diferit de târguşorul islandez din care plecaseră. Şi-au găsit repede o locuinţă şi un patron dispus să îi pună la muncă pe bani puţini. Fiind tineri, voinici şi ambiţioşi, băieţii au muncit din greu la căratul baloturilor şi lăzilor cu marfă, care umpleau săptămânal depozitul patronului. Gerard Jasny era scoţian de origine. Emigrase în America în urmă cu 6 ani, devenind foarte mulţumit de noua lui viaţă. Avea două magazine cu alimente plus un depozit de ţesături şi haine. Pasionaţi de comerţ, fraţii islandezi au învăţat cu multă sârguinţă tot ce vedeau la patron şi la oamenii acestuia. În decurs de 2 ani, rezultatele bune s-au făcut prezente. RUNOK şi Urlav cumpăraseră o căsuţă pe care o dotaseră cu mobilă ieftină şi ustensile de gospodărie, pregătindu-se să îşi ia neveste.

RUNOK s-a căsătorit la 20 de ani cu fata unor irlandezi, imigranţi ca şi el. Sandy era o fată modestă, bine crescută, fără ifosele obişnuite ale fetelor sosite de peste ocean. Avea 19 ani când a făcut nunta cu RUNOK, aducându-i acestuia o zestre frumuşică primită de la părinţii ei. După câteva luni s-a căsătorit şi Urlav, plecând să locuiască împreună cu nevasta şi socrii lui. După căsătorie, Sandy s-a asociat cu RUNOK în noua afacere pe care şi-au deschis-o împreună cu Fink, tatăl ei. Cei doi bărbaţi urmau să se ocupe de achiziţionarea mărfurilor sosite pe vapoare, cu prioritate haine şi pânzeturi. Sandy împreună cu două vânzătoare comercializau marfa, încasând bani buni. Pe măsură ce treceau anii, tânăra soţie devenea din ce în ce mai pricepută la afaceri. RUNOK se

felicita de multe ori pentru norocul de a fi găsit aşa o minune de femeie. Fiind mereu ocupată cu magazinul, Sandy şi-a crescut cei trei copii cu ajutorul mamei sale, ei petrecând toată săptămâna în casa bunicilor. RUNOK era mândru de copiii săi, considerându-i cei mai reuşiţi dintre câţi cunoscuse până atunci. Într-adevăr, cei doi băieţi, Hansel şi John, şi fata sa, Minerva, erau foarte inteligenţi. Dornici de carte, au fost trimişi la studii, devenind oameni cu profesii importante. Fata a învăţat meseria de soră medicală, Hansel a devenit farmacist, iar John, un contabil folositor afacerii părinţilor săi. RUNOK şi Sandy au continuat să se ocupe de comerţ după ce copiii lor s-au maturizat.

Moartea lui Sandy a survenit la vârsta de 56 de ani, din cauza unei afecţiuni digestive care nu fusese tratată la timp. Pierderea soţiei a însemnat pentru eroul nostru distrugerea echilibrului sufletesc pe care îl avusese întotdeauna. S-a simţit dintr-o dată gol pe dinăuntru, incapabil să mai trăiască normal, să muncească şi să gândească. Şi-a revenit cu greu din starea de disperare şi apatie, fiind ajutat de fiul său John, care i-a stat alături zi de zi, aşa cum făcuse unchiul Urlav pe vremea când RUNOK era doar un adolescent pus pe fapte mari. RUNOK a mai trăit încă mulţi ani după decesul soţiei sale. A închis ochii la venerabila vârstă de 73 de ani, în urma unui stop cardiac, sufletul său grăbindu-se să plece în căutarea lui Sandy, de care îi fusese foarte dor.

Nina Petre
8 aprilie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„Minunată povestea vieţii trecute, minunate experienţe, cu bune şi cu rele... mai puţin plăcută mi s-a părut cea cu abandonul părinţilor... poate de aceea am ales în această viaţă să fiu crescută şi îndrumată de bunici, iar cu părinţii relaţia să fie mai rece, dură şi aproape de zero, iar în cele mai bune cazuri relaţia cu ei a fost pentru a-i ajuta în momentele mai grele... Iubesc familia, spiritul de familie... iubesc pentru a iubi şi cred că asta am simţit-o de micuţă. Acum înţeleg şi de ce. Partea cu averea îmi repugnă deocamdată. În schimb ştiu că ce este al meu este pus deoparte şi încerc să nu mă supăr şi agit pentru alţii care văd doar ciolanul în faţa ochilor... îmi place să trăiesc simplist, să am strictul necesar de zi cu zi şi cel mai mult îmi place să mă redescopăr în fiece moment.

Patronul meu s-a numit Gerard... soţul, Gerardo. Frumoasă împletire de lucruri, nu? Acum stau pe gânduri, încercând să pricep cine este în această experienţă „geamănul” meu. Sper să îl pot găsi cumva... şi bănuiesc că sexul în acest caz nu are relevanţă prea mare, am înţeles bine? Vă pot spune că „tatăl meu fizic” a fost în USA pentru ceva vreme, a adus poveşti care mai de care, foto şi tot ce aduce un călător de pe alte

meleaguri, dar mie nu îmi place USA, nu simt niciun fel de legătură... dimpotrivă... de cineva mi-ar propune să plec acolo gratis, nu cred că m-aş duce... Nu simt nevoia să strâng averi în sensul de case, maşini, bani în cont etc. Îmi place să trăiesc modest şi să mă bucur de fiece moment... Am avut anul trecut o mică problemă la inimă care a şi trecut sper... bănuiesc că a fost lecţia dură şi importantă a iubirii de Sine, a compasiunii, înţelegerii, acceptării şi Luminii...”

Giulia
9 aprilie 2012
Italia

Episodul 3 – MELINDA

Spaniola MELINDA DURAS a trăit în perioada 1713-1798. Ea s-a născut în orăşelul Ripoll, situat în nord-estul Spaniei, aparţinând regiunii Catalonia. Părinţii Melindei, Ardos şi Lantada, au avut cinci copii: MELINDA, Arna, Rodrigo, Laseo, Arundo. Ardos avea ocupaţia de negustor şi cămătar. Lantada, femeie de origine nobilă, catolică practicantă, picta icoane în orele de odihnă ale după-amiezii. Ardos, provenit dintr-o familie de negustori, îşi investea surplusul de bani obţinuţi din vânzarea vinurilor împrumutându-şi prietenii cu dobânzi mai mici sau mai mari, după cum se înţelegeau între ei. Copiii lor nu au dus lipsă de nimic, părinţii străduindu-se să facă din ei oameni potriviţi vremurilor pe care le trăiau. Cei trei băieţi şi-au urmat tatăl în obiceiurile sale, devenind comercianţi de băuturi şi fructe, iar fetele au ascultat şi urmat sfaturile Lantadei, comportându-se ca nişte domnişoare din lumea bună.

Anul naşterii Melindei, 1713, a fost marcat de încetarea războiului de secesiune, regele Filip V de Bourbon obţinând ulterior tronul Spaniei. Au urmat măsuri cu caracter reformator în societate, economie şi administraţie. Copilăria şi tinereţea eroinei noastre au beneficiat de prosperitatea crescândă a poporului său. Atât ea, cât şi sora ei au studiat cu profesori aduşi de părinţii lor. Fata mai mică, Arna, s-a căsătorit cu un comerciant francez, plecând definitiv în ţara lui.

Sora ei mai mare, MELINDA, s-a îndrăgostit la 16 ani de fiul unui baron, pe care îl întâlnise de câteva ori la balurile organizate cu scopuri filantropice. Arteno Arilla s-a căsătorit cu frumoasa MELINDA la doi ani după ce s-au cunoscut. Ea avea 18 ani, iar el, 26. Ajunsă mare doamnă cu titlu nobiliar, MELINDA s-a văzut stăpâna castelului moştenit de Arteno de la bunicii săi. El locuise împreună cu bunicii şi părinţii, care decedaseră pe rând, băiatul rămânând la 14 ani fără cele mai dragi fiinţe ale sufletului său. A stat în anii următori doar cu servitorii şi o mătuşă bătrână, rămasă văduvă şi neavând copii. Cu un an înainte de căsătorie, Arteno îşi pierduse şi mătuşa, care trecuse la cele veşnice. Firea veselă şi optimistă a soţiei sale i-a înseninat sufletul lui Arteno. Firea sa posacă şi

prea gânditoare s-a schimbat pe măsură ce el avansa în vârstă. Ocupat mereu cu administrarea averii, întorcându-se acasă, găsea o soţie mereu bine dispusă şi trei copii frumoşi ca nişte îngeraşi.

Fetiţa lor, Arina, semăna bine cu mama ei la chip şi la gesturi, imitând-o în permanenţă, din dorinţa de a ajunge o „prinţesă”. Băieţii, Teodoris şi Mariano, au dat glas sângelui războinic al strămoşilor, intrând în armata regală. Au ajuns până în America, trăind clipe de groază în timpul războiului de 7 ani, la finalul căruia Spania a pierdut supremaţia asupra Floridei, în nefericitul an 1763. Dorinţa Arinei de a ajunge prinţesă i-a fost îndeplinită, fata căsătorindu-se la 18 ani cu un descendent al neamului Bourbonilor.

Firea sănătoasă a MELINDEI a ajutat-o să trăiască mai mult decât sperase vreodată: 85 de ani. Nedorind să stea degeaba nici la bătrâneţe, moştenind hărnicia de la mama ei, MELINDA şi-a ajutat soţul în administrarea moşiei, a supravegheat marile tranzacţii comerciale, comportându-se adesea cu multă energie, asemenea unui bărbat. Nepoţii au crescut sub ochii ei, îndrumarea bunicii nelipsindu-le nici la vârsta adolescenţei. Foarte bună gospodină, MELINDA nu lăsa niciodată servitoarele nesupravegheate, cerându-le să facă totul pe placul său. Rarele ore destinate lecturii îi satisfăceau pasiunea pentru poeziile de dragoste. Obişnuită să scrie poezii încă din copilărie, femeia citea tot ce găsea prin bibliotecile prietenelor şi îşi recita creaţiile personale cu ocazia vizitelor pe care şi le făceau reciproc. Împlinind 85 de ani, MELINDA îşi făcea adesea bilanţul vieţii, dorind să vadă ce mai avea de făcut în fiecare zi. Moartea a surprins-o într-o după-amiază, în timp ce scria o nouă poezie. A închis ochii pe neaşteptate, soţul găsind-o cu capul căzut peste jurnalul ei.

Nina Petre
7 august 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„Sunt blocată... no comment... este, este, este... Da, sunt exigentă, cer mult, pretind şi am aerul acela... Absolut totul se potriveşte, ca într-un puzzle... Ciudat a început să nu mi se mai pară nimic...

Nu ştiu dacă vă mai amintiţi... am menţionat la un moment dat că am scris versuri... pentru mine... dar... am renunţat după moartea bunicului meu... Poate ar fi cazul...

După cum bine ştiţi, în viaţa aceasta m-am căsătorit târzior, dar observ că „fetele” au fost mai, mai... Posibil să fi fost şi perioada de aşa natură...

De fel, îmi place să ajut, să dau câte o palmă peste ceafă pentru a trezi instinctele (o fac şi cu soţul), să râd, să glumesc, dar şi când sunt călcată pe codiţă... o, mamă, mai bine pleci din raza mea de acţiune... Nu

ştiu cât sunt de războinică, dar de un lucru sunt sigură, de mai multe de fapt: nu tolerez mârlănia, hoţia, minciuna... iar dacă închid un ochi atunci când îmi este călcat liberul arbitru, hmmm, să spunem că... nu pot sta cu gura închisă şi, mai devreme sau mai târziu, le torn şi, desigur, fără drept de apel. Şi de încurajat, mă încurajez tot singură... cred că vine din... „instinct”... femeia bărbat...

Aveţi dreptate, DIN NOU! Îmi place, face parte din mine, este în sângele meu: conştiinţa datoriei împlinite şi, da, uneori nu dorm până nu iese treaba aşa cum consider eu că trebuie să iasă. Ce să mai... am insomnii. De exemplu: nu pot să dorm dacă aşternutul nu este în ordine şi perdeaua la fel... nu reuşesc, oricât de mult aş încerca. La fel şi dacă văd o pată pe jos, mă apucă nervii... stau, mă uit la ea, mă fac că nu este acolo, iară mă uit şi, în final, bâşti! mopul şi răsuflu uşurată.

La capitolul amici/prieteni... iară aveţi dreptate... îi ajut cum pot şi atât cât pot, încerc să mă pun în pielea lor, în afara lor, de aproape şi departe... Ce să mai, pe aproape toate feţele, şi după aia... torn... convine sau nu... spun... iar alegerea le aparţine şi, dacă dau chix, vin cu codiţa între picioare cu lozinca: aveai dreptate...

Până mai acum ceva timp fugeam de bucătăreală... dar de când am început să înţeleg că şi bucătăria face parte din joc, a început să îmi placă, amestec, inventez, adaug, tai până iese cum vreau eu. Iar cu dulciurile, asta da poveste... le ador... urmele turcoaicei.

Mă gândeam la viaţa petrecută cu familia, bunicii... am fost crescută de bunici... şi mai rar un sfârşit de săptămână la părinţi... oricum a fost o minunăţie... Îmi plac copiii mult de tot, am văzut că am şi răbdare cu ei.

O altă chestiune... acum îmi place să-l ajut pe soţul meu, dar din spate, gen umbră... fă aşa, fă aia sau ailaltă... Nu îmi place să ies în evidenţă.

Acum îmi vine în minte... am o „problemă” cu hainele şi încălţările... adică nu îmi place ce-i la modă, nu mi-a plăcut niciodată. Am gusturi „ciudate” şi rar se întâmplă să găsesc ceva pe gustul meu. Tocmai de aceea mă duc mai des (vorba vine) în bazar... Acolo este aşa de multă culoare, veselie şi am de unde alege...

Când privesc în jur... ce mult îmi doresc să se schimbe mentalitatea, „cerşitul” şi aruncatul pietrei în cel mai bun... Sper sincer... Şi mă doare când văd că oamenii ajung mai răi ca... (nu spun animale, pentru că ele au Suflet)... de fapt, personaje ratate pe scena vieţii... Da, sunt pe drumul bun şi, da, este bine, frumos şi adevărat tot ce mi se întâmplă. Simt şi încep să intuiesc... dar... ştiţi cum se spune: este prea frumos...

Aveţi dreptate... „pap” cărţile de ceva timp. După o pauză de câţiva ani, am reluat „sportul” şi parcă este aer pentru mine... şi nu am idei fixe, citesc tot ce găsesc, tot ce îmi spune... instinctul... şi pe căldurile astea este remediul perfect, lângă un ceai ori cafea şi ventilator. Prefer să citesc decât să colind străzile haihui, aşa cum este la „modă” pe aici, ori să arunc banii pe nimicuri.”

GIULIA, 8 august 2012, Italia

Episodul 4 - NIDRU

Filipineza NIDRU MATAH a trăit între anii 1624-1688. S-a născut pe insula Samar, aceasta fiind cuprinsă între marile insule Mindanao (la sud) şi Luzon (la nord), la est aflându-se Marea Filipinelor. Părinţii lui NIDRU se numeau Urmun (tatăl) şi Lukiri (mama). Cei doi soţi au avut nouă copii: trei fete (NIDRU, Landu, Daki) şi şase băieţi (Mohdu, Ludikar, Hamdu, Marrun, Dakdu, Umton). Deşi insula Samar se afla sub dominaţie spaniolă, populaţia băştinaşă încă îşi mai păstra credinţa islamică, la fel ca şi familia lui NIDRU. Urmun făcea comerţ cu fructe şi legume, oferindu-le marinarilor străini în schimbul unor baloturi cu mătase şi diverse articole de îmbrăcăminte. Lukiri, nevasta lui, cosea haine femeieşti, având suficiente cliente cât să îşi ocupe toate zilele cu munca ei. Fetele au învăţat să îşi ajute mama la confecţionarea hainelor, fiind talentate şi având multă imaginaţie. NIDRU, fata mijlocie, se pricepea la confecţionarea pălăriilor şi a sandalelor pentru femei, meşteşug învăţat de la o prietenă a mamei sale, Uhtu. Cei şase băieţi ai familiei nu au avut prea multe meserii de ales. Fiind săraci, s-au îndreptat spre comerţul cu diverse produse, nedorind să plece la moarte pe corăbiile spaniole. Mulţi tineri de pe insulă se urcaseră pe corăbiile stăpânilor, dorind să vadă lumea muncind ca marinari, dar unul singur supravieţuise, întorcându-se bolnav acasă.

NIDRU, cea mai îndemânatică dintre fete, a fost încurajată de fraţii ei să muncească mult, marfa fiind bine vândută chiar şi marinarilor străini. La 16 ani a fost cerută în căsătorie de José Ferrando, un tânăr ofiţer spaniol care îşi construise o casă pe insulă. La 27 de ani, José făcea parte din trupa militară care asigura ordinea în zona de domiciliu a familiei Matah. Plăcându-i la nebunie aspectul fizic al localnicelor, José şi-a ales-o pe frumoasa NIDRU drept soţie, convertind-o la catolicism. NIDRU, extrem de supusă şi ascultătoare faţă de bărbatul său, şi-a continuat importanta muncă de confecţioneră a veşmintelor tradiţionale. Soţul ei a angajat o lucrătoare în chioşcul de lângă casă, aceasta vânzând cu succes creaţiile stăpânei sale. Ca soţie de ocupant spaniol, NIDRU s-a bucurat de consideraţia puţinelor neveste spaniole, care au acceptat-o în anturajul lor. Femeia a învăţat repede limba spaniolă, ceea ce i-a deschis calea spre mica societate civilizată întemeiată de stăpânii hispanici.

Bucurându-se de iubirea şi respectul soţului, mica filipineză a devenit mamă a şapte copii (trei fete şi patru băieţi), la creşterea cărora au ajutat-o părinţii lui José, stabiliţi şi ei pe insulă. Creaţiile vestimentare ale lui NIDRU au ajuns la mii de femei, ea reuşind să lucreze câte ceva până în ultimele luni de viaţă. Împlinind 60 de ani, mâinile fiindu-i obosite şi umflate de prea multă muncă, fata cea mare (Lirna) a sfătuit-o să se ocupe doar de confecţionarea unor obiecte de podoabă. Lirna a preluat munca de croitorie, sora ei Janna s-a ocupat de pălării, iar sora lor cea mică, Minerva, s-a făcut confecţioneră de sandale. Mamei NIDRU

i-a revenit plăcerea de a face şiraguri cu perle şi mărgele colorate, brăţări şi cercei. Femeia nu putea să stea degeaba nici la bătrâneţe, obişnuită fiind să muncească din copilărie. Băieţii ei au plecat cu toţii să lucreze pe corăbii spaniole, reuşind astfel să vadă Spania, ţara de origine a tatălui lor. Doi dintre ei, Eduardo şi Cassiro, s-au stabilit în Barcelona, căsătorindu-se cu fete din oraş. Ceilalţi doi fii, Umdal şi Marssal, au preferat să rămână lângă părinţi, ocupându-se cu afaceri de tot felul.

La 64 de ani, uimitoarea NIDRU se pregătea de marele ei drum fără întoarcere. Se simţea obosită, măcinată pe dinăuntru de o boală necunoscută de vracii autohtoni, care îi scurta viaţa pe măsură ce treceau zilele. A închis ochii într-o noapte, în timpul somnului, nederanjându-şi bărbatul cu ultima ei suflare. Fusese o fiinţă discretă întotdeauna, străduindu-se să nu-i acapareze pe cei din jur cu problemele ei intime. José şi copiii o consideraseră o fiinţă ca nimeni alta, datorită modestiei şi hărniciei pe care le dovedise întotdeauna. Femeie înţeleaptă, mica filipineză avusese mereu vorbe de încurajare pentru membrii familiei şi pentru numeroasele ei prietene. José, greu încercat de ocupaţia lui militară, a ajuns la bătrâneţe datorită soţiei sale, care l-a încurajat şi l-a îngrijit cu infinit devotament atunci când era bolnav.

Nina Petre
7 septembrie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„Sunt fericită, blocată, fără de cuvinte... din nou... Sincer, vă pot spune că din totdeauna m-am simţit atrasă de cultul islamic... de haine, broboade, felul lor de a fi... al femeilor... Nu supuse bărbatului, deşi aparent aşa este... În schimb, cu religia catolică... am declarat război... Nu mă atrage, nu îmi place... pur şi simplu îmi repugnă, deşi în trecut văd că... m-am lăsat influenţată... Ei bine, în existenţa asta, nu.

Observ... lucrul manual... asta înseamnă răbdare şi atenţie... am, desigur, şi îmi place să îmi bag nasul pe unde îmi este permis... Ţin minte că bunica avea o maşină de cusut veche... deşi nu funcţiona... eu tot pe lângă ea stăteam şi mai mult pe lângă buni... iarna când se apuca de croşetat, făcut şaluri, cipicei... vremuri superbe pentru mine... Poate şi de aici mania detaliului...

La capitolul copiii... sunt pe bară, deşi am înţeles că voi avea doi... Cine ştie... Poate, pe undeva... având aşa de mulţi în trecut... acum amân decizia...

Da, uneori mă comport ca şi o cloşcă... îmi place să ascult, să ajut cu un sfat, vorbă bună atunci când mi se cere şi de mică am învăţat să Nu divulg ce aud, pentru mine, un secret rămâne secret, prietenia prietenie... şi atunci când principiile sunt încălcate cu bună ştiinţă... sufăr, plâng şi Nu înţeleg de ce... rar ţip şi urlu şi mai nou am învăţat să tratez cu

indiferenţă… aşa-zişii prieteni. Uneori sunt naivă, recunosc… mergeam pe ideea că toţi au Ceva bun sub mască, dar… când am descoperit că minciuna Nu are vârstă, facultate, poziţie socială şi caracter… am început să fiu ceva mai selectivă şi de aceea cercul meu de prieteni adevăraţi este destul de restrâns…

Da, vă dau dreptate… lumea asta este prea tembelă, prea sclavi şi Nu doresc Nici măcar să încerce a sparge „coaja de ou”… şi mă doare… deşi ar trebui să Nu… Uneori chiar îmi doresc sfârşitul ăla apocaliptic, dar când văd atâtea personaje manipulabile cu ştiinţă şi fără… mi se face milă de ei… până la un punct, că după aia… merg pe ideea: dacă alţii, eu pot/putem, atunci oricine cu puţin creieraş, inimă şi curaj o poate face… Sper doar la un viitor mai armonios… mai adevărat… fără ipocrizie, minciună, manipulare…

Asta este impresia, la cald.”

GIULIA
7 septembrie 2012
Italia

Episodul 5 - ULLE

Viaţa norvegianului ULLE RISTOK s-a desfăşurat între anii 1530-1612. El a văzut lumina zilei într-o mică localitate aparţinând peninsulei Varanger, aceasta aflându-se în extremul nord al Norvegiei. Târguşorul în care s-a născut ULLE este astăzi importantul oraş Varangerbotn. Părinţii băiatului, Umtol (tatăl) şi Ardhe (mama), au avut trei copii: un băiat (ULLE) şi două fete (Lurki, Marni). La un an după naşterea lui ULLE, familia s-a mutat în Nesseby, o localitate de pescari situată în apropierea Fiordului Varanger. Umtol, de meserie tâmplar, şi-a găsit de lucru la construcţia corăbiilor, asigurându-şi un venit suficient pentru a-şi întreţine familia.

Ţara sa făcea parte din Uniunea de la Kalmar, care cuprindea Islanda, Suedia, Finlanda şi Norvegia, toate aflându-se sub hegemonia Danemarcei. Această asociere forţată a condus spre dezvoltarea comerţului maritim şi de uscat între cele cinci ţări. Micuţul ULLE avea 6 anişori când situaţia politică a ţării s-a schimbat în favoarea ei: regele Christian III al Danemarcei a transformat Norvegia în provincie daneză, urmărind dezvoltarea activităţilor economice legate în special de minerit şi comerţul maritim. Copiii familiei Ristok au crescut în condiţiile unei vieţi modeste, învăţând de la părinţii lor ce însemna munca grea, pentru a avea din ce să trăiască.

ULLE şi-a petrecut copilăria făcându-şi de lucru pe lângă tatăl său, arătându-se interesat de tot ceea ce era legat de călătoriile pe apă. Povestirile supravieţuitorilor care s-au încumetat să navigheze pe apele periculoase ale Mării Barents îl fascinau pe ULLE, iar el îşi promitea că, atunci când va fi mare, va ajunge în ţări mai calde, unde oamenii nu ştiau

ce este frigul iernii. Plecarea surorilor mai mici, Lurki şi Marni, cu marinari sosiţi din sudul Europei l-a convins pe tânărul de 20 de ani să îşi caute norocul pe alte meleaguri. Spre disperarea părinţilor, i-a anunţat că va pleca mai departe decât surorile lui, dorind să afle ce ţări se aflau dincolo de apele Mediteranei. Nedorind să îi lase singuri în micul port norvegian, ULLE i-a luat pe corabia unde muncea cumnatul său Frank, un scoţian stabilit în Franţa după căsătoria cu Lurki. Acostând la Gibraltar, ULLE şi-a luat rămas bun de la părinţi, lăsându-i în grija lui Frank, urcându-se apoi pe o corabie care l-a dus până în Alger.

Priveliştea uimitoare oferită de somptuosul oraş aflat pe ţărmul Mediteranei aproape că i-a luat minţile tânărului venit din ţinuturile friguroase, locuite cândva de navigatorii vikingi. Purta în sufletul său setea de cunoaştere a strămoşilor săi, ajunşi până pe continentul nord-american. Sătul de chinurile îndurate pe cele două corăbii cu care venise, şi-a făcut planuri mari de viitor pentru cunoaşterea ţării în care poposise. Simţind nevoia unei vieţi de familie, s-a căsătorit cu o italiancă stabilită în Alger împreună cu părinţii şi fratele ei mai mic. Giovanna cunoştea bine oraşul, însoţindu-şi tatăl care vindea pe străzi haine cusute de mama ei. Fata avea 17 ani când a făcut nunta cu ULLE, înţelegându-se cu el mai mult prin semne timp de câteva luni, până când l-a învăţat să se exprime în italiană şi arabă. Locuind în casa socrilor, tânărul soţ simţea că se sufocă. Dorinţa lui cea mai aprigă era să plece la drum pe uscat, spre a cunoaşte mai profund ţara care îl adoptase. Urmările dominaţiei otomane se făceau simţite peste tot. Înţelegându-se bine cu Orlando, cumnatul său, care avea 23 de ani, au stabilit împreună să înceapă transportul de mărfuri cu cămile, traversând zonele deşertice. S-au ocupat cu această periculoasă activitate timp de 3 ani, în decursul cărora au venit acasă doar de câteva ori. Revenind dintr-o lungă călătorie, ULLE şi-a găsit nevasta hrănindu-şi pruncul născut în urmă cu două luni. Marea surpriză a cunoaşterii fiului său l-a determinat pe ULLE să renunţe la drumurile prin ţară. Dorinţa de a-şi creşte băiatul, care devenea din ce în ce mai frumos şi mai isteţ, i-a potolit bărbatului setea de călătorii îndepărtate.

La 30 de ani şi având doi copii de crescut, ULLE era din ce în ce mai nemulţumit de comerţul cu fructe, din care câştiga foarte puţin. Giovanna contribuia şi ea la veniturile familiei, vânzând împreună cu mama ei la piaţă şiraguri cu mărgele confecţionate de ele. Arindo şi Imeria creşteau frumos, ajutându-şi părinţii la treabă atât cât îi ţineau puterile. Imeria avea talent la confecţionarea obiectelor de podoabă, petrecând multe ore pe zi alături de meşteşugarii din piaţă, străduindu-se să le fure meseria. La 12 ani, fata a fost primită ca ucenică la un meşter bijutier, datorită imaginaţiei şi îndemânării sale. Pentru Imeria, munca la atelier reprezenta o plăcere deosebită. Moştenise talentul de la străbunicul ei italian, Roniro, care murise în Padova. Plăcerea de a lucra bijuterii a transformat-o pe Imeria în salvatoarea familiei sale. Treptat, în anii următori, fata a strâns banii necesari deschiderii atelierului personal,

antrenând în jurul ei toată familia. ULLE, Orlando şi soţul ei, Ahmed, îi aduceau metale şi pietre preţioase, dar se ocupau şi cu plasarea mărfii către clienţii bogaţi.

ULLE a muncit până în apropierea ceasului plecării definitive. Îi plăcea să discute ore întregi cu clienţii, povestindu-le viaţa lui, începând cu amintirile din primii ani de viaţă. Era un om cinstit, cumsecade, sincer şi paşnic. Îşi adora nevasta, copiii şi nepoţii. În zilele de odihnă, le povestea la nesfârşit ce văzuse în tinereţe prin ţinuturile pe care le vizitase. Împlinind 82 de ani şi simţindu-se obosit de viaţă, bărbatul şi-a pregătit familia şi prietenii cu gândul că se îndrepta spre drumul fără de întoarcere. A închis ochii într-o seară, pe când îi povestea Giovannei ce frig era în ţara lui natală. Îl cuprinsese dintr-o dată răceala morţii şi dorul de părinţii săi, care trecuseră de mult la cele veşnice.

Nina Petre
1 octombrie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„Norvegia... viaţă frumoasă, cinstită, curată, onestă într-o ţară pe care o îndrăgesc foarte tare din fotografii şi, acum, din poveşti şi fapte... De muncă grea... dacă se poate numi... săpat, copilit de roşii, văruit, bătut covoare, văzut cum se face săpun şi ţuică... am avut parte şi în copilărie... Am fost ajutor de nădejde al bunicii, dar vă spun sincer că nu aş schimba nici măcar o virgulă din ce a fost şi cred că... aş mai repeta experienţa... pentru că îţi dă aşa o senzaţie de bine... de stăpân al lumii... de... pot face orice cu mâinile mele şi ochii îndreptaţi spre cer...

De mică m-a atras iarna, zăpada, zgomotul lemnelor şi al cărbunelui în sobă... fumul gros ce făcea contrast cu zăpada groasă... mere coapte pe sobă, vin fiert... ciorapi croşetaţi de lână... Doamne, ce viaţă de viaţă... minune, ce să mai...!

Eiii... pe partea cu călătoriile pe apă... locuim într-un sătuc portuar cu gardă portuară şi far... vase de pescari ancorate pe ici, pe colo, cele de croazieră care se mai opresc vara cu turişti... şi zone îngrădite pentru a creşte diverse specii de peşti... Din toată chestia asta nu mă atrage... nimic... Nici peştele să-l mănânc... din cauza mirosului. Nici să colind cu vreo barcă sau cum este moda aici... închiriezi un vaporaş, mini iaht... te duci câţiva metri în larg şi stai cu burta la soare... nu este de mine...

Sincer... îmi plac ţările arabe. Am cunoscut băieţi din Maroc, Egipt, Pakistan, India şi îmi plac... au un aşa bun simţ, modestie, un zâmbet din acela adevărat, că îmi vine să îi iau cu mine acasă. Chiar dacă pe unii dintre ei îi văd mai rar... când trecem pe la magazinul unde lucrează, imediat îşi aduc aminte de noi... ce mai faceţi, sunteţi bine, aveţi grijă de voi... parcă ne-am cunoaşte din tinereţe (tot de mică îmi plăcea limba arabă... hmm...)

Lucrul ăsta nu îl pot spune în schimb despre italieni... Şi când mă gândesc... de mică m-a atras limba lor... părea melodioasă... poate pentru că ascultam Romina şi Albano, Toto... Dar acum... trăind printre ei... o, mamă, ce deziluzie... nu aş recomanda nimănui să vină pe aici... decât dacă are dorinţa de a fi maltratat verbal, privit de sus cu multă superioritate de 2 lei, criticat şi acuzat... cam asta se întâmplă la început... după care... îţi trebuie cât de cât tupeu pentru a reuşi... Şi cum nu prea am tupeu... prefer să mă retrag în liniştea şi pacea mea... citind, meditând, ascultând muzică, udând cele câteva flori... şi bucurându-mă atunci când ieşim pe undeva să miros pur şi simplu pământul, iarba, copacii, florile...

Ce este drept... şi mie îmi place să povestesc, dar nu oricui şi oricum... Foarte puţini sunt cei care mă cunosc, cât de cât... Singura persoană care mă ghicea din priviri a fost bunica... Sunt fericită şi onorată pentru că am aşa o specială şi minunată moştenire... Bănuiesc că trebuie să duc mai departe munca lăsată de ei...

Daaa, sunt „cap tare”, cum îmi spune soţul, cu cinstea, mândria şi a fi civilizat... şi am descoperit că ţin cu dinţii la ideea de principiu şi nu mă abat... ar însemna să îmi plec capul şi nu-i de mine... Mai bine să plângă mama lor decât eu! Chiar şi plecarea... a fost una de poveste... frumoasă... Da, trebuie să descopăr cumva de ce tocmai un soţ italian în viaţa asta şi de ce îi place aşa de tare bucătăria noastră... că doar el a crescut cu iaurt, ciorbă şi multe sărmăluţe şi din când în când ţuică.”

GIULIA
1 octombrie 2012
Italia

Episodul 6: ARITINA

ARITINA KEMOLU a văzut lumina zilei într-o mică localitate din Grecia situată pe insula Korfu (Kerkira), care astăzi se numeşte Giannades. Viaţa ARITINEI s-a desfăşurat între anii 1441-1503. Părinţii ei, Kandas (tatăl) şi Ellira (mama), au avut cinci copii: trei fete (ARITINA, Ionia, Akira) şi doi băieţi (Dimitrios, Hessus). Kandas muncea pe un vas pescăresc veneţian, întorcându-se acasă doar la sfârşitul săptămânii. Întreaga insulă aflându-se sub dominaţia veneţiană, populaţia săracă trăia mai mult din pescuit şi comerţ, ambele ocupaţii aflându-se sub controlul celor care îi stăpâneau teritoriul. Împlinind 5 anişori, ARITINA şi-a auzit de mai multe ori părinţii discutând despre plecarea definitivă de pe insulă, unde cei doi copii ai lor nu aveau niciun viitor. ARITINA era cel de-al doilea copil născut de mama sa, primul fiind Dimitrios, mai mare decât ea cu 3 ani. Fetiţa încă nu împlinise 6 ani când părinţii au vândut întreaga gospodărie şi au pornit la drum, în căutarea norocului. Ellira păstrase legătura cu părinţii şi fraţii ei, care locuiau cu toţii în Atena. Acesta era oraşul în care ea se născuse şi trăise

până la 17 ani, când fugise cu iubitul ei, marinarul Kandas, căsătorindu-se apoi cu el pe insula Korfu. Din păcate, Kandas nu reuşise să îi ofere Ellirei viaţa de vis despre care îi vorbise când ea încă se mai afla în Atena. Văzând că lipsurile se ţineau lanţ în modesta lor gospodărie, femeia şi-a amintit de vorbele rostite de mama ei, Kristina, înainte de a se despărţi: „Fata mamii, dacă nu îţi va fi bine acolo, întoarce-te la noi, unde vei găsi întotdeauna înţelegere, un loc de dormit şi o farfurie cu mâncare!”.

Familia Ellirei s-a ţinut de cuvânt, ajutându-i pe refugiaţi cu tot ce i-a fost posibil. Casa din Atena era încăpătoare, iar viaţa localnicilor, destul de bună. Oraşul se afla sub dominaţia cruciaţilor latini, având onoarea de a reprezenta sediul unui ducat. Kandas şi-a găsit de lucru pe un vas de pescuit, fiindcă altă meserie nu cunoştea. Uneori o lua cu el pe ARITINA, care căpătase o adevărată pasiune pentru munca pescarilor. O fascina întinderea mării, cu toată splendoarea ei, dar o uimeau peste măsură vietăţile ciudate care se zbăteau în plasele pescăreşti.

Libertatea ARITINEI a durat doar până la 15 ani, când trupele otomane au cucerit Atena. Kandas a rămas fără vechiul loc de muncă, fiind nevoit să se umilească la picioarele noilor negustori, turci de data aceasta, pentru a-i da ceva de lucru. Omul avea cinci copii de întreţinut, iar nevasta lui, bolnavă cu rinichii, abia se descurca prin casă, fiind mereu ajutată de fetele ei. Negustorul cu care se împrietenise Kandas avea 24 de ani, era originar din Anatolia şi venise în oraş odată cu primii soldaţi otomani. Iusuf l-a angajat pe Kandas la descărcarea şi sortarea mărfurilor aduse de corabia lui din Turcia. Munca era grea şi obositoare, dar, fiind ajutat de fiul cel mare, Dimitrios, Kandas a rezistat timp de câţiva ani, până când ARITINA a devenit o doamnă cu bani, gata oricând să îşi ajute părinţii şi fraţii. S-a întâmplat că Iusuf, îndrăgostindu-se de ARITINA, a cerut-o în căsătorie. Fata l-a plăcut pe turc, fiindcă era înalt, voinic şi vorbea frumos pe limba lui. Au făcut nunta după ce ARITINA a trecut la religia musulmană, dorind să îi fie pe plac alesului său. Pasul făcut de tânăra fată pe calea vieţii s-a dovedit a fi cât se putea de promiţător. Iusuf a cumpărat o casă mare în oraş, a angajat două slujnice şi un paznic, iar viaţa familiei sale a decurs în linişte, ferită de ochii invidioşi al vecinilor. Turcul şi-a apărat nevasta şi copiii ca şi cum s-ar fi aflat în permanenţă pe un front de război. Văzuse multe nenorociri în copilărie şi adolescenţă, iar după ce s-a apucat de negustorie a învăţat să îşi protejeze averea şi propria fiinţă.

Ajunsă doamnă bogată, locuind într-o casă în care avea tot ce îşi dorea, ARITINA s-a preocupat cel mai mult de binele familiei, lăsându-şi la o parte vechea pasiune, pescuitul. A făcut câteva drumuri pe apă în corabia lui Iusuf, dorind să îi cunoască rudele rămase în Anatolia. După naşterea ultimului copil, al şaptelea, femeia a devenit comodă, preferând să stea mai mult în casa şi în grădina lor. ARITINA şi-a dorit încă de mică să devină o soţie şi o mamă excelentă, având-o drept model pe Ellira. Căsătorindu-se cu alesul inimii, a considerat că norocul imens pe care viaţa i-l oferise trebuia răsplătit cu strădaniile ei de femeie măritată şi

viitoare mamă. Timp de 62 de ani, cât i-a fost durata vieţii, ARITINA nu a uitat nicio clipă că îi datorează bărbatului său o recunoştinţă fără margini, pentru că, dintr-o biată fată săracă, o transformase într-o nevastă fericită, bogată şi respectată de întregul oraş. I-a mai fost recunoscătoare lui Iusuf fiindcă o ajutase să aducă pe lume şapte copii superbi, care i-au adus mari bucurii prin comportarea lor demnă şi iubitoare de părinţi. Fetele lor, patru la număr, s-au măritat cu militari şi negustori turci, toate ajungând adevărate doamne, ca şi mama lor. Cei trei băieţi au luat calea armelor, devenind militari demni de încrederea sultanului pe care l-au slujit. ARITINA ar fi murit fericită dacă nu ar fi chinuit-o boala de rinichi, aşa cum i se întâmplase şi mamei sale, Ellira. În acele vremuri nu existau leacuri eficiente pentru suferinţele renale. Când nu mai puteau suporta durerile atroce, bolnavii închideau ochii, scăpând de toate necazurile vieţii pe care o părăseau."

Nina Petre
25 octombrie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

„O altă minunată viaţă cu bune şi cu mai puţin bune... Începutul este ca şi în această viaţă greu, dar frumos, plăcut şi plin de respect, educaţie şi morală... Încep a se lega iţele... vas pescăresc... veneţian... Italia... tocmai ce vă scrisesem data trecută că îmi place limba italiană şi nu înţelegeam de ce, cum şi pentru ce... comunicarea este cheiţa... Adevărul este că sunt o fire mai curioasă, de genul de ce aşa şi nu aşa... îmi place să cunosc, să văd, să admir... chiar şi apa, marea, dar în viaţa asta mai de la distanţă, ori pe ţărmul mării când nu este nimeni... Îmi place sunetul făcut de valuri şi spuma ce atinge nisipul...

Observ că am luat ca soţ tot un musulman... nu este prima dată şi acum îmi vin alte şi alte confirmări la: de ce îmi place viaţa lor, de ce îmi plac veşmintele femeilor, de ce îmi plac dulciurile lor, de ce îmi place muzica lor, de ce mi-am dorit să învăţ singură limba arabă şi nu am reuşit, dar cu toate astea îmi place muzicalitatea ei...

Am instinctul de „cloşcă"... toţi să fie bine sănătoşi, frumoşi şi să aibă o viaţă decentă... şi am puterea sacrificiului destul de bine dezvoltată, dar nu pentru toţi şi toate... este dezvoltat pentru cine trebuie, atât cât trebuie... De exemplu, pentru bunica mea... am lucrat 4 ore de acasă, ea paralizată, în fine, tot tacâmul ce trebuie făcut unui om aflat la pat... dormeam 3, 4 ore pe zi, de mâncat... doar o dată pe zi, seara, o bucată de pâine cu brânză, până la sfârşit; nu regret nimic şi dacă va mai fi să fie, voi repeta totul şi poate mai mult decât atât, pentru că am făcut totul din şi cu iubire... Sincer, nu mă văd cu femei, doamne care să îmi cureţe casa, deşi pot fi unele situaţii în care este nevoie şi de ajutor din afară.

Văd şi numărul mare al urmaşilor... momentan suntem pe zero, dar nu se ştie niciodată... un pui de om... Vă spun sincer, când am toane, ca fiecare, prefer să tac, să mă închid în carapace... să îmi ling rănile pe româneşte şi după aceea să ies cu fruntea sus... nu îmi place să fiu bolovan pe umerii altuia... Da, tind să cred că aveţi dreptate... poate a ajuns momentul în care să mă bucur, să iubesc şi să accept iubirea fără să îmi fac mari procese de conştiinţă... a ajuns momentul să mă bucur de viaţă şi de tot ce îmi oferă... fără să îmi fac probleme de genul: de ce tocmai mie? De acum voi gândi: de ce nu şi mie?

ACUM CIREŞICA DE PE TORT: am avut probleme cu rinichii!!! Am stat la pat cu dureri atroce, pe antibiotice, ceai şi tot tacâmul aproape o lună, dar a trecut... din când în când mai apare câte un firicel de nisip, dar trece cu ceai... şi asta se întâmpla mai acum 5/6 ani... şi de atunci am devenit mai atentă la tot ce înseamnă natural şi viaţă în echilibru... mişcare în aer curat... Dacă aţi şti cât îmi este dor de parfum de munte, de pini, de brazi... offf, Doamne... cred că atunci când voi da nas în nas cu aşa ceva, pup pământul de sub picioare...”

GIULIA
25 octombrie 2012
Italia

ILINCA

Prezentare

În liceu, **ILINCA** şi-a dorit să urmeze Medicina, însă din cauza insistenţelor familiei a urmat Finanţe-Bănci. A rămas cu regretul de a nu fi ajuns medic, deşi a avut mereu plăcerea de a munci în domeniul bancar, precum şi satisfacţii materiale. În actuala viaţă are un spirit justiţiar înnăscut. Datorită lui nu suportă nedreptatea. Simte nevoia unor preocupări care să îi hrănească sufletul. Recent s-a apropiat de domeniul terapiilor naturale.

Nina Petre
15 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Edith Norwick (1897-1942)
- Aleuh Kadwari (1802-1873)

EPISODUL 1 - EDITH

Eroina episodului nr.1 este scoţiana EDITH NORWICK. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1897-1942. EDITH s-a născut în oraşul Kirkcaldy, port la Marea Nordului, situat pe ţărmul Golfului Forth. Părinţii ei se numeau Randeck şi Astrid. Soţii Norwick au avut trei copii: două fete (EDITH, Norrah) şi un băiat (Lorrand). Randeck era comerciant de băuturi, veniturile sale fiind completate de salariul lui Astrid. Aceasta lucra ca profesoară de limba engleză la un liceu din oraş. Copiii au crescut într-o atmosferă tensionată, suportând neobositele discuţii dintre părinţi, provocate în mare parte de gelozia tatălui şi consumul exagerat de alcool, inevitabil pentru un negustor ca Randeck. Bunicii din partea mamei au avut un rol important în formarea personalităţii celor trei nepoţi. Bunicul Dannor şi bunica Luske şi-au ajutat nepoţii să crească tineri bine educaţi, oameni cu bun simţ şi respect faţă de membrii societăţii. Dintre cele două fete, doar EDITH a urmat aceeaşi profesie ca şi mama ei. Sora sa, Norrah, s-a căsătorit la 18 ani cu un negustor din Ediburgh, renunţând să mai înveţe carte. Unicul băiat, Lorrand, a devenit fabricant de băuturi, asociindu-se cu tatăl său la comercializarea acestora. Restaurantul deschis de ei în centrul oraşului le-a adus o avere suficient de mare ca să trăiască liniştiţi.

Urmărind evoluţia eroinei noastre, o putem găsi pe EDITH studentă la prestigioasa Universitate din Edinburgh, absolvind cu succes facultăţile de Biologie şi Chimie în anul 1921. Locuind la sora ei mai mare, Norrah, a avut ocazia să îl cunoască pe Mark Ravill, avocatul care deservea interesele soţului acesteia, Marcial. Fiind un prieten şi vizitator fidel în casa lui Marcial, Mark a avut deseori ocazia să discute cu EDITH. La îndemnul lui Mark, tânăra profesoară de Biologie şi Chimie la un liceu din oraş a dat concurs pentru ocuparea unui post de asistent la facultatea pe care o absolvise. Reuşind la complicatul examen, a devenit cadru universitar pe postul de asistentă la catedra de Biologie. Nemaiputând de bucurie, Mark a felicitat-o şi a cerut-o în căsătorie. Nunta s-a făcut repede, iar EDITH s-a mutat în casa impunătoare a soţului. Părinţii lui Mark locuiau la ţară, unde aveau o fermă care le aducea anual venituri importante. Cu banii primiţi de la părinţi îşi cumpărase Mark vila superbă în care locuia. La căsătoria cu EDITH, bărbatul avea deja 30 de ani, trecuse prin câteva decepţii sentimentale, avea mulţi bani puşi deoparte şi era dornic să ducă o viaţă de familie armonioasă. Devenise avocat renunţând la cariera militară. După absolvirea unui liceu militar, se înscrisese la facultatea de Drept, preferând să aibă o meserie mai paşnică. Dar şi ca avocat de succes, tot un luptător rămăsese.

Până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, viaţa soţilor Ravill a fost liniştită, plină de evenimente plăcute şi de importante realizări profesionale. Mark avea procese grele din care câştiga foarte bine, iar soţia lui primea un salariu frumos la Universitate. Pe Helloise, mama ei a născut-o la 27 de ani. Fratele ei, Michell, a sosit cu 2 ani mai târziu. Nimic nu părea să le tulbure liniştea celor din familia Ravill. Regele George V conducea bine Regatul Unit al Marii Britanii, care fusese constituit în anul 1707, prin unirea celor două regate, al Scoţiei şi al Angliei. În anul 1936, la conducerea Regatului Unit a ajuns monarhul George VI, aparţinând dinastiei de Windsor. Lui şi ministrului de război Winston Churchill le-a revenit misiunea istorică a participării Marii Britanii la cel de-al Doilea Război Mondial şi înfrângerea Germaniei hitleriste.

Pe data de 3 septembrie 1939 a fost introdus serviciul militar obligatoriu. Helloise abia intrase la liceu, iar fratele ei se pregătea să devină şi el licean. Mama lor îşi programa zilnic tot ce avea de făcut, fiindcă altfel nu ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit toate treburile de acasă şi de la facultate. Vestea intrării în război împotriva Germaniei a sosit ca un trăsnet în familia Ravill, la fel ca în întreaga Scoţie, pe data de 2 septembrie 1939. În ziua de 1 ianuarie 1940, pe teritoriul ţării a fost decretată mobilizarea generală. Avocatul Mark Ravill, absolvent al liceului militar, a fost trimis pe frontul din peninsula scandinavă. Familia a primit veşti sporadice de la el, prin scrisori aduse cu mare greutate. Mark ajunsese în Norvegia făcând parte din trupele combatante terestre încă de la mijlocul lunii aprilie. În 2 iunie, corpul expediţionar britanic din care făcea parte Mark a fost puternic bombardat de către flota

germană în oraşul norvegian Narwik. Vestea dispariţiei la datorie a militarului scoţian a sosit cu întârziere în familia lui. Eroul Mark Ravill, ale cărui rămăşiţe fuseseră spulberate de suflul unei explozii puternice, nu a putut fi înmormântat. Piatra din cimitir care îi purta numele nu adăpostea sub ea nimic din trupul său. Soţia şi copiii plângeau zilnic în faţa portretului celui dispărut.

EDITH, îmbolnăvindu-se grav de inimă, a reuşit să mai trăiască încă 2 ani. Nu s-a plâns niciodată în faţa copiilor de durerile ei fizice şi sufleteşti. S-a dus la serviciu zi de zi, studenţii învăţând carte de la ea fără a bănui că de multe ori profesoara lor abia mai reuşea să se ţină pe picioare. EDITH dorea ca fiul şi fiica ei să îşi termine studiile liceale, ca după aceea să se înscrie la facultate. Spera, sărmana de ea, ca prin munca ei să le poată oferi şansa de a deveni buni profesionişti, fiecare în domeniul ales de el.

Helloise iubea medicina, iar fratele ei, avocatura. Amândoi au intrat la facultate cu ajutorul bunicilor, fiindcă mama lor încetase din viaţă la sfârşitul anului 1942. Rămaşi orfani de ambii părinţi, Helloise şi Michell au muncit pe unde s-a găsit de lucru până la finalul războiului. Abia după aceea au intrat la facultate. Michell a scăpat de înrolare din cauza miopiei sale avansate, care se agravase după moartea celor doi părinţi.

Nina Petre
9 iunie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Mi-am recunoscut o parte din actualul meu mod de a fi. Iată ce am identificat ca asemănări:

- biologia şi chimia au fost printre materiile mele preferate, le-am învăţat cu uşurinţă; minunata lume a plantelor, pe care o îndrăgesc, îmi oferă mereu ocazia să recunosc şi să-mi aduc aminte tot ce-am învăţat la biologie;
- am învăţat cu uşurinţă engleza;
- înclinaţia permanentă pentru studiu şi tenacitatea de a învăţa pentru a obţine note mari/absolvi/un serviciu mai bun;
- îmi planific ce am de făcut, sunt organizată, ordonată;
- nu mă plâng dacă mă apasă ceva (durere fizică sau sufletească), dau impresia unei persoane lipsite de griji;

Din fericire, spre deosebire de Edith, am crescut într-un mediu familial foarte armonios, părinţii mei au avut în permanenţă grijă ca inerentele neînţelegeri dintre ei să nu le sesizez.

Şi tot din fericire, nu am probleme de sănătate cu inima.

Constat că în această viaţă am venit cu un marcaj puternic în ceea ce priveşte dragostea, dat de legătura de iubire foarte profundă dintre Edith şi Mark şi care s-a încheiat tragic, fără voia lor. În relaţiile cu sexul opus

am oferit doar ce am simţit - prietenie şi simpatie, niciodată dragostea. Am preferat mai degrabă singurătatea când am simţit că nu pot să ofer mai mult.”

ILINCA
13 iunie 2013
Bucureşti

EPISODUL 2 - ALEUH

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe egipteanca ALEUH KADWARI, care a trăit între anii 1802-1873. Ea s-a născut în oraşul Idfu (Edfu), denumirea lui din antichitate fiind Behdet. Situat pe malul Nilului, la nord de Assuan, străvechiul oraş are un pitoresc deosebit. Părinţii lui ALEUH, Ranud (tatăl) şi Rassil (mama), au avut opt copii, dintre care patru au murit la vârste fragede, din cauza unor infecţii grave. Dintre cei patru rămaşi în viaţă, doi au fost fete (Aleuh, Nurga), iar ceilalţi doi, băieţi (Yurral, Agdil). Ranud şi Rassil munceau toată ziua, pentru a-şi putea întreţine copiii. Aveau o afacere împreună: un birt, în care mâncărurile erau gătite de Rassil cu alimente cumpărate de Ranud din piaţă şi de la negustorii ambulanţi. Băieţii şi-au însoţit tatăl în drumurile sale, după ce au împlinit vârsta de 10 ani. ALEUH şi Nurga, mai mici ca vârstă decât fraţii lor, au crescut pe lângă Rassil, ajutând-o în toate treburile.

ALEUH, fata cea mare, s-a dovedit a avea un talent aparte la prepararea dulciurilor, fapt care a sporit considerabil numărul clienţilor în birt. Împlinind 15 ani, tatăl ei i-a deschis o cofetărie mică într-o încăpere alăturată birtului, spre bucuria imensă a fetei.

Ţara lor era în plină dezvoltare, mai ales în zona orăşenească, negustorii şi meşteşugarii fiind încurajaţi de oamenii puterii. ALEUH avea 3 ani când marele vizir Mehmet Ali (Mohammed Ali) devenise stăpânul Egiptului, fiind recunoscut de sultanul Selim III drept locţiitorul său. Dorind să creeze un aparat de stat centralizat, Mehmet Ali a desfiinţat corpul mamelucilor, masacrându-le conducătorii în anul 1811. Mamelucii, activând iniţial ca miliţii turceşti sau kirghize recrutate din rândul sclavilor, aflându-se în slujba dinastiei Ayyubizilor, i-au răsturnat pe aceştia în anul 1250, guvernând Egiptul până în 1517. După aceea, au reuşit să îşi menţină influenţa şi în condiţiile dominaţiei otomane, impunându-le condiţii vizirilor locali. Din acest motiv, armata turcă a lui Mehmet Ali i-a exterminat în 1811, pentru a putea menţine controlul ţării. După acest sângeros eveniment, paşa Mehmet Ali a trecut la modernizarea Egiptului şi a început expansiunea spre Sudan. Măsuri importante au fost: naţionalizarea pământurilor, accentuarea instruirii populaţiei, construcţia de străzi şi canale. În anul 1841, paşa Mehmet Ali a obţinut de la sultanul Abdul Mejid I posesiunea ereditară a Egiptului, dinastia sa domnind în această ţară până în 1952.

Revenind la viaţa familiei Kadwari, o găsim pe ALEUH măritată la 17 ani cu fiul unui colaborator al tatălui ei. Iadar Al Dairi era cu 7 ani mai în vârstă decât aleasa inimii sale. Căsătoria fusese negociată îndelung, fiecare familie oferindu-i celeilalte ca dar de nuntă baloturi cu ţesături, pietre preţioase, mirodenii scumpe şi câte o cămilă pentru transportul mărfurilor. Ambele părţi declarându-se mulţumite, cei doi tineri au fost supuşi complicatului ritual de căsătorie. Spre bucuria ei, ALEUH a devenit nevasta unui negustor de produse alimentare, domeniu de activitate care îi era drag de cum începuse să îşi ajute părinţii în munca lor. Iadar, fire paşnică şi tolerantă, i-a permis nevestei lui să muncească mai departe în cofetăria ei, fiind bucuros că în felul acesta o putea face pe deplin fericită. I-a cumpărat patru sclave tinere aduse din Etiopia, două pentru munca din casă, iar celelalte ca ajutoare în cofetărie.

ALEUH, neuitându-şi obligaţia conjugală de a deveni mamă, i-a dăruit lui Iadar şase copii, dintre care au supravieţuit doar doi: unicul fiu, Kassim, pe care l-a născut la 19 ani, şi sora lui, Radeli, venită pe lume când mama ei avea 26 de ani. ALEUH încercase cu disperare să îşi salveze cei patru copii de la moarte. Le adusese toţi medicii din oraş, dar şi alţii din Assuan, sosiţi de urgenţă cu diverse corăbii pe apa Nilului. Nimic nu i-a putut salva pe cei patru micuţi, ei decedând la vârste mai mici de 5 anişori, la fel ca şi cei patru fraţi ai lui ALEUH. Disperată, Rassil şi-a amintit de vechiul blestem care pusese stăpânire pe femeile din neamul ei cu multă vreme în urmă, când o străbunică, intrată în panică din cauza incendiului care îi izbucnise în casă, fugise afară uitând să îşi scoată cei patru copilaşi, care muriseră carbonizaţi. Discutând despre acest blestem, ALEUH şi Iadar s-au tot gândit cum să scape de el. Au ajuns la concluzia înţeleaptă că Allah le cerea să înlocuiască moartea cu cât mai multe vieţi. Neştiind să facă altceva decât comerţ, cei doi soţi au stabilit ca ALEUH să pună în vânzare, alături de cofetărie, într-o extindere a clădirii, plante de leac autohtone şi medicamente procurate din import. Lui Iadar îi reveneau astfel noi obligaţii: să ia legătura cu negustorii care circulau în caravane, cerându-le să îi aducă plante de leac recoltate în ţinuturi îndepărtate, să cumpere de la marinarii care soseau pe apa Nilului, tocmai din Mediterana, medicamente aduse din ţările europene, mai ales chinina, de care era foarte mare nevoie oricând.

Kassim, băiat ascultător şi foarte harnic, şi-a ajutat tatăl în munca lui istovitoare, devenind la vârsta majoratului principalul furnizor de marfă. Având propria corabie, cumpărată de Iadar, Kassim a condus-o pe Nil în amonte şi aval, călătorind şi pe apele Mediteranei, până în sudul Europei. Sora lui, Radeli, mai tânără cu 7 ani, a preluat treptat afacerea mamei când ALEUH începuse să dea semne de oboseală a trupului.

La 70 de ani, femeia se putea considera o soţie, mamă şi bunică fericită. Muncise timp de 60 de ani fără a-şi acorda concedii sau călătorii îndepărtate! Era omul datoriei, iar ca femeie musulmană se achitase cu devotament de toate obligaţiile sale. Datorită medicamentelor şi plantelor tămăduitoare pe care le avea mereu în magazin, ALEUH reuşise

să-i menţină sănătoşi pe cei din familia ei, iar dintre cei 12 nepoţi, nu murise niciunul. Fata ei, Radeli, care muncise alături de nepreţuita sa mamă, avea cei 5 copii mărişori atunci când Aleuh s-a hotărât să plece dintre cei vii. Datorită uimitoarei ALEUH, Radeli reuşise să spargă străvechiul blestem care ucisese numeroşi prunci de-a lungul mai multor generaţii. La 71 de ani, ALEUH a trecut la cele veşnice, trupul său fiind îmbălsămat cu uleiuri speciale, care i-au păstrat aroma până când au rămas doar oasele.

Nina Petre
19 iulie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Mă bucur că, prin fiecare existenţă anterioară pe care mi-o dezvăluiţi treptat, reuşesc puţin câte puţin să întregesc puzzle-ul despre mine.

Iniţial când am optat pentru această cercetare, nu am fost foarte lămurită în ce constă şi recunosc nici n-am cerut detalii, însă acum îmi dau seama că orice informaţie mă poate ajuta să-mi recunosc lumina şi umbra, plusurile şi minusurile.

Vitalitatea neobositei Aleuh îmi va călăuzi experienţa mea de lucru cu Sinele interior.

Simt această chemare de a ajuta oamenii şi vreau să mă îndrept către o metodă de terapie. Am început cu mine procesul de vindecare, întrucât nu pot să-i ajut pe ceilalţi dacă eu în interiorul meu nu sunt echilibrată şi nu ştiu cine sunt cu adevărat. Îmi doresc să reuşesc să-mi creez legătura cu Sinele Divin din interior şi să trăiesc la unison cu spiritul, detaşată de ego, vindecată emoţional, fizic şi urmându-mi inima.

Ca amuzament, comparându-mă cu abilităţile lui Aleuh în prepararea dulciurilor, eu ştiu să fac o singură budincă, dar care îmi iese excelentă şi fără să cântăresc ingredientele, las intuiţia să mă ghideze. E drept că, până acum câteva luni, nu am avut timp să stau în bucătărie, dar cred că pot mai mult!

Aş vrea să reuşesc să-mi descopăr şi alte cunoştinţe din trecut care sunt în viaţa mea actuală. Cred că părinţii pe care îi am acum au mai avut rolul acesta în vieţile mele anterioare. Mă iubesc necondiţionat, sunt capabili de orice pentru mine, chiar dacă, biologic vorbind, eu nu mai sunt la vârsta copilăriei. Mă tot gândesc la ei şi la părinţii lui Aleuh, tatăl ei aş zice că e unul din actualii părinţi.”

ILINCA
21 iulie 2013
Bucureşti

MAGDA

Prezentare

Magda se consideră un om fericit: este sănătoasă, are un serviciu bun, iar familia îi aduce multe clipe de bucurie. Totuşi, fericirea ei nu se bazează doar pe atât. Sufletul de aur o îndeamnă mereu spre fapte bune. Magda se simte minunat dacă poate ajuta în fiecare zi pe câte cineva. Unii se miră: de ce ne tot ajuţi dacă nu ţi-am cerut nimic? Vedeţi, aşa gândesc mulţi români: dacă îi loveşti cu orice ar fi, te respectă şi stau la distanţă, temându-se de tine. Dar dacă îi ajuţi într-un mod dezinteresat, devin suspicioşi, uneori agresivi, întrebându-te de ce te amesteci în treburile lor...

Nina Petre
5 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Ruchta Lorenken (1886-1938)
- Suker Kandiril (1798-1874)
- Lhu Shu Dart (1703-1780)

EPISODUL 1 - RUCHTA

RUCHTA LORENKEN a trăit în perioada anilor 1886-1938. S-a născut în vestul Belgiei, în localitatea De Haan, situată pe ţărmul Mării Nordului. Limba vorbită în regiune era flamanda. Părinţii Ruchtei se numeau Harl si Sannia. Soţii Lorenken au avut trei copii: o fata (Ruchta) si doi băieţi (Lorent, Krauss). Harl muncea ca marinar de cursă lungă pe un vas comercial care transporta diverse mărfuri între porturile belgiene şi cele din Orientul Mijlociu. Sannia lucra ca bibliotecară în vila unui nobil bogat, aflată la marginea oraşului. Încă de mică, RUCHTA şi-a însoţit mama o dată pe săptămână la vila nobilului, ajutând la întreţinerea miilor de cărţi valoroase ale acestuia. Hans Van Deer moştenise casa, cu tot ce se afla în ea, de la tatăl său, care fusese ctitorul bisericii din apropiere. Soţia lui, Larnia, fiind şi ea de origine nobilă, avea un comportament deosebit de frumos, ca şi soţul său. Cei patru copii ai lor au studiat acasă, cu profesori aduşi de departe şi adăpostiţi în casă.

RUCHTA, copilul cel mai mare al părinţilor săi, a fost nevoită de multe ori să aibă grijă de fraţii mai mici, în loc să meargă la bibliotecă

împreună cu mama ei. Băieţii, ajungând fiecare la vârsta de 7 ani, şi-au început studiile la şcoala parohială, terminându-le la 15 ani. După acestea, s-au orientat spre navigaţie, plecând pe mare cu Harl. RUCHTEI i s-a permis să participe la lecţii alături de copiii familiei Van Deer. Prietenă bună cu surorile Herta şi Manra, eroina noastră a învăţat să se poarte ca o domnişoară din înalta societate. Educaţia primită în casa binefăcătorilor săi a ajutat-o pe frumoasa adolescentă să obţină un post de învăţătoare la şcoala de fete din oraş, după doi ani de specializare cu profesoarele din acea instituţie privată, patronată de familiile bogate. Profund preocupată de meseria ei, RUCHTA şi-a dedicat întregul timp disponibil muncii din şcoală, iar acasă studia ore întregi tot ce era în legătură cu munca de la catedră.

Avea 20 de ani când a primit o cerere în căsătorie de la tânărul medic Albert Van Bruhe. Acesta, la 26 de ani, lucra zi-lumină în cabinetul său privat, ocupându-se chiar şi noaptea de cazurile mai grave. Viaţa de familie a celor doi soţi a fost plină de iubire, înţelegere şi respect reciproc.

În anul 1914, când ţara lor a fost invadată de germani, RUCHTA avea 28 de ani şi 2 copii: Harithia şi Emmanuel. Următorii 4 ani au fost marcaţi puternic de rezistenţa îndârjită împotriva ocupanţilor germani, susţinută de populaţia flamandă împreună cu armata condusă de regele Albert I. Familia RUCHTEI a fost şi ea influenţată de frământările populaţiei din zonă. Cu toate acestea, fiecare şi-a văzut de treburile sale. Copiii au crescut, au învăţat carte, alegându-şi meserii importante pentru acele vremuri. În anul 1930, pe când RUCHTA avea 44 de ani, s-au constituit cele două regiuni lingvistice, confirmându-se astfel bilingvismul: franceza şi flamanda. Populaţia flamandă s-a liniştit, intrând în legalitate cu limba vorbită de veacuri, iar soţii Van Bruhe s-au simţit şi ei mai mulţumiţi.

Fiica lor, Harithia, a studiat medicina la Paris, revenind alături de părinţi după terminarea facultăţii. Ajunsă colegă cu tatăl ei în cabinetul acestuia, fata s-a remarcat prin devotamentul faţă de pacienţii săi. Fratele ei, Emmanuel, a continuat tradiţia familiei Lorenken, alegându-şi cariera de navigator în marina comercială.

Mama lor, RUCHTA, a trăit doar 52 de ani, fiind răpusă de o gravă afecţiune cardiacă, survenită în urmă cu 2 ani. Cu toată îngrijirea plină de devotament a soţului şi fiicei sale, femeia nu a putut fi salvată de la obştescul sfârşit. Decesul prin infarct secerase multe femei din neamul Sanniei, inclusiv pe ea, care murise la 49 de ani în braţele RUCHTEI, fiica sa iubită. Dispariţia învăţătoarei RUCHTA i-a întristat profund pe elevele şi colegii săi. Dar nu numai aceştia i-au simţit lipsa multa vreme după deces, ci şi întregul oraş, a cărui populaţie o cunoscuse foarte bine.

Nina Petre
4 iunie 2012

COMENTARIILE MAGDEI

„Ieri am aşteptat... cu sufletul la gură să aflu detalii despre RUCHTA! Am citit aseară cu plăcere şi bucurie ce viaţă frumoasă a avut (chiar dacă a fost destul de scurtă, a fost fericită). De mică mi-a plăcut să citesc, am avut mereu cărţi de la bibliotecă şi „devoram” orice-mi pica în mână. Mama mă căuta când dispăream şi mă găsea în ultima cameră a casei, citind! Îmi lua deseori cartea din mână, pe motiv că citesc prea mult. Mi-a fost dragă cartea, să învăţ, să scriu frumos caligrafic, iar în primii ani de şcoală învăţam lecţiile în oglindă. Îmi închipuiam că sunt învăţătoare şi predau!!!

Asemănarea dintre cele două vieţi este izbitoare. La 20 de ani m-am căsătorit, soţul meu este cu 5 ani şi ceva mai mare, am 2 copii, fată şi băiat, şi e multă iubire, înţelegere, respect în familia noastră. RUCHTA şi-a iubit mult mama, a fost primul copil, şi-a îngrijit fraţii mai mici. Eu sunt cea mai mare, am avut şi am grijă de fraţii mei mai mici şi eram mult apropiată mamei! Am visat de multe ori un ocean, întindere de apă, locuri neştiute şi nu înţelegeam de ce!

Probabil educaţia primită datorită familiei nobile şi viaţa respectabilă pe care a dus-o m-a făcut ca în viaţa aceasta, deşi provin dintr-o familie modestă, să nu am nicio emoţie când întâlnesc persoane de diverse condiţii. Întotdeauna am mers cu capul sus şi am privit oamenii în ochi! Am simţit mereu demnitate în ceea ce mă priveşte, nu am făcut compromisuri, chiar dacă în liceu am supravieţuit cu greu, din cauza situaţiei financiare precare. Am terminat liceul datorită pedagogei care mă hrănea şi care m-a ţinut în internat cam... ilegal câteva luni. Neavând bani tata să plătească, m-a retras în anul 3 (întocmise toate documentele), deşi luasem examenul de treaptă cu notă mare, a treia pe listă!

Sunt la fel ca RUCHTA, devotată muncii mele şi mă străduiesc să fac totul ca la carte! RUCHTA era prietenă bună cu cele două fete şi îndrăgită de elevi, concetăţeni. Am firea sociabilă şi îmi place să cred că am multe persoane în jurul meu cărora le sunt dragă.

Probleme cu inima nu am. Dar... de multe ori am simţit ca având ceva... şi de fiecare dată medicul mi-a spus clar că mi se pare, că n-am nimic şi EKG-ul a demonstrat acest lucru. Acum înţeleg de ce am această impresie!

Probabil perioada războiului m-a făcut puternică, întrucât am aşa o stăpânire de sine de care mereu am rămas uimită. În cazuri de pericol am... sânge rece, gândesc lucid şi rezolv problema cu o putere extraordinară! Vă mulţumesc frumos pentru aceste date despre cum am trăit în viaţa anterioară!!!”

Magda
5 iunie 2012

„M-am uitat un pic pe net cam pe unde vine De Haan, cam ce imagini sunt şi am rămas uimită de o privelişte pe care am recunoscut-o ca făcând parte şi dintr-o fotografie a fiicei mele! În primul an de facultate a plecat în Belgia! Şi-a dorit enorm să meargă acolo şi am făcut eforturi mari să facem rost de banii necesari pentru această excursie. După 4 ani a lucrat pe un vas, pe ruta pe Marea Nordului, Belgia – Anglia. Şi, din câte văd, în Belgia, aproape de locul unde am trăit cândva! Şi mă bucur pentru că i-a plăcut mult acolo!”

Magda
5 iunie 2012

Episodul 2: SUKER

SUKER KANDIRIL a trăit între anii 1798-1874. S-a născut într-o localitate din zona podişului Karaganda, astăzi oraşul Baianaul, situat la est de actuala capitală a Kazahstanului, Astana. Părinţii eroinei noastre, Ilhan (tatăl) şi Saluh (mama), erau descendenţi ai unui trib turcic nomad stabilit în Asia Centrală la începutul mileniului I d.Hr. De religie musulmană, soţii Kandiril vorbeau limba kazahă, care aparţinea ramurii turcice a familiei de limbi altaice. Ilhan şi Saluh aveau şapte copii: trei fete (Suker, Mahur, Rulde) şi patru băieţi (Makral, Surkan, Ibrahim, Muhammad). La venirea pe lume a micuţei SUKER, Kazahstanul se afla sub ameninţarea permanentă a invaziilor mongolilor oiroţi. Din acest motiv, Imperiul Rus a început cucerirea teritoriului kazah, acţiune încheiată în anul 1868, când Kazahstanul a devenit o parte componentă a Rusiei. Familia Kandiril s-a descurcat cu greu cât timp copiii au fost minori. Ilhan, tatăl lor, avea o turmă de oi în afara localităţii, de care se ocupa împreună cu doi nepoţi, fiii fratelui său Mahdun. Omul venea acasă în fiecare săptămână aducându-le celor din familie produse pentru hrană, piei de oaie şi lână. Obişnuită cu prelucrarea pieilor, torsul şi împletirea lânii, Saluh avea de lucru în permanenţă. Băieţii au plecat la stâna tatălui lor de cum au depăşit primii anişori ai fragedei copilării. Fetele au rămas lângă mama lor, ajutând-o la munca grea din gospodărie.

SUKER, fata cea mică, avea doi fraţi mai mari decât ea: Makral şi Surkan. Stând zile întregi în casa alăturată, unde locuiau părinţii lui Saluh, fata a „furat” meseria de vindecătoare a bunicii Rulkir. În acele vremuri, singurele tratamente de care beneficiau locuitorii podişului Karaganda erau leacurile empirice, folosite de femei minunate, dăruite de la o generaţie la alta cu acest har. SUKER şi-a însoţit bunicii în zone îndepărtate, întorcându-se cu sacii plini de plante, purtaţi în spate. Împlinind 10 ani, SUKER a fost considerată suficient de matură pentru a-şi începe munca de vindecătoare. Prestigiul ei a crescut uimitor după stabilirea în localitate a unui pluton de soldaţi ruşi, aflat sub comanda unui ofiţer. Aceştia aveau familii, iar copiii lor suportau greu clima din

regiune. Îmbolnăvindu-se des, copiii aveau nevoie de îngrijire, aceasta putând fi acordată doar de SUKER şi de bătrâna ei bunică. Sacrificându-se spre binele comunităţii, fata s-a maturizat an de an, ajungând la 18 ani o persoană foarte respectată şi necesară tuturor familiilor de kazahi şi ruşi care populau micul orăşel în devenire.

La 19 ani, tânăra vindecătoare s-a măritat cu Igor Strebianin, fiul unui soldat din garnizoana rusă care le apăra comunitatea. Igor, iniţiat în mânuirea armelor încă din copilărie, fusese angajat în plutonul rus, aflându-se cu toţii în solda ţarului Alexandru I. Proaspăta familie Strebianin s-a pornit pe făcut copii, SUKER aducând pe lume nouă bebeluşi, dintre care au trăit numai şase. Ceilalţi trei au decedat la câteva săptămâni după naştere, mama lor nereuşind să le salveze viaţa. Moartea celor trei micuţi i-a zdruncinat lui SUKER încrederea deplină avută până atunci în puterile ei miraculoase. Consolată de soţul său şi încurajată de Saluh, mama ei, femeia şi-a văzut în continuare de familie şi de practicile vindecătoare. Nemaiputând pleca în stepă după plante, această muncă o făceau două fete din localitate, fiind păzite de doi soldaţi ruşi. SUKER a muncit până la epuizare cât timp primii copii erau mici. Crescând pe rând, ei s-au ajutat unii pe alţii, asigurându-i mamei lor timpul necesar îngrijirii bolnavilor la care era chemată. Secretele preparării şi utilizării leacurilor i le-a transmis fiicei sale mai mari, Aishde. Celelalte trei fete şi-au ajutat sora ani de zile, până când a crescut fata lui Aishde, Orma. Fraţii lor s-au împărţit între cariera militară şi comerţul cu produse obţinute prin creşterea oilor.

Igor a trăit mai mult decât soţia lui, deşi rănile căpătate în luptele cu mongolii şi alte triburi invadatoare i-au provocat complicaţii extrem de dureroase. La 76 de ani, SUKER îşi făcea adesea bilanţul bucuriilor şi necazurilor prin care trecuse de-a lungul vieţii. Femeia, conştientă de misiunea ei nobilă, se sacrificase pentru binele obştii, fiind de multe ori răsplătită doar cu binecuvântările celor săraci. Niciodată nu avusese conştiinţa valorii banilor aduşi în casă de soţul ei. Obişnuită din copilărie să trăiască din darurile naturii şi ale creşterii oilor, SUKER aproape că nu pricepea la ce mai erau buni şi banii ruseşti. Copiii ei, în schimb, s-au adaptat vremurilor din ce în ce mai emancipate, punând mare preţ pe câştigurile financiare. Îmbătrânind cu ideile ei simple, SUKER şi-a lăsat urmaşii să se descurce cum voiau, bucurându-se că fiecare copil al său şi-a găsit drumul drept în viaţă.

La 76 de ani, era încă în putere, trebăluind prin casă şi discutând ore întregi cu bărbatul său. Moartea a intervenit pe neobservate, în timpul somnului, într-o noapte zbuciumată de furtună. Femeia s-a sfârşit printr-un stop cardiac, murind fără ca Igor să-şi dea seama. Spre dimineaţă, bărbatul trezindu-se, a observat că nevasta lui nu mai respira. Cu multe luni în urmă, SUKER începuse să îşi presimtă obştescul sfârşit. Fără a le spune ceva soţului şi copiilor, ea s-a rugat zilnic la Divinitate să îi dea o moarte senină şi discretă, aşa cum fusese întreaga ei comportare de-a

lungul vieţii. Allah i-a ascultat rugile, iar trecerea spre lumea cea veşnică i-a fost aşa cum dorise.

Nina Petre
18 iulie 2012

COMENTARIUL MAGDEI

„Aseară târziu, am citit cu emoţie şi acest episod. Şi... am lăcrimat! Chiar sunt o norocoasă! Am avut trei vieţi frumoase, înconjurată mereu de iubire, probabil că de aceea încerc cât pot să văd în jurul meu doar oameni fericiţi! Am avut căsnicii bune, cu soţi iubitori şi acum înţeleg de ce când aveam 14 ani mi-am dorit neapărat un bărbat care să mă iubească pentru toată viaţa! Nu frumos, nu bogat, doar iubitor! Am fost mamă şi la fel mi-am dorit de mică să am copii neapărat! Am trăit în perioade cu probleme, am crezut în puterea divină, m-am descurcat chiar bine şi de aceea am încrederea asta în mine că pot să fac multe! Am trăit pe plaiuri diferite, probabil de aceea niciodată nu aş judeca oamenii, indiferent de rasă, credinţă! Mereu mi-am zis că e loc pentru fiecare! Tare bine îmi face tot ceea ce aţi aflat! Mulţumesc! Deocamdată vreau să ştiţi că sunt mult mai liniştită de la o vreme! Împăcată, senină şi aştept să mi se întâmple doar lucruri bune, minunate!”

MAGDA
19 iulie 2012
Bucureşti

Episodul 3: LHU

Indonezianul LHU SHU DART a trăit între anii 1703-1780. S-a născut într-un mic sat de pescari situat în sudul insulei Kalimantan, pe malul golfului Sampit. La mică distanţă de vechea aşezare aborigenă se află astăzi marele oraş Mendawai. Părinţii lui LHU se numeau Rahu (tatăl) şi Lukir (mama). Cei doi au avut doisprezece copii, dintre care doar zece au rămas în viaţă, ceilalţi doi decedând la scurtă vreme după naştere. Dintre cei zece care au supravieţuit, patru au fost fete (Lorr, Rudua, Murki, Ronoh), restul de şase fiind băieţi (LHU, Mink, Rodulu, Striduru, Mahur, Mumbur). Rahu era pescar, plecând zilnic pe apa Mării Java cu pluta lui modestă, construită de el. Lukir pescuise perle în adâncul apei până la căsătoria cu Rahu. Provenind dintr-o familie foarte săracă, ea fusese singurul copil dintre cei unsprezece care se încumeta să se scufunde, riscându-şi viaţa de fiecare dată. Fata păstrase pentru ea un săculeţ cu perle, care a reprezentat zestrea ei de nuntă. Locuind în coliba construită de Rahu, Lukir s-a ocupat de familie, care devenea din ce în ce mai numeroasă.

Cei şase băieţi au avut doar două soluţii pentru viitor: să devină pescari alături de tatăl lor sau să intre muncitori pe plantaţia din apropiere, care aparţinea unui olandez bogat. Acolo trudeau zi-lumină mulţi oameni săraci, îngrijind preţioasele plante producătoare de condimente. LHU şi fratele său mai mare, Mink, au simţit chemarea depărtărilor, dorind să afle ce pământuri se găseau dincolo de întinderea imensă a apei. LHU, împlinind 20 de ani, iar Mink, 22, s-au îmbarcat pe un vas comercial care aparţinea Companiei Olandeze a Indiilor Orientale. Simpli marinari, ei munceau ca nişte sclavi, dar setea lor de a cunoaşte lumea apelor şi a uscatului era mereu nepotolită. Ieşind din apele Mării Java, au străbătut mii de kilometri, ajungând până în porturile olandeze. Civilizaţia europeană li s-a părut uimitoare, dar dorul de viaţa modestă a locuitorilor din Kalimantan i-a determinat să păstreze legătura cu ţinutul natal. Au rezistat pe corabia olandeză doar 4 ani, din cauza stării precare a sănătăţii.

Rămaşi la ţărm în satul care se dezvoltase în lipsa lor, şi-au regăsit familia, nedorind să o mai părăsească niciodată. Stăpânul plantaţiei de mirodenii i-a primit la muncă alături de ceilalţi fraţi şi de cumnaţii lor. LHU s-a căsătorit la 28 de ani cu o fată din sat, care se numea Orh. La doar 15 ani, Orh şi-a luat în serios viaţa de familie, aşa cum făceau toate fetele care se măritau. Lucrase şi ea pe plantaţie, dar, după ceremonialul de cununie, LHU i-a interzis să mai plece de acasă. Foarte harnic şi devotat stăpânului, LHU i-a câştigat încrederea, primind postul de supraveghetor al supuşilor lui. Vechiul supraveghetor fusese dat afară din cauza comportării bestiale faţă de muncitori. Bătăile zilnice aplicate nenorociţilor care se îmbolnăveau riscau să provoace o revoltă nedorită de stăpân. La 35 de ani, marinarul LHU şi-a primit funcţia cu bucurie, sperând la un salariu mai bun. Dorinţa i-a fost îndeplinită, omul meritându-şi din plin încrederea şi generozitatea stăpânului.

Copiii aduşi pe lume de Orh, şase la număr, au primit de la părinţi o educaţie plină de blândeţe şi omenie. Deşi tatăl lor fusese iniţiat pe vapor în câteva metode de luptă, odată revenit pe uscat a renunţat complet la actele de violenţă, considerându-le manifestări demonice, care aduceau mult rău tuturor oamenilor. Cele două fete ale soţilor LHU şi Orh au avut aceeaşi soartă ca şi mama lor: s-au măritat devreme, minore fiind, ajungând bune soţii şi mame. Fraţii lor s-au împărţit în două grupe: doi dintre ei au plecat pe mare, devenind navigatori, iar ceilalţi doi au rămas pe uscat, preferând să se ocupe cu negustoria.

LHU a muncit pe plantaţie până când toţi copiii lui şi-au găsit rostul în viaţă. Obosit de numeroşii ani în care a trudit din greu, bărbatul s-a apucat de negustorie împreună cu băieţii săi. La 60 de ani avea ceva bani strânşi pentru bătrâneţe, dar nu se baza pe ei. Îl pasiona comerţul cu fructe de mare, achiziţionate de la tinerii care se încumetau să le recolteze. LHU a fost negustor până în ultima zi a vieţii sale. La 77 de ani mergea drept pe stradă şi nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 65. Era un comerciant abil, cinstit şi omenos. Avea un principiu ferm în privinţa

relaţiilor cu clienţii: decât să înşeli un om, dovedindu-te un ticălos, mai bine să fii corect, făcând din oameni prieteni în loc de duşmani. La moartea sa, survenită într-o noapte înstelată, LHU nu avea niciun duşman. Seninătatea chipului său a rămas de neuitat pentru toţi cei care l-au cunoscut.

Nina Petre
24 august 2012

COMENTARIUL MAGDEI:

„Am citit emoţionată... lăcrimând desigur... şi... am recitit...!!! Am simţit... de când am crezut în reîncarnare că am fost cândva bărbat! Sunt aşa de fericită, căci iar sufletul meu îşi aminteşte ba una, ba alta! Şi mă regăsesc în multe din ceea ce mi-aţi spus... pe care doar sufletul meu le ştia!!! Marea cu întinderea ei... m-a impresionat mereu! Nu ştiu să înot, nu am fost pe vreun vas (nu e încă timpul trecut, zic eu), dar... am aşa o chemare... îmi place să o privesc şi să mă minunez!!! Ca şi LHU... am fost mereu dornică să progresez... să învăţ... să strâng din dinţi la greu şi să răzbat... cu fruntea sus! Mi s-a întâmplat în viaţă de câteva ori, când am fost în pericol... să atac... să am o putere pe care nu o ştiam... de a lupta ca şi cum nu eram eu... doar pentru a mă salva! M-am mirat cât sunt de puternică! Eu... care sunt aşa de paşnică!

Mereu am progresat în munca mea... şi chiar dacă serviciul m-a adus la un moment dat în faza de a penaliza colegii, preferam să rezolv problemele în aşa fel să fie toată lumea mulţumită! Şi mi s-a dovedit în timp că am câştigat respectul multora! Şi asta mă face să mă simt bine, împăcată! Vorba de bine... felul de a privi lucrurile înseamnă mult!

Familia a fost mereu pe primul loc, întotdeauna, aşa cum simt şi acum şi cum am fost şi în celelalte vieţi! Sunt aşa norocoasă!!! O spun iar, ce vieţi frumoase am trăit! Şi cum să mă schimb acum? Cum să nu vreau decât binele tuturor? Indiferent de ce îmi va rezerva viaţa, greul îl voi duce aşa cum am fost obişnuită şi cum cred eu mereu că e normal! Sper să pot influenţa cum pot pe cei cu suflet cald şi bun să îşi urmeze calea, încercând să facă bine, atât cât se poate!”

MAGDA
27 august 2012
Bucureşti

NICOLETA

Prezentare

Femeie cu suflet sensibil şi voinţă puternică, **NICOLETA** şi-a făcut cu prisosinţă datoria de mamă, soţie şi om al muncii. Ajunsă la maturitatea gândirii şi raţiunii sale, a mai găsit ceva de realizat: să le acorde ajutor oamenilor aflaţi în dificultate fizică şi financiară. Evoluţia spirituală o preocupă în permanenţă, dorind ca şi pe lumea cealaltă să fie mulţumită de propria fiinţă.

Nina Petre
6 februarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Carmen Vasquez (1893-1936)
- Akti (1813-1891)

EPISODUL 1 - CARMEN

Spaniola Carmen Vasquez a trăit între anii 1893-1936. A fost soţia unui armator bogat, bărbat violent şi dedat alcoolismului. Au avut împreună şapte copii, printre care cinci băieţi şi două fete. Cu plămânii slabi încă din copilărie, Carmen s-a zbătut să trăiască pentru a-şi face datoria de soţie şi mamă, până când tuberculoza a ucis-o. A fost o fiinţă cu suflet curat, de o bunătate şi generozitate rar întâlnite printre femeile acelor vremuri. João, soţul ei, portughez la origine, s-a căsătorit cu ea ştiind că îi trebuia o nevastă docilă, blândă şi ascultătoare, pentru a nu fi nevoit să o rupă în bătăi. Într-adevăr, nu a bătut-o niciodată, dar i-a scurtat zilele cu grosolănia şi desfrânarea lui.

Nina Petre
24 martie 2008

COMENTARIUL NICOLETEI

„Un lucru care m-a pus pe gânduri este că, deşi lui Carmen destinul îi prevăzuse o suferinţă îndelungată, ea a murit de tânără. Concluzia mea să fie că destinul prevede ceva, dar se poate întâmpla cu totul altceva? Cred că da. Mă gândesc că, poate, ce îţi este predestinat, aşa ar fi bine să se întâmple, altfel oricum duci cu tine într-o nouă încarnare.

Bine spus „la limita răbdărilor”. Am ştiut să rabd foarte docilă fără să spun absolut nici un cuvânt nimănui. Din afară, căsnicia noastră pare un exemplu pentru ceilalţi. De aceea nimeni nu înţelege ce se petrece. De altfel, soţul meu este un „cetăţean” foarte bun şi respectat, care sare în ajutorul oricui. Eu fiind o fire mai rezervată, cei din jur poate pun în cârca mea ceea ce se petrece dintr-o dată la noi în familie, pentru că eu vreau schimbarea, eu sunt cea care nu mai pot.

Ca poziţie socială, am luptat şi mi-am câştigat-o. Poate că sunt prea conştiincioasă, fără să doresc cu orice chip laude. Mi-au plăcut meseriile grele, cu răspundere, am luptat pentru ele, am câştigat respectul celor din jur numai prin profesionalism, pentru că nu sunt prea sociabilă sau drăguţă cu cei din jur, doar la „a doua vedere”. Mă ataşez pentru o viaţă doar de oameni cu care sunt compatibilă. La prima vedere, sunt rece, dură şi cu legea în faţă. Am simţit o chemare spre meseria pe care o am acum. Am fost inginer, dar am multe diplome şi mulţi ani de studii în profesia de economist. Avocat nu am putut să fiu, pentru că nu prea am debit verbal.

Da, călătoresc mult, mă simţeam extraordinar când treceam singură prin aeroporturi. Îmi place enorm să zbor. E un sentiment aparte... eşti undeva, ascunsă în lume, nimeni nu ştie unde eşti, ce faci. Am colindat Europa cu familia şi am fost singură în S.U.A. fără familie.

În ceea ce priveşte activităţile cu caracter social, în ultimul timp, după ce mi-am terminat tot ce am avut de învăţat în meseria mea, am simţit dorinţa să îi ajut pe cei aflaţi în suferinţă. Mă vedeam la aziluri de bătrâni, să îi îngrijesc, să le alin suferinţele. Chiar am avut o oportunitate să merg în SUA la un azil, în schimb am îngrijit-o pe bunica soţului, în vârstă de 89 de ani, căzută la pat şi am făcut-o din toată inima.

Sunt prea obosită şi stoarsă de viaţa aceasta să mă pot concentra momentan pe alţii, în schimb de curând am primit o diplomă de maestru-vindecător în Prananadi, pe care îl practic de doi ani, singurul lucru, alături de karate, care m-a menţinut cumva să nu mă mai îmbolnăvesc. O dorinţă mare este să am o diplomă în reflexoterapie.

Sunt în stare să rămân singură, să mă dedic Domnului şi celor din jur, simt că pot şi vreau să fac asta din toată inima, dar poate peste câţiva ani, pentru că mă aşteaptă o viaţă lungă... habar nu am de ce simt aşa... şi voi avea vreme să mor în credinţă şi mulţumită sufleteşte.”

Nicoleta
13 martie 2008
Târgu-Mureş

EPISODUL 2 - AKTI

Înaintea spaniolei Carmen (1893-1936) a trăit un bărbat din Groenlanda (1813-1891) care se numea AKTI. S-a născut şi a locuit toată viaţa într-o aşezare din sudul insulei, unde majoritatea bărbaţilor se

ocupau cu pescuitul şi vânatul. Om cu fire aspră, adaptat la viaţa grea şi plină de pericole din acele ţinuturi, AKTI şi-a dus traiul cu greu, abia având cu ce să-şi întreţină numeroasa familie: nevasta plus cei 8 copii ai lor.

Sătui de sărăcie şi de clima aspră, copiii s-au răspândit prin lume, în căutarea unei vieţi mai bune. Rămas singur cu nevasta lui, AKTI a îmbătrânit tot aşteptând veşti de la copiii săi. Unul dintre ei s-a întors în coliba părinţilor, băiatul cel mare, Uki, rămas văduv cu doi copii în îndepărtata Americă. La 78 de ani, AKTI şi-a îngropat soţia, plecând şi el după ea în câteva luni.

Viaţa lui AKTI nu a avut momente spectaculoase în afara celor în care scăpa cu viaţă de la vânat sau pescuit. În familie s-a comportat ca un soţ credincios şi un tată grijuliu.

Nina Petre
1 octombrie 2008

COMENTARIILE NICOLETEI

„Nu mănânc carne, respect viaţa pe care o au animalele. Nu sunt înnebunită să am neapărat pe lângă mine aşa ceva. Nu curăţ peşti, nu pot să îi omor, nu pun mâna pe ei, nu pot. Acum 3 săptămâni au fost ai mei la pescuit şi au adus peşti mai mici acasă. A trebuit să îi curăţ, dar, până nu au murit, nu am putut pune mâna pe ei. Au mai adus un peşte destul de mare acum 2 săptămâni, dar sub nici o formă nu am putut să pun mâna pe el sau să îl curăţ.

Deşi sunt Rac, cică semn de apă, nu mă am bine deloc cu apa, sub nici o formă cu oceanul. Sunt în stare să mă înec şi când mă spăl pe faţă. Simt că m-aş pierde şi m-aş simţi groaznic în mijlocul oceanului. Nu îmi place să mă duc cu barca pe ocean, întotdeauna am simţit o repulsie.

Interesant că am fost cam „ştearsă” în ultimele 2 vieţi ale mele. Acum simt că trăiesc foarte intens, cât pentru mai multe vieţi. Multe, multe şcoli, multe funcţii, ocupaţii, am o viaţă foarte, foarte plină. Şi, faţă de alţii din jurul meu, călătoresc mult. Interesant că mă atrage Alaska. Mă uitam cu jind la avioanele care decolau pentru Alaska din aeropoartele din SUA.

Pe lângă alţii din jurul meu, sunt foarte energică, pot să zic că freamătă viaţa în mine, de aceea nu mă pot încă opri. Nu mă pot plictisi niciodată, nu am o viaţă de loc monotonă, aşa cum cred că am avut-o în ultimele două vieţi. S-ar zice că recuperez din plin.

Am observat că după 2 ani m-am şi reîncarnat. Hmmm... Ce o fi însemnând asta? De ce aşa de repede? De ce nu am mai stat între ele? Eu cred că trebuie să fie foarte bine acolo.

Am început să mă confrunt cu problemele pe care cred că le-am greşit în această viaţă. Mi-au reînviat traume pe care le-am depozitat şi

le-am închis în subconştient şi care poate au rămas nerezolvate. Sunt într-o perioadă a vieţii în care m-am săturat să greşesc în această viaţă, aş dori să dizolv traumele trăite. În faţa biroului meu am pus o hârtie cu scris mare: „Acceptă-ţi eşecurile cu părere de rău, nu te învinovăţi!”

Am plâns din nou foarte mult. Aş vrea să îmi pot ierta fiecare gest cu care am supărat pe cineva. Simt totul ca un bumerang în mine, înzecit. Eu ştiu că persoanele care au suferit, poate şi din cauza mea, au şi ele destinul lor şi că aşa trebuia poate să se întâmple. Ok, dar eu sunt în stare să sufăr enorm. Nu aş mai dori să fac pe nimeni să sufere, de aceea am plâns tare în zilele astea.

Aş dori să îmi găsesc liniştea în viaţa asta. Până când va fi atât de agitată?

Să încerc să disec trecutul meu, să încerc să mai repar ceva? Sau trebuie să las trecutul în urmă şi să mă duc înainte? Asta e destul de greu acum, că mă apasă toată viaţa mea.”

Nicoleta
3 octombrie 2008
Târgu-Mureş

„Ai scris de predispoziţia spre reumatism moştenită: am dureri ale articulaţiilor de la degete, am perioade în care greu pot să îmi mişc degetele dimineaţa când mă trezesc. Am făcut toate analizele necesare pentru reumatism şi artrită în 2006, precum şi în 2009. Bineînțeles că nu îşi pot explica medicii de ce le zic că mă dor articulaţiile când toate analizele mele arată că nu am nimic. Mă tot întreabă medicii dacă am stat cu mâna în apă rece. Bineînțeles că nu, generaţia mea nu a mai apucat să spele rufele la râu, dar nici nu pot să îmi ţin mâinile în apă rece, nu suport.

Mi-ai mai scris că : *Încă un avertisment: trebuie neapărat să eviţi marea sau oceanul pe vreme de furtună, să nu intri în ape reci, să nu te aventurezi cu vaporul în călătorii periculoase!* Deşi sunt Rac, suport greu apa, nu pot merge cu barca pe mare, am o fobie şi groază de întinderi de apă, mă pot îneca şi când mă spăl pe faţă. Am fost o dată cu barca pe mare într-un golfuleţ din Grecia, dar numai eu ştiu cum am supravieţuit. În Tunisia am intrat seara în mare şi m-a apucat spaima şi disperarea, că soţul cu greu m-a scos la mal. Peşte nu curăţ, îmi e groază de aşa ceva.

Apropo de urşi: Nu pun mâna pe nici o vietate, poate fi ea şi domestică, am o reţinere din naştere să simt blana în palma mea. Dar, pe neaşteptate, după 46 de ani de viaţă, am simţit că doresc o pisică alb cu negru, un motan. Nu după mult timp, după ce mi-am exprimat dorinţa, a apărut în viaţa mea... O mângâi, o ţin în braţe, spre mirarea mea şi a tuturor din jur. Momentan doarme liniştit lângă mine şi nu mă satur să-l privesc pe Piti.”

Nicoleta, 10 ianuarie 2010
Târgu-Mureş

REBEKKA

Prezentare

REBEKKA este o fiinţă extrem de sensibilă, înzestrată cu un suflet de om pornit mereu pe fapte bune. Talentul de artist plastic este evident, lucrările sale fiind apreciate atât în ţară, cât şi peste hotare. Foarte exigentă în privinţa bărbaţilor, ea şi-a făcut un plan: decât să se mărite cu oricine, de dragul banilor cuiva sau doar din dorinţa de a se vedea căsătorită, a ales soluţia aşteptării până când îi va ieşi în cale omul capabil să o facă fericită.

Nina Petre
22 iulie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Montela Sparticis (1899-1940)

EPISODUL 1 - MONTELA

Spaniola MONTELA SPARTICIS a trăit între anii 1899-1940. S-a născut în orăşelul Sancti Spiritus, situat în zona de vest a Spaniei. Părinţii săi, Meuno şi Mariella, au avut 6 copii: Fergundo, Montela, Castela, Maria, Coraçon, Feunda. Montela era cea mai mare ca vârstă dintre surorile ei, dar mai mică decât unicul său frate, Fergundo. Întreaga familie trăia din munca de avocat a lui Meuno. Omul câştiga bine, reuşind să îşi dea copiii la şcoli, fiecare unde a dorit. După primele clase, împlinind 13 ani, MONTELA a preferat să înveţe meseria de croitoreasă. A fost primită ca ucenică în cel mai mare atelier de croitorie din oraş, unde se coseau rochii costisitoare pentru doamnele bogate. Patroana atelierului, frumoasa Odena, era soţia unui avocat prieten cu Meuno. Generoasă şi dornică de fapte mari, Odena a adus-o pe MONTELA până la nivelul unei maestre în decurs de doi ani. Câştigând bine şi devenind cunoscută în oraş, MONTELA a început să fie curtată de tineri cu bani. L-a ales pe Eduardo Heris, un flăcău în vârstă de 19 ani, care se ocupa cu administrarea averii părinţilor, având în grijă şi vechea cramă de la ţară a tatălui său. După căsătorie, tinerii s-au mutat într-o casă cumpărată de ei, reluându-şi ocupaţiile obişnuite. Eduardo se afla mereu pe drumuri, alergând zi şi noapte pentru a-şi întreţine afacerile. Patroana Odena îmbolnăvindu-se grav de ficat, şi-a întrerupt lucrul la atelier, vânzându-i afacerea MONTELEI. Aceasta, bucuroasă de libertatea câştigată în schimbul unei sume mari de bani, şi-a dat frâu liber imaginaţiei şi

talentului. Avea ochi şi mână de artist plastic la conceperea tiparelor. Clientela s-a mărit, iar averea personală creştea de la o lună la alta. Împlinind 20 de ani, a decis să devină mamă. I-a dat viaţă fiicei sale Laura, minunea familiei. Fetiţa era superbă şi foarte simpatică. Naşterea fusese deosebit de grea, MONTELA aflându-se pentru câteva minute în pragul morţii. Revenind la viaţă, medicii au sfătuit-o să renunţe la ideea următoarei naşteri. Fetiţa a crescut, a învăţat bine şi s-a înscris la facultatea de Arte Plastice, dorind să devină designer vestimentar în atelierul mamei sale. Rămânând din nou însărcinată, MONTELA şi-a dorit enorm copilul, lăsând sarcina să crească, în ciuda avertismentelor medicilor. Avea doar 7 luni de sarcină când o infecţie puternică i-a provocat o septicemie. Copilul s-a născut mort, iar viaţa MONTELEI nu a mai putut fi salvată. Avea doar 41 de ani când a închis ochii pe vecie. O femeie de mare succes profesional ca MONTELA a plătit cu viaţa pentru dorinţa de a deveni din nou mamă.

Nina Petre
27 octombrie 2009

COMENTARIUL REBEKKĂI

„Legat de croitoria din viaţa anterioară, am ceva înclinaţii. Până acum câţiva ani, îmi făceam haine singură.

Pictez icoane doar pentru a le face cadou. Am trecut atestatul de fotografie şi am avut deja expoziţii. Ceva simţ artistic am moştenit de la Montela. Pictez frumos şi fac poze interesante, dar nu mă ajută financiar nici fotografia şi nici pictura.

În facultate am fost foarte săracă. Părinţii mei au divorţat când încă eram o copilă. Mama s-a recăsătorit într-o altă ţară. Tatăl meu a murit de mult. L-am cam urât cât a trăit. Acum, cu rugăciuni şi slujbe, încerc să îi transmit cumva că îl iubesc totuşi, că i-am simţit lipsa tot timpul şi că eram prea mică să înţeleg că alcoolismul este o boală, iar el nu avea nicio vină. Nu a fost un om rău, nu ne-a bătut, dar ne producea un stres permanent, pentru că nu mai muncea şi nu ne lăsa să dormim noaptea.

În ceea ce mă priveşte, sunt o hipersensibilă şi foarte tolerantă, adică exact ce nu apreciază bărbaţii azi. Legat de sănătate, sunt conştientă de partea genitală şi cred că Montela mi-a transmis ceva, pentru că am fost grijulie cu mine şi m-am rugat tot timpul să nu am sarcini nedorite sau diverse boli. Am avut tot timpul senzaţia că aşa trebuie, să am mare grijă de partea asta. Poate fi şi din cauza educaţiei ortodoxe primite de la bunica mea. Am fost sigură că dacă rămân însărcinată, o să nasc copilul.

Am mare grijă ce mănânc şi fac sport de câte ori am ocazia. Sunt o persoană activă.

Partea cu sufletul delicat aşa este: când sunt supărată, simt în toţi porii şi am avut parte parcă tot de bărbaţi insensibili. Sunt mulţi bărbaţi

care mă curtează. De altfel, nu duc lipsă, dar nu am nevoie de ei, fiindcă liniştea mea este foarte importantă. Am suferit enorm din cauza bărbaţilor. Am trecut deja prin multe întâmplări nefericite, de parcă aş avea 100 de ani pe partea asta a relaţiilor cu bărbaţii.

Citesc multă literatură religioasă şi am o grămadă de cărţi începute. Sunt o persoană credincioasă. Nu ştiu prea multe despre reîncarnare. Mi-a fost teamă puţin de abordarea asta, dar cred că suntem datori să ne construim singuri viaţa, să nu ne lăsăm în mâna destinului."

REBEKKA
1 noiembrie 2009
Sibiu

SIMONA

Prezentare

De profesie economistă, **SIMONA** simte o chemare puternică spre spiritualitatea adevărată, cea care îl face pe om mai bun, mai sensibil şi mai iubitor de Dumnezeu. A acceptat cu entuziasm să devină membră a acestui grup de educatori spirituali care şi-au donat comentariile karmice spre folosul minţii şi sufletului românilor de pretutindeni.

Nina Petre
28 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Ruggiero Rosario Frantini (1912-1945)
- Carmen Cortez (1817-1875)

Episodul 1 - RUGGIERO

RUGGIERO ROSARIO FRANTINI a trăit între anii 1912-1945. Sicilian de origine, a plecat la vârsta de 19 ani spre Torino, pentru a învăţa meseria de cofetar şi a-şi face un rost în viaţă. Ajuns în marele oraş, s-a simţit atras de doctrina nazistă, care tocmai prindea rădăcini şi printre italieni. Abandonând şcoala de meserii, s-a înrolat într-o grupare de presiune politică, teroristă, aflată sub tutela Partidului Nazist din Germania. Tânăr şi fără experienţa vieţii, RUGGIERO a luat de bune toate cele învăţate de la camarazii săi. Şi-au stabilit tabăra într-un cătun din munţi, ieşind de acolo numai pentru procurarea alimentelor şi pedepsirea unor persoane pe care le considerau periculoase, dar mai ales inutile noii societăţi imaginate de ei. În timpul marelui război european le-au dat o mână de ajutor nemţilor, denunţând partizani şi familii de evrei. Au fost omorâţi cu toţii de către trupele aliate, la insistenţele populaţiei din zonă, care nu le mai putea suporta abuzurile şi teroarea.

RUGGIERO nu a reuşit să se căsătorească, fiind mereu în pribegie, pe cărări ascunse. Totuşi, a avut grijă să îşi găsească iubite peste tot unde a poposit, pe unele dintre ele obligându-le cu cuţitul la gât să-i cedeze la pat, considerând că i se cuvenea orice.

Nina Petre
23 decembrie 2007

„Referitor la RUGGIERO, am fost foarte dezamăgită când am aflat ceea ce a făcut. În această viaţă nu sunt în stare să tai un pui de casă (dar să omor un om?!). Nu am făcut acest lucru niciodată. La un moment dat am încercat să devin chiar şi vegetariană (am reuşit 6 luni). Nu înţeleg de unde această schimbare (aproape totală) între ce am făcut în cealaltă viaţă şi ce fac acum. Nu sunt sfântă, dar sunt cu frica de Dumnezeu.

Oare încarnarea într-un bărbat poate să scoată tot ce e mai urât dintr-un spirit? Să ştiţi că am tot urmărit viaţa femeilor (în general) şi am ajuns la concluzia că spiritele încarnate în femei îşi plătesc aici (pe Pământ) datoriile. Nu am văzut NICIO FEMEIE FERICITĂ. Sau nu există fericire AICI pentru nimeni? Mă înşel eu sau femeile sunt cele care suferă cel mai mult?"

SIMONA
27 decembrie 2007
Oradea

„De multă vreme mă frământă problema fericirii oamenilor pe Pământ. M-am uitat în jurul meu, la oameni bogaţi, la cei săraci, la mediocri, şi n-am văzut împlinirea / fericirea la niciunul... şi atunci mi-am pus întrebarea: De ce nu putem fi fericiţi / împliniţi aici, pe Pământ? Atunci au început căutările mele, am citit tot ce îmi cădea în mână despre spiritualitate, ezoterism etc... Am înţeles de ce omul este într-o permanentă căutare a FERICIRII / ÎMPLINIRII şi, de asemenea, am aflat de ce oamenii nu găsesc această fericire / împlinire aici: NU CĂUTĂM UNDE TREBUIE!!!"

SIMONA
27 februarie 2008
Oradea

Episodul 2: CARMEN

Spaniola CARMEN CORTEZ a trăit între anii 1817-1875. A fost soţia unui nobil foarte bogat, posesor al unei moşii în sudul Spaniei. Veniturile obţinute din cultivarea viţei de vie şi din vânzarea vinului de cea mai bună calitate i-au adus contelui Osvaldo Cortez o avere imensă. CARMEN, soţia lui, nu avea preocupări în domeniul comerţului, fiind ocupată cu creşterea şi educarea copiilor săi, şapte băieţi şi trei fete. În afara preocupărilor casnice, CARMEN avea de susţinut interpretarea la pian a melodiilor cu care îşi delecta oaspeţii la toate festivităţile organizate în castelul lor. CARMEN mai avea o preocupare deosebită, pe care i-o cunoşteau doar membrii familiei, rudele şi prietenii apropiaţi: era o foarte bună ghicitoare în stele, folosind pentru această îndeletnicire câteva tratate vechi de astrologie, moştenite de la bunica ei. Nu greşea

niciodată în ceea ce le prevestea interlocutorilor săi. Mai mult chiar, priceperea în analiza unor evenimente recente îl ajuta mult pe soţul său, contele, în afacerile lui din ce în ce mai profitabile. Din nefericire pentru ea şi cei 10 copii pe care îi aveau împreună, contele a fost ucis într-un duel cu un nobil care locuia în apropiere. Motivul disputei fatale a fost rivalitatea comercială. Şocul psihic suferit de CARMEN şi de copii a fost imens. Nemaidorind să locuiască în acea zonă, s-au refugiat în nordul ţării, unde CARMEN a cumpărat o nouă moşie şi case mari pentru toţi copiii ei. După ce a devenit bunică, a închis ochii, mulţumită că şi-a făcut datoria cu prisosinţă de-a lungul întregii vieţi. Contesa CARMEN s-a remarcat prin fineţea caracterului şi nobleţea comportamentului. Ar fi dorit să cunoască tainele comerţului cu vinuri, pentru a-şi ajuta soţul în munca lui. Ea s-a bazat mai mult pe intuiţie şi pe priceperea la ghicitul în stele. Dacă s-ar fi încumetat să înveţe a se descurca în afacerile cu vinuri, poate că soţul ei nu s-ar fi lăsat păcălit de un rival şarlatan şi nu ar mai fi ajuns la periculosul duel.

Nina Petre
28 februarie 2008

COMENTARIUL SIMONEI

„Încă înainte de a afla adevăratul sens al ***înţelepciunii***, în toate rugăciunile mele îi ceream lui Dumnezeu înţelepciune pentru mine, familia mea si binefăcătorii mei. Mi-ar place să cred că adopt atitudinea înţeleptului, având în vedere faptul că eu am fost o fire impulsivă (şi-mi place să cred că AM FOST impulsivă), astfel încât am ascultat încă o dată de înţelepciunea lui Ptahhotep, care spune că Dumnezeu ne vorbeşte prin intermediul convingerilor profunde. Am considerat că timpul mă va ajuta să găsesc soluţia cea mai bună pentru situaţia mea şi aceasta trebuie să corespundă convingerii mele celei mai profunde.

În ceea ce priveşte înrudirea mea spirituală cu CARMEN CORTEZ, pot să spun că nu am talentele ei muzicale (talentele mele sunt mediocre), însă când eram mică îmi amintesc că am fost foarte atrasă de muzica spaniolă şi de dansurile specifice, aşa încât nu pierdeam nicio ocazie de a dansa pe muzica spaniolă (chiar şi cântată de mine), spre amuzamentul mamei mele.

Despre spiritul critic, pot să spun că eu nu mă prea mândresc cu asta şi mi-aş dori să nu fiu aşa. Acest spirit critic nu mi-a adus decât probleme, pentru că eu obişnuiam să spun ceea ce gândeam şi asta nu a fost în beneficiul meu (şi poate nici al celor din jur), astfel încât am decis ***să tac*** şi ***să vorbesc cu discernământ***. „**A tăcea** este o calitate divină. Ea reprezintă o binecuvântare atunci când este utilizată la ***locul*** şi ***momentul*** potrivit, iar **să vorbeşti** e bine doar când poţi salva pe cineva de la un mare pericol.” (Ptahhotep).

În timpul în care familia mea se uită la TV, eu citesc cărţi de „suflet” (încă simt că nu am acumulat destul) şi mai am şi un sufleţel de băgat în seamă (îşi cere dreptul la atenţie), aşa încât nu ştiu nici ce vreme mă aşteaptă a doua zi (decât dacă aflu de la ceilalţi).”

SIMONA
2 martie 2008
Oradea

SORIN

Prezentare

La doar 23 de ani, **Sorin** este inginer şi masterand în profesia lui. Încă din liceu s-a simţit tras de lumea spiritelor, deşi nu are calităţi de medium. A citit mult în domeniul ezoterismului, reuşind să îşi formeze opinii personale, pe care şi le dezvoltă în permanenţă. Printre idealurile sale se află şi acela de a deveni anchetator al impostorilor din domeniul paranormalului. În ultimii ani a descoperit numeroşi indivizi care îşi fac publicitate pe internet, lăudându-se a fi clarvăzători sau spiritişti, cu toate că nu au nicio competenţă în ceea ce pretind că se pricep să facă.

Nina Petre
9 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Nikos Stavris (1886-1941)
- Sati Arhenos (1803-1864)
- Saleria Vitti (1724-1785)
- Roderick Vauss (1643-1695)
- Ianok Sverdlovski (1561-1627)
- Urhe Kerinen (1473-1548)
- Aluma Ranucci (1403-1460)
- Hant Lar Sai (1305-1384)
- Mhu Kair (1224-1288)

Episodul 1 - NIKOS

NIKOS STAVRIS s-a născut în oraşul-port Pireu (Grecia) şi a trăit în perioada 1886-1941. Părinţii lui NIKOS se numeau Iannis şi Kaloyana. Soţii Stavris au avut 7 copii: 3 băieţi (Nikos, Stavros, Akilos) şi 4 fete (Arkana, Nireya, Harna, Viky). Iannis era marinar de meserie, lucrând câteva luni pe an ca secund al căpitanului unui vas comercial grecesc.

Nava lor făcea ruta între Pireu şi porturile din sudul Franţei, transportând mărfuri de mare căutare: mirodenii, ulei, fructe, măsline, haine, covoare. Kaloyana se pricepea foarte bine la prepararea unor prăjituri tradiţionale, pe care le vindea în micul ei magazin situat în apropierea portului. Ajutată mult de mama ei, Evdokia, femeia reuşea să se descurce cu treburile casei, creşterea copiilor şi modesta sa afacere. Spiritul comercial şi talentul în prepararea dulciurilor, dar şi a diverselor feluri de mâncare au fost moştenite de fetele ei, care s-au măritat înainte de vârsta majoratului, fiind renumite ca foarte bune gospodine. Băieţii, după ce au urmat cursurile şcolii primare, s-au orientat spre meserii profitabile, pentru a-şi asigura mai uşor viitorul. Mezinul Akilos a plecat la Atena, unde a învăţat meseria de măcelar, intrând ca ucenic la un patron de restaurant. La 20 de ani, Akilos şi-a început propria afacere cu produse din carne, ajungând în decurs de câţiva ani un negustor bogat. Stavros s-a căsătorit cu fata patronului, un negustor de produse din peşte, devenind astfel asociat cu socrul său.

Fratele cel mai mare, NIKOS, avea încă de mic nostalgia drumurilor pe apă, fiind influenţat de povestirile tatălui său, pe care îl iubea nespus. La 15 ani, NIKOS a fost primit ca marinar ucenic pe vasul condus de Iannis, ajuns în funcţia de comandant. Timp de câţiva ani, eroul nostru a muncit din greu, fără a se plânge de ceva. Băiatul dorea cu îndârjire să cunoască toate secretele meseriei de navigator, să câştige din ce în ce mai bine, iar cu banii puşi deoparte să îşi cumpere două vase de pescuit. Şi-a îndeplinit visul prin căsătoria cu Vittoria, o italiancă frumoasă şi bogată, fiica unui negustor din Genova. Avea 26 de ani şi era pornit pe fapte mari. Punând la un loc banii economisiţi ani de zile cu zestrea Vittoriei, NIKOS a reuşit să devină proprietarul a două vase de pescuit, care i-au adus profit o perioadă îndelungată de timp. Simţind mereu chemarea apei, NIKOS ieşea în larg când pe un vas, când pe altul, supraveghindu-şi cu atenţie pescarii. Soţie devotată, Vittoria i-a dăruit soţului său patru copii, adică doi băieţi şi două fete. Băieţii, Alexandros şi Arundos, au devenit navigatori ca şi tatăl lor. Fetele, Teofina şi Markia, au învăţat la un pension în Atena. După terminarea studiilor, s-au căsătorit cu tineri cumsecade, unul medic, iar celălalt, preot.

La 55 de ani, eroul nostru nu mai naviga de multă vreme. Devenise foarte comod, cântărea peste 100 Kg, iar ocupaţia sa de bază, în fiecare zi, o reprezentau discuţiile cu oameni de afaceri pe terasa restaurantului său. Îi plăcea să privească marea şi ambarcaţiunile care soseau şi plecau toată ziua. Suferind cu ochii şi oasele, din cauza şederii îndelungate pe mare, NIKOS se odihnea zi şi noapte. Abia împlinise 55 de ani când un individ a intrat în localul său şi a împuşcat câţiva oameni. Printre victime s-a aflat şi NIKOS, care nu a mai avut timp să negocieze cu asasinul. Era vreme de război, iar atentatele se ţineau lanţ. Moartea violentă a lui NIKOS i-a înspăimântat pe locuitorii din Pireu, care nu mai ştiau cum să se baricadeze seara în casele lor. NIKOS fusese un om cumsecade, prietenos, trecut prin experienţa vieţii. Nu obişnuia să îşi facă duşmani,

preferând să discute omeneşte cu toată lumea. Învăţase în numeroşii ani de activitate navală că evitarea conflictelor majore era de preferat unor altercaţii periculoase. Tocmai el, diplomatul şi pacifistul oraşului, a ajuns victima unui anarhist debusolat, care fugise din Franţa de frica ocupaţiei naziste! NIKOS a fost un soţ cumsecade, care şi-a adorat nevasta şi copiii. Toată viaţa le-a fost recunoscător nevestei şi socrilor, fiindcă datorită banilor oferiţi de ei şi-a împlinit visul pe care îl avusese de mulţi ani.

Nina Petre
20 iulie 2011

COMENTARIUL LUI SORIN

„Bineînţeles că vreau să evoluez spiritual în această viaţă cât mai mult, acceptând şi oferind orice. Cine nu ar vrea să oprească ciclul reîncarnărilor? Am citit pe site-ul dvs. că vorbiţi şi cu propriul spirit. Mi-ar plăcea şi mie, dar atenţia fiind captată la atâtea probleme în viaţă, eventualele revelaţii şi idei primite de la spirit sau îngeri păzitori nu ajung deloc.

Nikos Stavris seamănă izbitor de bine cu personalitatea mea. Chiar seamănă surprinzător de mult cam din toate punctele de vedere. Bineînţeles că nu-mi mai amintesc amănunte gen nume fraţi, părinţi etc. şi nici vreun eveniment din viaţa anterioară. Cunoscut îmi e doar felul de a fi şi de a gândi al lui. Mi se pare trist că se şterg aşa repede realizările unui om ca Nikos, trudite cu atâta efort doar pentru evoluţia spiritului. Omul pune mult suflet într-o viaţă, dar nu apucă să se bucure mult timp de realizări.”

Sorin
26 iulie 2011
Bucureşti

„Remarc că la majoritatea încarnărilor am fost bărbat. Oare există vreun motiv special pentru care spiritul meu a dorit asta sau, pur şi simplu, aşa s-a ivit?

În legătură cu Nikos, mi-am amintit că atunci când eram mai mic, până în 15 ani, tot timpul îmi plăcea apa, adică tot ce ţine de râuri, lacuri, mare. Abia mă scotea tata din mare, că numai în apă stăteam până la gât toată ziua. Iar când treceam pe lângă vapoare, simţeam o senzaţie de fericire amestecată cu o stare de nerăbdare.

În cazul meu, spiritul a avut o durată mare de viaţă de la început până acum? Pentru că trebuie să fie şi un început pentru spirit şi chiar pentru univers. Eu cred că totul, inclusiv universul, a avut un început, dar şi că universul nu e atât de infinit, pentru că orice lucru are şi un sfârşit până la urmă.”

Sorin, 3 august 2011, Bucureşti

„Nikos Stavris era pasionat de mări şi oceane, precum şi navigarea în larg, dornic de necunoscut (la fel şi eu, sunt atras de mări, dar şi de spiritism, ca Saleria). Nikos îşi urmează instinctul, e foarte muncitor, dispus să depună efort pentru a ajunge departe, fără a se plânge şi să-şi asigure un viitor bun din timp. El e recunoscător oamenilor pentru ajutorul dat şi maleabil (încearcă să rezolve orice conflict pe cât posibil amiabil). Menţionez că toate aceste trăsături le am şi eu, de aceea le-am şi enumerat mai sus."

Sorin
14 decembrie 2011
Bucureşti

Episodul 2 - SATI

Columbianul SATI ARHENOS a trăit între anii 1803-1864 şi s-a născut în oraşul Bogota. Părinţii lui se numeau Asturio şi Mana. Soţii Arhenos au avut 6 copii: 3 băieţi (Sati, Alero, Tono) şi 3 fete (Saura, Aleja, Santa). Asturio era negustor de carne obţinută din vânat, adusă la oraş de băştinaşii chibcha, în schimbul căreia obţineau haine şi diverse produse alimentare. Nevasta lui, Mana, avea un mic atelier de croitorie unde cosea rochii pentru femei. Veniturile familiei nu erau pe măsura aşteptărilor, aşa că Asturio şi Mana s-au bucurat când fratele Manei, Rodrigo, l-a luat în casa lui pe fiul cel mare, SATI. Rodrigo era negustor de cafea şi mirodenii, bine cunoscut în zona oraşului ca un om bogat şi viclean. Dorind să îşi ajute sora, l-a înfiat pe SATI, considerându-l fiul pe care natura nu a vrut să i-l dăruiască. Rodrigo şi nevasta lui, Estrella, nu aveau copii, aşa că intenţionau să îi lase lui SATI drept moştenire întreaga lor avere. Băiatul, cuminte şi ascultător, a urmat cursurile şcolii elementare, după care s-a apucat de comerţ alături de unchiul său. L-a însoţit peste tot, ajutându-l la achiziţionarea mărfii aduse de marinari în porturile din nordul ţării sau de la fermele din câmpie, unde creşteau arborii de cafea.

La 20 de ani, SATI era un flăcău matur şi înstărit, tocmai bun de însurătoare. Şi-a ales-o de nevastă pe frumoasa Anabella, fiica unor profesori care lucrau în şcoala unde învăţase şi el. Anabella avea studii de colegiu, lucrând de câteva luni ca guvernantă în familia unui mare cultivator de cafea. Soţia şi cei doi copii minori ai lui Don Mauro locuiau în vila din Bogota, iar el stătea mai mult la ţară, unde avea o fermă mare. După căsătorie, Anabella a dorit să îşi continue munca la familia Rasunto, iar SATI nu a avut nimic împotrivă. Fiind foarte ocupat şi mereu pe drumuri, omul se bucura că nevasta lui îşi făcea de lucru cu copiii boierului. În plus, SATI cumpăra multă cafea de la Don Mauro, prietenia lor fiind deosebit de trainică. Anabella a renunţat la preţioasa slujbă după ce şi-a dat seama că era însărcinată. Ajutată mult de sora ei

mai mică, Mariella, femeia suporta mai uşor plecările lui SATI. L-a născut pe Astrido, iar la doi ani după el a sosit surioara lui, Santera. Au fost singurii copii ai soţilor Arhenos. Părinţii i-au crescut în belşug, oferindu-le tot ce îşi doreau. Iubirea şi devotamentul lui SATI faţă de copiii săi erau nelimitate. Pentru fericirea lor ar fi fost în stare să îşi sacrifice chiar şi viaţa.

Astrido, ambiţios din fire, i-a spus tatălui său că ar fi dorit să devină bancher, pentru a-i face concurenţă unicului bancher din oraş, Don Marallo. Fiind de acord cu alegerea băiatului, SATI l-a trimis la Paris, pentru a urma studiile necesare unui bancher competent. Astrido a revenit acasă după doi ani, apucându-se de treabă. Cu banii tatălui său a deschis o bancă în Bogota, mai mare decât cea a lui Don Marallo. Santera, terminând studiile într-un colegiu de fete, s-a căsătorit cu un angajat al băncii fratelui său.

La 61 de ani, bancherul SATI se considera un om fericit şi perfect realizat. Mulţumit de copiii săi, care îi moşteniseră inteligenţa şi darul de a se descurca în viaţă, s-a retras la conacul de la ţară. Îşi presimţea obştescul sfârşit, fiindcă durerile acute din dreptul inimii nu încetau nici noaptea. Medicul său curant îi prescria picături calmante, care îi mai uşurau suferinţa. Într-o noapte, şi-a dat duhul, fiind vegheat de un servitor credincios, care îl îngrijise cu devotament. SATI a părăsit lumea pământească având o privire senină, păstrând un zâmbet uşor pe chip. Îşi făcuse cu prisosinţă datoria de om, soţ şi tată. Soţia lui, Anabella, plângându-l ani la rând, le-a povestit tuturor celor care o ascultau că un bărbat bun ca al ei nu va mai exista niciodată în lume.

Nina Petre
4 august 2011

COMENTARIILE LUI SORIN

„E interesant că unii au tras concluzia că în încarnările în care au fost bărbaţi au făcut mult rău, iar acum ca femei îşi plătesc oarecum datoriile karmice. La mine observ că în ultimele 2 încarnări, deşi am fost bărbat, nu am încălcat legile universului, ba chiar am fost un exemplu pt. familie. Am fost familist, suflet nobil, paşnic. Aceste calităţi le regăsesc şi la mine."

SORIN
16 septembrie 2011
Bucureşti

„SATI Arhenos – ca şi ceilalţi antecesori este familist, paşnic, cumsecade, ascultător. După cum spunea soţia lui „un bărbat care nu va mai exista în lume". Toţi până acum au fost cumsecade şi nici eu nu mă abat de la regulă. Ca asemănări pot enumera şi următoarele: Toţi cei 3

antecesori nu au dus lipsă de bani, ba chiar au fost avuţi. La fel sunt şi eu în prezent, chiar dacă deocamdată pe spinarea părinţilor. Sper să fiu şi eu la un anumit moment al vieţii la fel de ambiţios ca ei. În plus, toţi au avut şansa de un partener ideal şi înstărit.

Ca deosebire pot menţiona „dorinţa de avere". Deşi toţi şi-au dorit putere, faimă şi bani, eu m-am axat, cel puţin până acum, pe cunoaştere şi evoluţie spirituală. Dezvoltarea acestora într-o viaţă e mai benefică decât o avere şi atât.

După refugierea în casă a Saleriei Vitti (o bună parte din viaţă), au urmat aceşti 2 antecesori bărbaţi care aveau în sânge plecarea pe alte meleaguri, în scop bănesc, desigur. Cumva trebuiau să echilibreze. Şi Saleria, şi SATI au murit de criză de inimă."

SORIN
14 decembrie 2011
Bucureşti

Episodul 3 - SALERIA

SALERIA VITTI s-a născut în oraşul Florenţa (Firenze) şi a trăit în perioada 1724-1785. Părinţii ei se numeau Riccardo şi Alma. Soţii Vitti au avut 5 copii: 3 fete (SALERIA, Vittoria, Augusta) şi 2 băieţi (Roberto, Aniro). Riccardo avea origine nobilă, provenind dintr-un neam de baroni cu blazon vechi de sute de ani. Alma provenea dintr-o familie de negustori bogaţi. Părinţii ei au educat-o cu profesori la domiciliu, oferindu-i astfel şansele de a se mărita cu un bărbat bogat, ceea ce s-a şi întâmplat.

SALERIA, fiind primul copil născut de Alma, a crescut în umbra mamei sale, devenind un fel de mămică pentru fraţii şi surorile mai mici. La 16 ani, a fost cerută în căsătorie de tânărul Rodrigo Altieri, om de încredere al Casei de Habsburg, fiind prieten cu Francesco de Lorena, soţul împărătesei Maria Tereza. Foarte bine văzut de Casa Imperială dominatoare, Rodrigo se ocupa cu transmiterea de informaţii secrete către Cancelaria austriacă. Bogat şi fericit, Rodrigo a decis să se căsătorească la 26 de ani cu SALERIA Vitti, pe care o admira mult pentru frumuseţea, buna educaţie şi cuminţenia ei. Odată căsătoriţi, cei doi tineri şi-au stabilit reşedinţa în vila lui Rodrigo, situată la marginea oraşului, într-un parc superb. Viaţa lor de familie a început sub semnul bunei înţelegeri şi al iubirii sincere. Singurele motive de îngrijorare şi nemulţumire ale SALERIEI erau provocate de plecările misterioase ale bărbatului ei şi sosirile neaşteptate, de obicei în miez de noapte. Rodrigo i-a explicat doar în treacăt că are de îndeplinit numeroase misiuni spre folosul Marelui Duce al Toscanei, dar nu i-a spus niciodată despre ce era vorba. În plus, a avertizat-o pe SALERIA că misiunile sale erau periculoase, aşa că putea fi ucis oricând de opozanţii dominaţiei austriece. Aşa s-a şi întâmplat. La 4 ani după căsătorie, într-o noapte

când băieţelul lor, Lucio, plângea fără a fi bolnav, doi bărbaţi cu feţele ascunse de pălării negre au bătut la poartă şi au aruncat în curte cadavrul lui Rodrigo, apoi au dispărut fără a putea fi recunoscuţi de servitorul care le-a deschis.

Rămasă văduvă la numai 20 de ani, cu un copilaş de 2 ani orfan de tată, SALERIA s-a închis în durerea ei şi în casa care parcă devenise pustie. Alma s-a mutat la ea, dorind din tot sufletul să îşi ajute fiica în greaua situaţie în care o adusese moartea soţului. Starea SALERIEI devenea din ce în ce mai critică, pe măsură ce treceau lunile şi anii. Familiile prietene o evitau, iar în casă îi veneau femei prefăcute care tot încercau să afle cine îl ucisese pe Rodrigo. De fapt, toată lumea ştia că soţul SALERIEI trădase idealurile naţionale, furnizând informaţii secrete despre mişcările de rezistenţă împotriva Casei de Habsburg. Neputând discuta cu nimeni despre cauzele uciderii soţului ei, femeia s-a obişnuit să îl cheme în gând pe Rodrigo, târziu după miezul nopţii, cu speranţa că sufletul celui dispărut se va îndura de ea. Acest straniu obicei ar fi dus-o direct la spânzurătoare dacă vreunul dintre prelaţii catolici ai oraşului ar fi aflat despre ce era vorba. Fără a discuta cu cineva, nici măcar cu mama sa, eroina noastră şi-a păstrat marele secret până când sufletul i-a părăsit trupul bolnav şi obosit de viaţă. SALERIA îşi presimţise plecarea dintre cei vii cu câteva zile înaintea gravei crize de inimă care i-a fost fatală. A închis ochii cu zâmbetul pe buze, fericită că i se apropia clipa revederii cu regretatul ei soţ. SALERIA nu s-a recăsătorit, preferând să îşi crească singură băiatul. Lucio s-a pregătit cu profesori particulari, devenind angajatul de încredere al unui puternic om de afaceri. A avut doi copii, de care bunica SALERIA s-a ocupat îndeaproape. Timp de 41 de ani, uimitoarea femeie a vorbit noaptea cu spiritul soţului ei, fără a-i fi aflat nimeni marele secret. A reuşit să descopere cauzele uciderii lui Rodrigo, intuind chiar şi numele asasinilor. Dorind să îşi protejeze fiul de răzbunarea celor vinovaţi, SALERIA şi-a luat secretul în mormânt.

Nina Petre
13 noiembrie 2011

COMENTARIUL LUI SORIN

„Din câte mi-aţi scris, dar e şi normal până la urmă, există asemănări destul de mari între mine şi ultimii 3 antecesori. Ca asemănări pot accentua pe următoarele: SALERIA VITTi era bine educată, cuminte, înţelegătoare, sinceră, îngrijorată de fel pentru bunăstarea familiei (dorea să aibă o viaţă fericită şi normală toţi trei), interiorizarea gândurilor, mai ales când era tristă sau supărată, dar şi cu dorinţa de risc sau de ceva nou (când a decis să-l cheme în gând noaptea pe soţul ei decedat). Ea a fost isteaţă şi intuitivă (când a decis să lase lucrurile aşa spre binele fiului). În principiu am aceleaşi caracteristici ca ea şi foarte probabil aş acţiona la

fel. Cât despre asemănările sufleteşti sau de caracter suntem pe aceeaşi lungime de undă. Şi eu sunt onest, la locul meu, înţelegător, sincer, încă nu ştiu dar probabil că şi familial (acţiuni spre binele familiei).”

SORIN
14 decembrie 2011
Bucureşti

Episodul 4 - RODERICK

Englezul RODERICK VAUSS s-a născut într-un sat din apropierea Londrei şi a trăit între anii 1643-1695. Părinţii lui se numeau Standeck şi Heloise. Soţii Vauss au avut patru copii: un băiat (RODERICK) şi trei fete (Marthe, Louise, Annette). Standeck era militar de profesie, cu grad de ofiţer în armata regală. După naşterea primului copil, RODERICK, întreaga familie s-a mutat într-o casă din Londra, cumpărată de soţii Vauss. Acolo au văzut lumina zilei cele trei surori ale eroului nostru. Standeck era mereu plecat în diverse misiuni, aşa că Heloise, nevasta lui, s-a ocupat de creşterea copiilor cum s-a priceput mai bine. Femeia provenea dintr-un neam de negustori bogaţi, părinţii ocupându-se intens de educaţia sa. Firea ei visătoare a fost moştenită de fata cea mare, Marthe, dar talentul uimitor la pictură i s-a transmis unicului băiat, RODERICK.

Viaţa lui RODERICK a fost în mare parte dependentă de numeroasele războaie care au zguduit ţara. Puternic impresionat de povestirile uimitoare ale tatălui său de pe câmpurile de luptă, băiatul picta din imaginaţie multe dintre scenele de război descrise de Standeck. Între anii 1652 şi 1654, Standeck a luptat în războiul cu Olanda. Întorcându-se victorios după sfârşitul războiului, tatăl i-a adus fiului său un material informativ bogat, povestindu-i cu lux de amănunte cele mai importante scene de luptă. În 1659, RODERICK avea 16 ani când tatăl său s-a reîntors acasă bolnav de malarie. Armata regală ieşise victorioasă, de această dată după luptele cu trupele spaniole, pentru cucerirea insulei Jamaica. La cel de-al doilea război cu Olanda a plecat doar fiul, ca pictor în spatele frontului, tatăl renunţând la cariera militară, din cauza stării precare de sănătate. Cu un an înainte de finalul războiului, RODERICK a revenit acasă, dorind să-şi întemeieze o familie. Avea deja 23 de ani, o bogată experienţă de viaţă şi un număr impresionant de tablouri reprezentând scene de război.

Aşa dornic de pace şi linişte cum era, a mai trecut printr-o neaşteptată primejdie: marele incendiu al Londrei, în care a fost cât pe ce să îşi piardă viaţa, luptând pentru îndepărtarea flăcărilor ucigaşe de casa părinţilor săi. După stingerea uriaşului incendiu, RODERICK a simţit că îmbătrânise cu 10 ani. Ferm convins că îi venise vremea să înceapă o viaţă normală, tânărul de aproape 24 de ani s-a căsătorit cu Elsa, o londoneză de numai 18 ani, fiica unui profesor de pictură şi sculptură.

Împreună cu socrul său, RODERICK a deschis o expoziţie cu vânzare în centrul oraşului, care le-a adus timp de mulţi ani o avere frumoasă pentru fiecare. Tablourile inspirate din scene de luptă au avut un mare succes. Autorul lor le-a vândut pe toate, la dorinţa bătrânului său tată, care nu mai voia să audă de războaie.

Cu toate că devenise un artist şi un negustor prosper, RODERICK şi-a continuat activitatea de creaţie. Călătorea mult împreună cu fiul său, Albert, în ţară şi în afara ei, cu scopul de a picta cât mai multe tablouri bine cerute la vânzare. Eroul nostru s-a stins din viaţă în braţele lui Albert, la numai 52 de ani, în timp ce se aflau în casa lor din afara Londrei. Unicul copil, Albert, devenit şi el pictor, i-a închis ochii şi i-a aprins o lumânare. Elsa rămăsese acasă, în Londra, ocupându-se de nepoţica ei, Victoria (fiica lui Albert), împreună cu Sophie, nevasta acestuia. RODERICK suferea de mulţi ani din cauza unei boli de ficat, pe care o căpătase în războiul anglo-olandez. Trecând prin multe feluri de tratamente, reuşise să supravieţuiască până la această vârstă. În ultimele luni dinaintea sfârşitului, durerile deveniseră atroce, putând fi calmate numai cu licori preparate din plante exotice, procurate de la navigatorii care se întorceau din ţări tropicale. Mare iubitor al naturii din afara Londrei, RODERICK renovase vechea casă a părinţilor săi, în care şi-a găsit obştescul sfârşit.

Nina Petre
31 ianuarie 2012

COMENTARIILE LUI SORIN

„VAUSS continuă şirul oamenilor deosebiţi având acelaşi spirit. Sunt curios la ce încarnare în trecut încep cu adevărat greşelile spiritului. Am moştenit ceva talent la pictură pe cale spirituală. Când eram mic, între vârstele 10-15 ani, desenam mult. Am şi acum agende pline cu tot felul de desene reuşite, desenate din imaginaţie. Fie ei oameni, monştri, obiecte, mi se par şi acum reuşite pentru crearea unui serial de desene animate. La pictura cu acuarela am şi aici puţin talent, dar mai mult la picturile abstracte. Cât despre fotografierea naturii, priveliştilor, evenimentelor din natură, din oraş sau orice altceva, pot spune că mă pasionează cel mai mult dintre toate hobby-urile. Devin agitat când nu pot să fotografiez ceva ce mi se pare notabil, chiar şi o stea căzătoare pe cer sau o săritură de 2 metri a câinelui de la ţară. Am dat nişte exemple. Călătoriile în general, dar şi călătoriile în necunoscut mă pasionează. Neapărat fac poze la tot ce văd interesant.

Desigur, de la toţi antecesorii am preluat câte ceva, dar unele informaţii sunt „amorţite”, gen tainele spiritismului de la Saleria. Mările, oceanele mi-au plăcut încă de mic şi mă încânta de fiecare dată când vedeam un vapor pe apă şi chiar în larg; de la Nikos am preluat. Anumite

informaţii trebuie recultivate, reînnoite, ar fi bine dacă ne-am naşte direct cu toate informaţiile proaspete. Unii oameni au reuşit într-un timp scurt sau au ştiut imediat care e menirea lor. Sunt oameni cu destin special, gen Maica Tereza, Papa Ioan Paul al II-lea etc. Au venit să-i ajute pe alţii.”

SORIN
5 februarie 2012
Bucureşti

„Cu siguranţă sunt interesat şi de celelalte vieţi din trecutul îndepărtat al spiritului. Mai am însă ceva de clarificat. Că tot apar diverse articole prin ziare care ne amuză şi şochează, am dat peste un articol spiritist interesant şi hazliu. Am scos nişte pasaje plăcute ochiului. „Din punct de vedere spiritual a avut parte de moarte naturală. Spiritul ei era bolnav. Dumnezeu i-a dat voie să îşi ia viaţa.” Ce înseamnă spirit bolnav? Hai să fim serioşi! Dumnezeu nu ar îngădui ca un om să-şi ia propria viaţă doar pentru că omul consideră că a ajuns la perfecţiune şi nu mai e nimic de făcut. Omul şi la bătrâneţe învaţă, se căieşte etc.

Am mai întâlnit eu o persoană deosebită care a spus că şi-a încheiat evoluţia spirituală. Avea într-adevăr un har, pt. că se simţea un curent de aer când îşi plimba mâinile pentru echilibrare energetică. Eu rămân la observaţia că evoluţia e infinită ca şi infinitul şi eternitatea universului. Spiritul adeseori nu doreşte ca omul să înceteze din existenţă în accident voit. Sau poate cine ştie? Fiecare spirit e unic până la urmă.”

SORIN
20 februarie 2012
Bucureşti

Episodul 5 - IANOK

IANOK SVERDLOVSKI s-a născut în oraşul Moscova şi a trăit între anii 1561-1627. Părinţii lui se numeau Igor şi Arinia. Cei doi soţi au avut 6 copii: 2 băieţi (IANOK, Serioja) şi 4 fete (Masha, Olena, Axinia, Tiberia). Igor era de profesie militar, activând în corpul de pază al palatului imperial. Nevasta lui, Arinia, fată de boieri, primise în casa părinţilor o educaţie foarte bună, pe care o folosea în creşterea propriilor copii. Dintre cei doi băieţi, doar mezinul IANOK s-a simţit atras de cariera militară. Fratele său, Serioja, a pornit spre vestul Europei, stabilindu-se în Franţa, unde a trăit din negustorie. Cele patru surori şi-au îndeplinit visul de a se mărita, ajutându-şi astfel părinţii să scape de grija lor.

IANOK a intrat în armată la 19 ani, fiind primit pentru început în garnizoana care apăra Moscova. Spre deosebire de tatăl său, care a avut o carieră militară comodă, făcând parte din regimentul de gardă, IANOK a trecut prin multe lupte grele în afara oraşului, ajungând chiar şi în ţinuturi foarte îndepărtate. Şi-a început viaţa de militar sub domnia

ţarului Ivan IV cel Groaznic, a cărui ambiţie l-a condus spre numeroase victorii. În anul 1582, la doar 21 de ani, tânărul combatant IANOK a participat la debutul expansiunii armatei ţariste către munţii Urali şi Siberia. Au urmat 10 ani grei pentru eroul nostru. Fiind nevoit să înfrunte sălbăticia localnicilor din Urali şi cumplitul ger siberian, IANOK s-a transformat, din tânărul delicat şi timid, într-un luptător dur, necruţător cu duşmanii ţării sale. În anul 1598, avea 37 de ani când boierul de origine mongolă Boris Godunov s-a autoproclamat ţar al Rusiei. În 1605 a început o instabilitate accentuată a conducerii ţării, din cauza luptelor dure pentru putere. Fiind necesară o sporire a apărării Moscovei, regimentul condus de IANOK a fost rechemat din zona asiatică. Răscoalele ţărăneşti au încurajat intervenţia armatelor poloneze şi suedeze, care au reuşit să ocupe Moscova.

Profitând de revenirea în oraşul natal şi reîntoarcerea în casa bătrânilor săi părinţi, IANOK s-a hotărât să se căsătorească. Vechea lui prietenă din copilărie, Maria, rămăsese văduvă cu doi copii de crescut, în urma morţii soţului ei, din cauza unei boli de plămâni. Fără a sta prea mult pe gânduri, IANOK a cerut-o de nevastă, iar femeia l-a acceptat. Maria, soţie credincioasă şi iubitoare, i l-a dăruit pe fiul lor, Alexei, după care a trecut la cele veşnice, fiind şi ea bolnavă de plămâni. După moartea soţiei, IANOK s-a transformat într-un alt om. Zâmbetul obişnuit i-a dispărut de pe chip, privirea sa ageră a devenit visătoare, pierdută parcă în zarea infinită. Maria fusese marea şi unica lui iubire, pe care o pierduse de două ori: prima oară când ea s-a măritat cu altul, iar a doua oară la moartea ei. IANOK nu s-a recăsătorit niciodată, iar la creşterea fiului său, Alexei, un rol important l-a avut bunica Arinia. Îngrozit de zvonurile sosite de pe câmpurile de luptă, Alexei s-a ferit de militărie ca de foc, alegându-şi ocupaţia de negustor.

La vârsta de 60 de ani, eroul nostru s-a retras din viaţa militară, primind drept cadou de la ţarul Mihail Fiodorovici o sumă mare de bani şi o moşie în zona munţilor Urali, conform dorinţei lui IANOK. Cunoscând bine satele de munte, el ştia unde puteau fi găsiţi vracii care se încumetau să cheme spiritele oamenilor trecuţi la cele veşnice. IANOK plecase spre Urali având o intenţie secretă: dorea să găsească spiritul Mariei, simţind că nu mai putea să trăiască de dorul ei. S-a stabilit într-un sat izolat de toate drumurile comerciale, cumpărând o colibă lângă cea a bătrânei vrăjitoare Haria. Timp de aproape 6 ani, până când a încetat din viaţă, IANOK şi-a chemat soţia de nenumărate ori, plângând amarnic de dorul ei. S-au regăsit pe lumea cealaltă, ca duhuri veşnic nedespărţite.

Nina Petre
26 martie 2012

COMENTARIILE LUI SORIN

„Mi-a plăcut studiul ultimelor 5 încarnări. Conform studiului, încarnarea V a reprezentat un om ambiţios, hotărât şi loial patriei, dar şi asemănător la suflet cu ceilalţi antecesori. Din punct de vedere al vieţii trăite observ o asemănare a destinelor, dar în ipostaze diferite. Pot să spun că antecesorii au fost mai evoluaţi. La 16 ani, Saleria Vitti s-a recăsătorit şi la 20 de ani deja a rămas văduvă. O mulţime de evenimente propice evoluţiei spirituale s-au întâmplat de la vârste fragede ale antecesorilor. Lumea, într-un fel, era mai evoluată înainte, în opinia mea. Acum am 23 de ani şi nu am treabă cu războaiele, munca pentru câştigarea traiului, grija copiilor, căsătorie şi responsabilităţi. Acum fiecare tânăr are o facultate de urmat, nu are grija zilei de mâine şi are un calculator în faţă, cu care îşi petrece o bună parte din zi pentru diverse activităţi. Evoluţia s-a produs doar prin modernizarea oraşelor, a aparatelor, a electronicelor etc. Dar evoluţia spirituală a încetinit totuşi. Dovada este şi articolul scris de dvs. cu privire la golăneala internetului, în care mulţi oameni îşi bat joc în mailurile trimise către dvs., dar şi articolul cu femeile care cad pradă barbarilor pe siteurile de socializare.

Şi acum o nelămurire. Păţesc adeseori ca, după comiterea unei fapte, chiar şi punerea unui pahar unde nu trebuie, să mă mustre conştiinţa imediat. Adică după comiterea greşelii din neatenţie, imediat ştiu ce trebuie făcut. Uneori e o adevărată tortură creată de mine, dar fără voia mea. Parcă sunt ca maestrul şi ucenicul său. Greşesc misterios şi după aceea ştiu imediat ce trebuia făcut în lux de amănunte. Conştiinţa e ca un coşmar. Mă uit la oameni pe stradă, unii violenţi la meciuri sau la protestele de pe stradă şi nu au pic de conştiinţă. Sunt iuţi, rapizi în gândire şi fizic impun mai mult respect. Eu mă simt ca şi cum mereu ascund ceva şi mă simt vinovat ca o fetiţă. Lumea mă simte vulnerabil. Pot să spun că îi invidiez pe unii pentru comportamentul nonconformist, chiar dacă e uşor negativ. Uneori e mai bine să te exteriorizezi, bineînţeles în anumite limite, decât să ţii în tine. Tot fac exerciţiul acesta de a încerca să evoluez indiferent şi fără să mă mai uit în spate. Chiar dacă, de exemplu, un examen era impardonabil de uşor şi am greşit la calcule, nu trebuie să mă afund în regret, chiar dacă acasă am rezolvat problema perfect. Pentru că nu reuşesc să evoluez mai departe. Dar conştiinţa sau ce o fi mă mai „chinuie”. Un om inteligent se descurcă pe moment şi nu după primirea celei de-a doua şanse. Pot să simt pe propria piele diferenţa dintre minte şi conştiinţă.

Studiul Saleriei Vitti mi-a plăcut cel mai mult, a fost relativ complet, au ieşit la iveală în descriere şi secrete dureroase, dar şi suferinţa ei ascunsă. La mine văd că spiritul e relativ constant, cu destine bine puse la punct. În fiecare viaţă o altă lecţie, altă meserie, dar personalitatea omului e una bună şi de invidiat. Nici măcar militarul IANOK nu a fost un om violent, ci doar şi-a apărat ţara, că avea obligaţii morale şi faţă de

ţară. Pare un spirit calculat. Dar probabil că degeaba e blând dacă nu are şi experienţa suficientă pentru a rupe lanţul reîncarnărilor.”

SORIN
6 iunie 2012
Bucureşti

„În noaptea de 15 iunie, între orele 0:30 – 1:00, pe cer deasupra Lehliului au apărut nişte obiecte. Prima rundă a fost o pereche de 8 obiecte în linie unul după altul. Aveau o viteză foarte mare şi nu am apucat să scot mobilul din geantă. Apoi a mai apărut un obiect după 5 minute şi după aceea altul, care a fost şi ultimul. In filmuleţe şi poze se vede urât faţă de ce s-a văzut cu ochiul liber în realitate. Culoarea lor era portocalie sclipitoare, arătau ca nişte globuri ovale, zburau mai jos ca un avion şi zgomot nu a fost. Mă gândesc că baloane meteorologice ca în SUA nu sunt, sateliţi nu cred că pot fi, iar de alte tipuri de avioane nici nu poate fi vorba.

La ce concluzie aţi ajuns de-a lungul anilor? Cei puşi pe rele, bolnavii mintali au spirite inferioare, adică spiritele dau comandă creierului? Sau omul deja „e luat” de entităţi de vibraţie joasă şi creierul său „e terminat”? Mi-e greu să cred că un spirit poate face răutăţi cum aţi păţit şi dvs. de altfel pe mailurile primite. Spiritul e o scânteie divină, e ceva mai sfânt decât răutăţile de pe Pământ.

Am convingerea că pasionaţii de spiritism dar şi de evoluţia fiinţei umane o să fie captivaţi de fiecare antecesor spiritual care are o poveste interesantă în spate. Ca viziune, ar fi trebuit să vizualizez antecesorii. Îmi sună toţi cunoscuţi, dar probabil că nu mă concentrez cum trebuie. Oricum, în ei văd un suflet asemănător, se cunoaşte de la o poştă că e vorba de acelaşi spirit încarnat, unul destul de inteligent, dar şi blând în acelaşi timp. E necesar să ştiu trecutul meu spiritual pentru o evoluţie mai bună. Fiind viaţa relativ scurtă, e mai greu de învăţat toate lecţiile decât dacă am trăi 250-300 de ani şi asta făcând un calcul simplu. La toate animalele, perioada maturizării se înmulţeşte cu 10, ex: câine matur la 2 ani, trăieşte 20 de ani. Omul e matur la 20 de ani; sunt şi idei care atestă durata de viaţă de 150-200 de ani a oamenilor în perioada dinainte de Isus. Am observat că o parte din antecesori au avut capacităţi telepatice sau parapsihice. Saleria Vitti şi IANOK Sverdlovski sunt exemple foarte bune, dar probabil nici Hant Lar Sai (călugăr), precum şi Mhu Kair (şaman) nu sunt de ignorat. Cuvântul „şaman” provine de la tribul Tungus din Siberia şi înseamnă „cel ce vede în întuneric”.”

SORIN
18 iunie 2012
Bucureşti

Episodul 6 - URHE

Finlandezul URHE KERINEN a trăit între anii 1473-1548. El s-a născut într-un sat de pe malul lacului Inari, situat în apropierea graniţei cu Rusia. Nu departe de vechiul cătun s-a dezvoltat marele oraş Ivalo. Părinţii lui URHE, Alno (tatăl) şi Rusk (mama), au avut 7 copii: 3 băieţi (Urhe, Rainen, Lork) şi 4 fete (Auhe, Lule, Masdi, Ürü). Familia lor era foarte săracă, supravieţuind din vânat şi pescuit, ocupaţiile de bază ale lui Alno. Rusk, nevasta lui, se pricepea să coasă haine de iarnă din piei de animale, meşteşug transmis de la o generaţie la alta de urmaşi ai primilor locuitori ai Finlandei: laponii. Femeia învăţase de la mama ei să ţeasă preşuri la un bătrân dispozitiv din lemn, moştenit odată cu casa părintească. Cei 7 copii au crescut în condiţii modeste, învăţând ce este munca grea şi înţelegând ce înseamnă viaţa plină de privaţiuni. Cu toate că Finlanda fusese ridicată în anul 1284 la rangul de Ducat al Suediei, viaţa oamenilor de la ţară se desfăşura conform vechilor tradiţii lapone. Fetele familiei Kerinen au reuşit să se mărite, părinţii scăpând astfel de grija lor.

Cei trei băieţi, care aveau mulţi prieteni în zona lacului, aflaseră că, plecând spre sud, vor putea ajunge în ţări unde oamenii trăiau mult mai bine decât în ţara lor. În anul 1490, URHE, fiul cel mic, avea doar 17 ani, Rainen abia împlinise 19 ani, iar fratele cel mare, Lork, se pregătea să împlinească 22 de ani. Văzând că din satul lor băieţii plecau unul după altul în lume, cei trei şi-au luat rămas bun de la familie, promiţându-le părinţilor că se vor întoarce oameni bogaţi. Bogăţia au găsit-o, dar în satul natal nu s-au mai întors niciodată. Plecând spre sud, pe uscat şi pe apă, au ajuns în nordul Europei, iar de acolo, mai departe, oprindu-se în Spania. Au muncit pe unde s-a putut, dar visul lor de aur era să ajungă în „lumea nouă”. Prilejul s-a ivit în anul 1498, când au reuşit să se îmbarce pe una din corăbiile lui Cristofor Columb, care se pregătea pentru noi descoperiri geografice, aflându-se în slujba suveranilor Spaniei. După traversarea chinuitoare a oceanului, au ajuns în nordul Americii de Sud. Dorind să înceapă o viaţă nouă pe pământul miraculos pe care poposiseră, fraţii finlandezi s-au oprit într-un port de pe ţărmul viitoarei ţări Venezuela. Modesta aşezare de pescari autohtoni şi imigranţi s-a dezvoltat în secolele următoare, devenind marele oraş-portuar Puerto la Cruz. Acolo şi-a trăit restul vieţii eroul nostru, URHE.

Având nevoie de familie şi locuinţă, s-a căsătorit cu o băştinaşă, fiica unui pescar. Aundi avea 17 ani când a devenit nevasta marinarului străin. Provenind dintr-un neam de femei prolifice, ea a adus pe lume 14 copii, dintre care au trăit doar 9. Ceilalţi 5 copii au decedat în fragedă pruncie, din cauza unor infecţii netratabile cu leacurile cunoscute în zonă. URHE, devenind şeful unei familii care tot creştea, şi-a dat seama că trebuia să muncească în aşa fel încât nevasta şi copiii lui să nu moară de foame şi mizerie. Nemulţumit de recolta pescărească obţinută zilnic împreună cu

socrul său, URHE a decis să se îmbarce pe o corabie spaniolă care făcea curse anuale între Spania şi „lumea nouă”. A muncit în solda spaniolilor până la vârsta de 50 de ani, când puterile şi starea sănătăţii nu au mai fost ca în tinereţe. Copiii lui au crescut cu mama lor şi cu bunicii, crezând că URHE era doar un musafir venit de departe.

Bărbatul, având o fire modestă şi cumpătată, asemănătoare strămoşilor săi laponi, sosea din drumurile sale cu saci şi lăzi conţinând obiecte de valoare, haine şi mai ales bani. Pivniţa casei construite de socrul său devenise aproape neîncăpătoare de-a lungul anilor. După retragerea lui pe uscat, URHE şi-a inventariat averea bine ascunsă, împărţind-o tuturor copiilor săi. Pentru el şi nevasta lui a păstrat ceva mărfuri şi mult aur, asigurându-şi astfel bătrâneţea. Cu toate că timp de peste 30 de ani trăise departe de ţara natală, URHE nu uitase niciunul dintre obiceiurile tradiţionale văzute în casa părintească. Moştenise de la tatăl său cultul familiei, grija deosebită pentru viaţa nevestei şi a copiilor săi. Dacă în copilărie dusese o viaţă austeră, după plecarea în lume avusese de multe ori ocazia să afle cum se fac banii din negustorie. Fraţii săi, Rainen şi Lork, aveau şi ei familii numeroase, aşa că în portul sud-american se formase de-a lungul anilor clanul finlandezilor. URHE, om cu fire dreaptă, devenise la bătrâneţe un negustor abil, foarte priceput în aprecierea calităţii mărfurilor achiziţionate de la marinarii spanioli. Atât cât îi stătea în putinţă, trecea peste setea lui de bani, mai scăzând din preţuri dacă îi plăceau clienţii în mod deosebit.

După 60 de ani devenise comod şi sedentar, ieşind rareori din curtea casei, doar atunci când acosta în port câte o corabie încărcată cu mărfuri. Îşi amenajase în curte un depozit, din care scotea mărfurile cerute la vânzare. Firea lui paşnică şi prietenoasă l-a ajutat să se aibă bine cu toată lumea din jurul său. Faptul că Aundi provenea dintr-un neam de amerindieni i-a creat bărbatului ei o atmosferă agreabilă în rândul populaţiei băştinaşe. URHE a trecut la cele veşnice după împlinirea celor 75 de ani ai zbuciumatei sale vieţi. Făcându-şi bilanţul înainte de a închide ochii pentru totdeauna, bărbatul s-a simţit mulţumit de el însuşi şi de tot ceea ce realizase în viaţă. O singură durere a purtat în suflet până în ultima clipă: nu reuşise să îşi respecte promisiunea făcută părinţilor săi, aceea de a se întoarce în casa lor, bogat şi fericit.

Prin forţa împrejurărilor, URHE a învăţat să folosească bâta şi cuţitul în luptele cu piraţii care le-au atacat corabia de multe ori. În acele situaţii critice, a ucis şi a schilodit numeroşi corsari, aşa cum i-au cerut comandanţii navelor. După retragerea din activitatea marinărească, el s-a străduit să dea uitării izbucnirile violente ale firii sale, comportându-se asemenea celui mai paşnic om.

Nina Petre
3 iulie 2012

COMENTARIUL LUI SORIN

„O să punctez asemănările dintre noi, pentru că deosebiri sunt puţine. URHE a fost un om muncitor, gata să se sacrifice pentru bunăstarea familiei lui. El a avut o fire modestă şi cumpătată, o fire dreaptă şi cinstită, a devenit în final un negustor foarte priceput, la fel ca şi ultimii 2 antecesori înaintea mea. A mai avut o fire paşnică şi prietenoasă. Fiecare antecesor a plecat cu un regret. În cazul lui, nu a reuşit să le arate părinţilor că a învins sărăcia. Antecesorii au avut setea de călătorii atât pe uscat, cât şi pe apă, dornici de putere şi de bani. În legătură cu violenţa lui, probabil că mai toţi bărbaţii din trecut au trebuit să lupte pentru o cauză nobilă sau mai puţin nobilă. Înainte nu se murea de bătrâneţe, era o ruşine să fii laş şi să nu porţi o luptă. Fiecare spirit are o încarnare mai violentă, pentru că vremurile erau aspre, erau războaie, era lupta de supravieţuire, lupta pentru un pământ, nu mai vorbim de umilirea şi chinuirea sclavilor, evreilor, prizonierilor, dar şi unui întreg popor, cum a făcut Hitler. Bărbaţii trebuiau să execute ordinele, pentru că alte cale nu exista, exista riscul să fii executat pentru trădare. Frica de piraţi era mare, iar apărarea era absolut necesară în cazul lui URHE. De exemplu, Giordano Bruno (1548-1600) a fost ars pe rug pentru că a avut „neruşinarea" să spună că Pământul gravitează în jurul Soarelui. El s-a născut în anul în care a murit antecesorul URHE Kerinen. Deci, aşa arăta perioada, dacă nu erai de acord, sufereai consecinţe grave. Şi URHE a trebuit să se subordoneze ordinelor.

Din câte am observat, majoritatea antecesorilor au fugit de violenţă şi au încercat să fie un exemplu bun atât pentru familie, cât şi pentru ceilalţi. Din punctul meu de vedere, karma violentă s-a manifestat prin moartea şocantă a lui Nikos Stavris, ultimul antecesor, dar şi în viaţa actuală. Mulţi oameni comit fapte oribile, dar pedeapsa întârzie să apară sau nu mai apare deloc în viaţa curentă. La mine se plăteşte totul într-un timp destul de scurt, fie ea şi o vorbă sau o faptă comisă neintenţionat. Cam asta am observat în cei 23 de ani. Uneori sunt „pedepsit" şi pe nedrept. În copilărie păţeam des asta, se vedea clar că destinul era construit de aşa natură, până şi gândirea era mai limitată, pentru a intra în bucluc şi a cerşi iertare."

SORIN
3 august 2012
Bucureşti

Episodul 7 - ALUMA

Sardineza ALUMA RANUCCI a trăit între anii 1403-1460. S-a născut în localitatea Bitti, situată în apropierea masivului muntos Albo. Părinţii ei, Astro (tatăl) şi Ranasa (mama), au avut şase copii: două fete (ALUMA, Viara) şi patru băieţi (Edorro, Marco, Ardano, Juno).

Papa Bonifaciu VIII a oferit Sardinia ca feudă suveranilor de Aragon, care au ocupat-o în anul 1326. Dominaţia spaniolă asupra insulei a durat până în secolul 18, în ciuda numeroaselor răscoale ale populaţiei autohtone.

Veniturile familiei Ranucci proveneau din ocupaţia de muzicant a lui Astro şi cea de croitoreasă a nevestei sale. Astro cânta din voce şi din chitară în unicul bar de noapte din localitate. Omul avea o voce frumoasă, moştenită de la tatăl său, care făcuse parte din corul bisericii. Avea mult talent în interpretarea melodiilor populare transmise de la o generaţie la alta, dar se pricepea şi la cântecele spaniole, dorind să le fie pe plac stăpânilor hispanici. Ranasa făcea rost de baloturi de mătase orientală din care cosea şaluri şi rochii pentru nunţi, fiind foarte apreciată de cliente. Copiii au avut necesarul de hrană şi haine, dar ştiinţa de carte au primit-o, mai mult sau mai puţin, de-a lungul vieţii, pe unde s-a putut. Băieţii, puternic influenţaţi de ocupaţia aragoneză, au privit spre Spania cu multă speranţă încă din perioada adolescenţei. Devenind majori, au primit încuviinţarea părinţilor de a pleca unde vor. Edorro şi Marco, băieţii cei mari, s-au îmbarcat pe nave de război aparţinând casei imperiale a Aragonului. Ardano şi Juno, sătui de zvonurile despre neobositele războaie din Europa, au preferat marina comercială. Fetele, ALUMA şi Viara, ştiau că unica şansă de a-şi salva viitorul într-un mod onorabil era pasul căsătoriei. Fata cea mică, Viara, s-a măritat la 17 ani cu un marinar din Malaga, stabilindu-se definitiv pe teritoriul spaniol.

Sora ei mai mare, ALUMA, a stârnit iubirea unui chitarist care cânta în acelaşi bistro cu Astro. În vârstă de 29 de ani şi trecut prin multe aventuri cu tot felul de femei, Riccardo Santi simţea nevoia întemeierii unei familii, dorind să aibă o soţie iubitoare şi fidelă, care să aducă pe lume mulţi copii. Cunoscând-o pe ALUMA de pe vremea când se juca pe stradă cu fetiţele, i-a admirat evoluţia firească, iar când a considerat-o bună de măritat, a cerut-o în căsătorie. La aproape 19 ani, ALUMA a devenit nevasta lui Riccardo, lumea compătimind-o pentru că îşi luase un bărbat neserios în privinţa femeilor. Riccardo o cucerise cu fizicul său agreabil, cu darul de povestitor şi cu felul minunat de a cânta la chitară. Vocea caldă şi impresionantă a ALUMEI l-a făcut pe Riccardo să creadă că va scoate mulţi bani de la clienţi dacă nevasta lui va accepta să cânte acompaniată de el. ALUMA, care primise de la mama ei o educaţie catolică rigidă, nu concepea ca o femeie serioasă, bine crescută, să cânte într-o cârciumă. De aici au început neînţelegerile dintre cei doi soţi. Riccardo a continuat să cânte nopţi întregi la cârciumă, înlocuindu-l pe socrul său, Astro, după ce acesta s-a îmbolnăvit grav cu inima. Neavând solistă timp de câteva luni, numărul chefliilor a scăzut, iar patronul a adus într-un târziu o cântăreaţă de origine franceză, care lucrase la un circ ambulant. După sosirea Odettei la cârciumă, liniştea din familia ALUMEI a luat sfârşit. Îndrăgostit peste măsură de partenera lui, Riccardo a început să lipsească şi ziua de acasă. ALUMA se pregătea de

naşterea primului copil, iar soţul ei devenise un musafir în casa lor. Sfătuindu-se cu mama ei, Ranasa, aceasta i-a explicat că muzicanţii îşi făceau de lucru cu femei uşoare, iar nevestele lor nu aveau altă cale decât să le suporte viaţa aventuroasă, aşteptându-i să se potolească la bătrâneţe. Ascultându-şi mama, ca întotdeauna, tânăra femeie s-a prefăcut a nu lua în seamă indiferenţa soţului. A născut o fetiţă superbă, pe care au botezat-o Chiara. A fost singurul copil conceput cu Riccardo. Fetiţa avea doi anişori când a rămas orfană de tată. Amanta lui Riccardo, trufaşa Odette, l-a pedepsit cu moartea pentru refuzul său de a-şi părăsi familia. După ce l-a înjunghiat mortal, a fugit de pe insulă cu o corabie turcească, pierzându-şi urma prin ţările Orientului.

Patronul restaurantului, care între timp devenise un local de zi şi de noapte, intrase în panică, nemaigăsind o solistă şi un chitarist. Din dorinţa de a-şi salva fostul patron de la faliment şi pe fiica sa de la sărăcie, Astro s-a oferit să cânte ziua la chitară, acompaniind-o pe ALUMA, a cărei voce rămăsese nealterată de zbuciumul sufletesc. Aşa a ajuns eroina noastră solistă de muzică tradiţională, câştigând suficient de mulţi bani pentru a-şi creşte fetiţa în condiţii civilizate. Având o fire energică, la fel ca şi mama ei, simţul datoriei faţă de familie depăşea orice fel de tentaţie care ar fi putut-o îndepărta de viaţa normală.

Un nobil spaniol sosit în control pe insulă, om de încredere al suveranului de Aragon, a ajuns şi în localul unde cânta ALUMA. Orando Savis, bărbat necăsătorit în vârstă de 30 de ani, s-a îndrăgostit de ALUMA, propunându-i prietenia lui şi stabilirea în Spania. Gândindu-se că în Bitti viitorul ei şi al fetiţei devenise nesigur, femeia a acceptat protecţia lui Orando. Părăsind localitatea natală, ca şi sora ei, a regăsit-o pe Viara la reşedinţa din Malaga, unde îşi creştea cei 3 copii. Orando le-a adăpostit pe mamă şi fiică în somptuosul său castel de pe malul lacului Yesa, aflat în nordul ţării, la sud de munţii Pirinei. Considerându-se prea săracă pentru a deveni soţia unui om atât de bogat şi influent, ALUMA şi-a acceptat condiţia de amantă, bucurându-se că va avea un loc civilizat unde să trăiască şi să îşi crească fata. Nu s-a arătat disperată atunci când Orando a anunţat-o că s-a căsătorit cu o tânără bogată de origine nobilă, ca şi el. Aveau împreună o fetiţă pe care ALUMA o creştea alături de Chiara. Fiind nevoit să îşi aducă nevasta în castel, ALUMA şi fetele s-au mutat într-o vilă situată la zeci de kilometri distanţă, în zona de munte, unde peisajul era de vis.

ALUMA a trăit doar 57 de ani, aflându-se mereu sub protecţia lui Orando. Când fetele ei au ajuns la vârsta majoratului, Orando le-a măritat cu fii de negustori, care se ocupau cu milităria. Rămasă singură, ajutată fiind de două servitoare şi un grădinar, ALUMA şi-a petrecut ultimii 10 ani din viaţă în liniştea casei dăruite de Orando, rugându-se pentru sănătatea lui şi fericirea fiicelor sale. Având o ţinută sobră şi o comportare de mare doamnă, cele câteva familii din apropiere o credeau rudă cu protectorul ei. ALUMA nu discutase cu nimeni cât timp a locuit în casele lui Orando despre originea ei modestă şi părinţii săraci rămaşi

pe îndepărtata Sardinie. Firea ei discretă a ajutat-o să supravieţuiască printre străini, fără a ajunge în gura lumii. Deosebit de recunoscătoare bărbatului care a ajutat-o să trăiască în demnitate, ea i-a înţeles pasiunile şi obligaţiile rangului nobiliar, evitând să devină categorică în discuţiile cu el. Neputând să uite ticăloşia femeii care i-a ucis soţul, pe neastâmpăratul Riccardo, ALUMA a ajuns la convingerea că, în acele vremuri nesigure şi încărcate de violenţă, rolul femeilor înţelepte era de a-şi sprijini bărbaţii să supravieţuiască, tolerându-le defectele şi faptele nelalocul lor.

Nina Petre
30 august 2012

COMENTARIUL LUI SORIN

„Într-adevăr, o altă încarnare interesantă, din nou asemănări izbitoare între mine şi antecesor. În principiu, sunt aceleaşi asemănări între mine şi Aluma ca şi în cazul celorlalţi antecesori. Cel mai probabil grija pentru familie (atât pentru partenerul de viaţă, cât şi pentru copii), bunăstarea familiei, precum şi siguranţa familiei le întâlnim la toţi cei 7 antecesori descrişi până acum. Spre diferenţă de cealaltă antecesoare Saleria, Aluma a suferit în sinea ei pentru că nu era nobilă şi poate că problemele nu mai apăreau atât de frecvent, mai ales în planul sentimental. Dar o concluzie sigură putem trage: cu toate că Saleria era nobilă, nu a avut nici ea fericirea mult căutată, ca şi Aluma. Deci fericirea sau tristeţea poate apare o bună parte din viaţă şi la cei bogaţi, şi la cei săraci. Ambele antecesoare au dus vieţi zbuciumate, deşi din punct de vedere financiar au fost total diferite, dar sufletul sensibil, tăcut şi familist a fost acelaşi.

Poate că o singură greşeală au făcut amândouă şi anume că au fost dispuse sau chiar „au înghiţit" până la capăt anumite evenimente pe care le-au trăit. De pildă, Saleria a dus cu ea până la final secretul numelui asasinilor şi de asemenea a trăit fără nicio schimbare după moartea soţului până la final. La Aluma, lucrurile au stat asemănător, chiar dacă evenimentele au fost diferite. Era dispusă să-i ierte primului soţ toate infidelităţile şi escapadele şi să trăiască până la capăt astfel. Şi cu al doilea soţ (amant) a repetat la fel. Chiar dacă, ştiindu-l căsătorit cu o femeie de acelaşi rang ca el, ea a preferat să ducă o viaţă liniştită şi să închidă din ochi din nou, punând din nou pe primul plan fericirea şi siguranţa copiilor, ca şi în cazul Saleriei.

Din nou avem un alt caz care relevă că intenţiile spiritului şi termenul de „fericire" sunt noţiuni total diferite faţă de ceea ce numim „viaţa liniştită" pe Terra. Poate că fericirea şi liniştea, aşa cum o percepem noi, oamenii, nu au acelaşi sens şi pentru spirite. Pentru spirit, evoluţia continuă, cu obstacole sau fără, e cea mai mare fericire. Din

moment ce ai învăţat tot la un examen, eşti liniştit şi fericit. Aşa şi spiritele, pe măsură ce înaintează în evoluţie, devin fericite şi libere.”

SORIN, 12 septembrie 2012, Bucureşti

Episodul 8 - HANT

Indonezianul HANT LAR SAI a trăit între anii 1305-1384. A văzut lumina zilei într-un sat de pe insula Tarakan, aceasta fiind situată la est de insula Kalimantan, în apele Mării Sulawesi. După descoperirea micii insule de către navigatorii portughezi, în apropierea micului sat s-a dezvoltat oraşul care astăzi se numeşte Tarakan. Părinţii lui HANT se numeau Kim Ru şi Nar La. Cei doi au avut zece copii: trei fete (Dohi, Kaw, Rodo) şi şapte băieţi (HANT, Makudu, Marraki, Rodas, Lanko, Tuske, Mist). Întreaga familie trăia din ceea ce îi oferea natura înconjurătoare: vietăţi de apă şi de uscat, plante comestibile. Kim Ru pleca în zorii zilei în căutare de hrană, iar nevasta lui, pe lângă îngrijirea gospodăriei şi a copiilor, confecţiona haine şi sandale din fibre de plante. Cu toţii priveau la rarele plute venite de departe, ai căror vâslaşi vorbeau limbi necunoscute. Le aduceau celor de pe insulă şiraguri cu mărgele colorate şi brăţări, primind în schimb fructe şi vânat, ca hrană pentru lungul drum al întoarcerii în ţinuturile lor. Erau singurele evenimente deosebite care le tulburau monotonia vieţii. Copiii, înzestraţi cu entuziasmul şi imaginaţia specifice vârstei, priveau visători spre marea nesfârşită, aşteptând mereu să se întâmple câte ceva deosebit. Fetele şi-au găsit bărbaţi înainte de a deveni majore, mica lor insulă fiind vizitată de tineri sosiţi cu plutele de pe marea insulă (Kalimantan), dornici să cumpere copile frumoase. Cel mai mare dintre băieţi, Makudu, a plecat pe marea insulă, căutându-şi norocul de cum împlinise 14 ani. Fratele său mai mic cu un an, HANT LAR, l-a aşteptat cu răbdare timp de câteva luni, dorind să afle noutăţi despre viaţa oamenilor de acolo. Makudu, revenind acasă, în bordeiul care adăpostea întreaga familie, le-a povestit tuturor că, dincolo de mica apă care le despărţea insulele, oamenii mâncau mai bine decât ei şi se rugau în clădiri frumoase, mari, adorându-l pe zeul Buddha. S-au mirat cu toţii, spunând că este o prostie să îngenunchezi în faţa unor statui şi să te rogi la ele, în timp ce natura este plină de duhuri care o stăpânesc foarte bine. Modesta comunitate de pe insula Tarakan se va afla în deceniile următoare la confluenţa a trei sisteme religioase, care îşi vor disputa supremaţia asupra credincioşilor: animismul, budismul şi islamismul.

După plecarea lui Makudu spre marea insulă unde îşi găsise de lucru ca pescar, s-a pregătit de drum şi fratele mai mic, HANT. Dornic să cunoască lumea templelor budiste, care îl atrăgea ca un magnet, băiatul şi-a părăsit familia când abia împlinise 15 ani. Ajuns pe marea insulă, a muncit pe unde s-a putut, primind în schimb câteva monede cum nu mai

văzuse niciodată. Spunând peste tot că vrea să ajungă la un templu budist, a fost îndrumat spre cel mai generos, renumit prin amabilitatea călugărilor în primirea tinerilor dornici să intre în mijlocul lor. Mergând luni de zile din schit în schit, a ajuns în final la cel recomandat de unii şi de alţii. Renumita aşezare monahală era ascunsă într-o pădure deasă de la poalele masivului muntos denumit astăzi Muller, în apropierea albiei râului Mahakam. Băiatul a fost acceptat de slujbaşii templului, convertit la religia budistă şi supus unui obositor program zilnic de muncă şi rugăciuni. Entuziasmat de noua lui credinţă, HANT şi-a văzut de treburi, fără a se plânge de foame sau oboseală. Avea în adâncul fiinţei sale o sete de cunoaştere a lumii şi naturii pe care până atunci nu reuşise să şi-o potolească. Obişnuit de mic copil să se roage la stele şi la pomii din jurul satului, se simţea copleşit de măreţia credinţei călugărilor budişti, care venerau nişte statui impozante, îndemnându-i pe toţi la respect şi iubire pentru zeul pe care îl întruchipau.

Anii au trecut pe neobservate, adolescentul de altă dată s-a maturizat, ajungând un bărbat timid, gânditor, închis în sine, cu vorba cumpătată şi gesturile foarte controlate. Era întru totul pe placul colegilor săi, care i-au oferit calitatea de călugăr-preot. Aceasta însemna să poarte haine mai frumoase şi să primească un plus de hrană, mâncarea nefiind niciodată de ajuns pentru a-i potoli foamea. HANT ar fi putut pleca oricând spre lumea liberă a păcătoşilor de oriunde, dar un motiv important îl reţinea în micul templu: dorinţa de a cerceta documentele secrete ascunse adânc sub temelia clădirii, la care nu mai umblase nimeni de ani de zile, după moartea călugărului înţelept Darman. Acesta, renumit pentru ştiinţa sa în cunoaşterea oamenilor şi a naturii, primea deseori vizitele unor oameni înspăimântaţi, care îi cereau să le păstreze în mare taină scrierile valoroase şi obiectele de cult găsite în diverse locuri ascunse. Temându-se pentru viaţa lor, din cauza hoţilor dispuşi oricând să ucidă pentru a pune mâna pe obiecte de valoare, îi aduceau bătrânului înţelept Darman comorile lor, fiind ferm convinşi că el le va păstra până când omenirea va avea nevoie de ele. Obţinând cu mare greutate permisiunea de a intra în subteranul mânăstirii, aceasta fiindu-i dată de călugărul bătrân care conducea întregul colectiv, HANT a pătruns în cotloanele pivniţei uriaşe, unde se aflau şi osemintele călugărilor care trăiseră în sfântul lăcaş. În grote bine ascunse, zăceau numeroase lăzi făcute rudimentar, pline cu tot felul de obiecte ciudate, dăruite de vizitatori de-a lungul zecilor de ani de când fusese construit templul. Existau şi desene greu de descifrat, iar scrierea folosită îi era necunoscută lui HANT. El învăţase să scrie şi să citească în limba folosită de colegii săi, dar ştiinţa lui sumară nu i-a folosit la descoperirea adevărului informaţiilor conţinute de obiectele străvechi. S-a ocupat în anii următori de consolidarea zidurilor pivniţei ramificate în multe direcţii. A reparat lăzile putrezite, a curăţat obiectele din metal, bucăţile de lut cu desene şi texte necunoscute, a lipit fragmentele de vase din lut. Până la sfârşitul zilelor sale, HANT numai cu aşa ceva s-a ocupat. Nimeni

dintre colegii săi nu a avut voie să intre în subteran, astfel rămânând păstrată cu sfinţenie taina misterioasei pivniţe.

Intrând în cea de-a doua tinereţe, înţeleptul HANT a început să primească vizitatori, oameni dornici să afle cât mai multe despre credinţa budistă. La 79 de ani, bătrânul HANT a închis ochii pe vecie, luând cu el taina comorii de cultură străveche ascunsă în adâncul pământului. Fiind obligat să îşi păstreze castitatea de bărbat, el nu a avut niciodată de a face cu femei în intimitate, din acest motiv rămânând fără urmaşi. Nepotul Hunkud, fiul cel mare al fratelui său Mist, l-a vizitat de mai multe ori până când, la 30 de ani, şi-a părăsit nevasta şi cei doi copii, intrând în sfântul lăcaş alături de unchiul HANT. Copiii lui Hunkud, crescând mari şi venind în vizită de câteva ori în vremea când HANT încă mai trăia, au aflat de la tatăl lor despre comoara din pământ pe care o îngrijea bătrânul preot. După moartea lui HANT, cei doi nepoţi ai lui au pătruns în templu cu câţiva hoţi înarmaţi, au ucis câţiva dintre călugării pe care i-au prins, restul scăpând cu viaţă ascunzându-se în pădure. Atacatorii au intrat în subteran, de unde au furat cât au putut să ducă în spinare. Au revenit după câteva săptămâni, luând şi restul din marea comoară. Au vândut tot ce au furat, primind sume mari de bani de la marinarii străini. Aşa au ajuns numeroase documente străvechi în mai multe colţuri ale lumii.

Nina Petre
5 octombrie 2012

COMENTARIILE LUI SORIN

„Şi pe mine mă impresionează templele budiste, la fel ca şi pe HANT. În această frază: „*La maturitate a ajuns un bărbat timid, gânditor, închis în sine, cu vorba cumpătată şi gesturi controlate*” mă regăsesc şi eu într-o proporţie destul de mare. Dorinţa lui de a cerceta documente şi locuri secrete o am şi eu.

A avut stăpânire de sine, răbdare şi ambiţie atât în cazul reparaţiei obiectelor vechi, cât şi în cazul castităţii. Nu ştiu dacă aş putea să fiu pe aceeaşi lungime de undă cu el în acest caz, deoarece am dorinţa de cunoaştere şi schimbare permanentă. Nu rezist să fac acelaşi lucru şi să stau în aceeaşi locaţie mai mult timp.

Drama adevărată s-a concretizat atunci când nepoţii lui HANT au dat buzna în templu şi au ucis călugări nevinovaţi, asta doar pentru îmbogăţire. Au dat dovadă de egoism şi minte îngustă.

Şi aţi avut dreptate cu concluzia pe care aţi tras-o şi anume că semăn cu HANT la aceste capitole: setea de cunoaştere a Universului, a fiinţei umane, a legăturii telepatice dintre fiecare om şi natura terestră.

Mi s-a părut interesant ce aţi scris în legătură cu karma colectivă a japonezilor. Deci uneori nu contează doar karma spiritului, ci şi a

poporului din care faci parte. Uneori legile Universului sunt destul de dure şi oamenii nu ezită să critice Divinitatea pentru necazurile de zi cu zi. Uneori e nedrept ce li se întâmplă unor oameni nevinovaţi, dar trebuie să fie atât ei, cât şi noi, înţelegători.”

SORIN, 9 octombrie 2012, Bucureşti

„De câteva zile e invadat TV-ul de înghesuiala mare de la patriarhie, stat la coadă ore în şir, în frig şi în suferinţă. Ce consideraţi că este? Naivitate? Miile de oameni care stau sunt răsplătiţi toţi? Nu vreau să par răutăcios, dar parcă li s-ar da un apartament. Păi, ei aşteaptă minuni, dar nu ar pune în aplicare dăruirea, iertarea şi credinţa. Sunt curios câte cazuri au fost rezolvate doar stând la coadă şi, în final, sărutând moaştele? Personal, ştiu că Sf. Nectarie îi ajută şi pe cei care nu cred, dar nu e verificat. Probabil că trebuie să ai o putere mare de a te ruga. Şi ce fel de probleme pot să aibă oamenii aceia cărora li s-a luat şi interviu, de au dorinţa aşa arzătoare de a vedea moaştele? Eu, de exemplu, ghinioanele mi le fac singur. Măcar sunt sincer. Unii oameni au puterea de a-şi schimba până şi destinul şi de a-şi anihila karma. Deci puterea e în noi şi, de rugat, poţi să te rogi şi de la distanţă. Personal, mă duc o dată la 3 luni să aprind nişte lumânări. Nu înţeleg comportamentul unor femei care stau la biserică timp de 24 ore nemişcate, în genunchi şi cu 12 lumânări aprinse în faţă. Ce păcate să fi săvârşit acele tinere?”

SORIN, 29 octombrie 2012, Bucureşti

Episodul 9 - MHU

Eroul episodului nr.9 este neozeelandezul MHU KAIR, care a trăit între anii 1224-1288. MHU s-a născut într-un trib de vânători moa, adăpostit într-o pădure sălbatică situată pe Insula de Nord. Pădurea înconjura un lac superb, acesta fiind denumit ulterior Taupo. Locuitorii satului trăiau în epoca de piatră, păstrând obiceiurile străvechi transmise de la o generaţie la alta. Părinţii lui MHU se numeau Rroh (tatăl) şi Adu (mama). Cei doi au avut 13 copii, dintre care 6 au decedat în primii ani de viaţă, din cauza condiţiilor precare de igienă. Dintre cei 7 rămaşi cu zile, 4 au fost băieţi (Mhu, Odonku, Nater, Lundur), iar ceilalţi 3, fete (Rde, Modu, Rral). În timpul vieţii lui MHU, Insula de Nord a adăpostit valuri succesive de imigranţi polinezieni (maori) originari din Pacificul răsăritean, majoritatea plecaţi din Insulele Hawaii. Un grup de nou veniţi maori şi-a înfiinţat un sat fortificat pe malul lacului, acesta primind denumirea de Taupo. În secolele următoare, Taupo a devenit un oraş înfloritor, care a atras numeroşi refugiaţi din triburile ascunse prin păduri.

MHU, fiind cel mai mare dintre copiii născuţi de mama sa, a trecut prin cele 6 drame ale familiei, asistând neputincios la agonia şi moartea

unor fraţi mai mici. Întreaga familie era formată din oameni simpli, cu suflet sensibil şi atitudine plină de respect faţă de toţi membrii comunităţii. Pacea, armonia şi ajutorul reciproc domneau între cele câteva zeci de fiinţe care populau satul. Violenţa era folosită doar la vânătoare, hrana zilnică fiindu-le necesară tuturor. Condiţiile igienice lipseau cu desăvârşire, apa lacului şi stropii de ploaie constituind elementele de bază pentru curăţirea trupului.

Cei 7 copii rămaşi în viaţă au trecut prin selecţia naturală, crescând voinici şi rezistenţi la îmbolnăviri. Fetele şi-au găsit bărbaţi în tribul lor. Fraţii lor, discutând cu bărbaţi care îşi constituiseră familii cu femei maori, s-au înţeles să plece de acasă în căutarea unei vieţi mai bune. Şi-au părăsit pe rând satul copilăriei de cum s-au maturizat, simţindu-se în stare să meargă pe drumul speranţei. Toţi 4 s-au stabilit în Taupo, găsindu-şi neveste şi ocupându-se cu vânătoarea şi pescuitul.

După plecarea ultimului băiat, Lundur, părinţii au rămas singuri în coliba lor modestă. MHU i-a adus în casa lui, ocupându-se de ei până când au plecat la cele veşnice. De pe vremea când era copil şi începuse să înţeleagă ce se întâmplă în jurul său, MHU a deprins bunul obicei al familiei, acela al grijii faţă de cei apropiaţi. Aşezat bine în Taupo, unde îşi construise o colibă mare, în stil polinezian, el şi-a luat drept nevastă o fată provenită dintr-o familie de maori, de care a fost foarte mulţumit toată viaţa. Cu toate că nevasta lui, Mule, s-a pornit repede pe naşterea copiilor, MHU nu şi-a neglijat obligaţia de a-şi ajuta fraţii şi părinţii. După ce i-a văzut pe Odonku, Nater şi Lundur la rostul lor, Rroh şi Adu au poposit în casa fiului cel mare, fiind foarte mulţumiţi de grija cu care MHU şi Mule i-au înconjurat zi de zi. Bucuria cea mai mare a fost creşterea celor 9 copii născuţi de Mule. De nepoatele lor, 3 la număr, s-a ocupat mai ales Adu. Rroh şi-a luat în grijă nepoţii. Împreună cu MHU şi bunicul lor, copiii au învăţat de mici să vâneze, să pescuiască în apa lacului şi să facă treburile mai grele în jurul casei.

Viaţa lor simplă, puternic dependentă de natura înconjurătoare, i-a determinat să îşi păstreze obiceiurile străvechi, cărora li s-au adăugat elemente din cultura polineziană. Bărbaţii maori mai în vârstă i-au învăţat pe băştinaşii amestecaţi printre ei să îşi construiască plute solide pentru pescuit, care nu riscau să se scufunde atunci când începea câte o ploaie abundentă.

MHU, omul priceput la toate, învăţase de mic, trăgând cu ochiul la vraciul satului din pădure, cum se fierbeau ierburile de leac şi cum se descânta la căpătâiul bolnavilor. MHU învăţase să taie rănile infectate, să le ungă cu alifii cicatrizante şi să cheme în ajutor duhurile văzduhului atunci când avea nevoie de mai multă putere vindecătoare. Pe măsură ce îmbătrânea, bărbatul îşi mărea faima de înţelept, fiind pregătit oricând să le dea sfaturi folositoare celor din jur.

Mule, nevasta lui, nefiind iniţiată în ştiinţa tămăduirii, MHU i-a transmis cunoştinţele sale fiicei mai mari, Dunele. Când aceasta a fost în stare să continue munca tatălui său, MHU s-a retras în liniştea colibei pe

care şi-o construise la mică distanţă de casa familiei sale. Acolo stătea toată ziua, discutând cu diverşi vizitatori, majoritatea fiind oameni în vârstă. Cu toţii îşi depănau amintirile din tinereţe, mai ales maorii care străbătuseră distanţe uriaşe pe apa oceanului, până când poposiseră pe marea şi primitoarea insulă.

Împlinind 64 de ani, MHU a început să îşi presimtă sfârşitul. Cu toate că era un bărbat voinic, încă în putere şi destul de sănătos, el a simţit că avea să i se întâmple un accident din care nu va scăpa cu viaţă. Cu câteva zile înainte de a muri, a visat noaptea că a fost înţepat de o insectă veninoasă. Nu a durat mult până la împlinirea cumplitului vis. Rana produsă de înţepătura insectei s-a cangrenat în decurs de câteva ore, iar piciorul bolnav s-a umflat peste măsură. Dunele, cu toată ştiinţa ei, nu a reuşit să îşi salveze tatăl de la moarte. Acesta, delirând din cauza febrei, nu i-a putut spune fetei ce leacuri să îi aplice, în speranţa salvării sale. După câteva ore de la înţepătură, MHU şi-a dat duhul, scăpând astfel de chinurile agoniei.

Nina Petre
6 noiembrie 2012

COMENTARIUL LUI SORIN

„Cea mai interesantă parte din viaţa lui Mhu este atunci când trăgea cu ochiul la vraciul satului şi a început să îşi dezvolte abilităţile. El, pe lângă procedeele clasice, chema în ajutor şi duhuri atunci când vindeca oameni. El se pare că avea şi premoniţii, un exemplu fiind chiar visul de dinaintea morţii. Pe lângă calitatea de bun familist, moştenită de la toţi antecesorii, pe care aţi şi evidenţiat-o, la sfârşit aţi menţionat un alt lucru important şi anume abilitatea de a comunica cu spirite, pe lângă un stil de viaţă demn de urmat. Deja am în trecutul spiritual pe Saleria Vitti şi Ianok Sverdlovski care au chemat ani în şir spiritul partenerului de viaţă. Mhu Kair este un alt antecesor care a chemat diverse duhuri bine intenţionate. Şi Hant Lar Sai, deşi nu chema sau vorbea cu spiritele, a fost un om deosebit de religios din toate punctele de vedere, nu doar al rugăciunii şi meditaţiei îndelungate.

Într-adevăr, am o grijă şi faţă de cei din jur, parcă nu pot rămâne indiferent, în orice tip de activitate sau domeniu. E bine pusă întrebarea dacă voi rămâne la stadiul oferirii unui ajutor doar în vorbe bune sau bani, sau voi aplica terapii complementare. Sigur că, dacă aş fi iniţiat, nu aş rămâne indiferent."

SORIN, 13 noiembrie 2012, Bucureşti

*** URMEAZĂ VOLUMUL 2 ***